

SACRIFICIUL
VRĂCIULUI

JOSEPH
DELANEY

JOSEPH DELANEY

Sacrificiul Vraciului

CRONICILE WARDSTONE

Cartea întâi: *Ucenicul Vraciului*

Cartea a doua: *Blestemul Vraciului*

Cartea a treia: *Secretul Vraciului*

Cartea a patra: *Bătălia Vraciului*

Cartea a cincea: *Greșeala Vraciului*

Cartea a șasea: *Sacrificiul Vraciului*

Vizitează site-ul:

www.cronicilewardstone.ro

Sacrificiul Vraciului

Joseph Delaney

Traducere de
Mirella Acsente

CORINT JUNIOR

Pentru Marie

Cuprins

Capitolul 1.	Asasina menadă	13
Capitolul 2.	Bestiarul Vraciului	29
Capitolul 3.	Schimbata de spiriduși?	39
Capitolul 4.	Hotărâri	57
Capitolul 5.	Alice Deane	69
Capitolul 6.	O profeție îngrozitoare	84
Capitolul 7.	Începe călătoria	94
Capitolul 8.	Doamnele din cală	107
Capitolul 9.	Ce sunt eu	123
Capitolul 10.	O delegație de treisprezece	140
Capitolul 11.	Atac de noapte	153
Capitolul 12.	Lamiile	168
Capitolul 13.	Sângele meu	180
Capitolul 14.	Semne rele	199
Capitolul 15.	Ne apropiem de Ord	212
Capitolul 16.	Umple potirul!	225
Capitolul 17.	Elementariile de foc	239
Capitolul 18.	Învoiala	261
Capitolul 19.	Soarta ta	276
Capitolul 20.	Adevărata înfățișare a lucrurilor	287
Capitolul 21.	Un dinte ascuțit	300
Capitolul 22.	Ultimele cuvinte	313
Capitolul 23.	Cumplita Sa Maiestate	331
Capitolul 24.	Nu poate fi adevărat!	345

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.

SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGĂ BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.

APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ȘI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ȘI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.

ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.

DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.

I SE SPUNE

WARDSTONE —

LESPEDA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

Personajele

Tom

Thomas Ward este al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Aceasta înseamnă că s-a născut cu anumite haruri, care îl fac perfect pentru rolul de ucenic al Vraciului. Tom poate să-i vadă și să-i audă pe cei morți și este dușmanul înnăscut al Întunericului. Dar asta nu îl împiedică pe Tom să se teamă, și va avea nevoie de tot curajul dacă vrea să reușească acolo unde alți douăzeci și nouă de ucenici au eșuat.

Vraciul

Vraciul este o figură inconfundabilă. Este înalt și are o înfățișare destul de înspăimântătoare. Poartă o pelerină lungă cu glugă, și întotdeauna are la el un toiag și un lanț de argint. La fel ca și ucenicul său, Tom, este stângaci și este al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Timp de mai bine de șaiszeci de ani el a apărat Comitatul de toate lucrurile înfricoșătoare.

Alice

Tom nu-și poate da prea bine seama dacă Alice e rea sau bună. Ea îi îngrozește pe băieții din sat, se înrudește cu două dintre cele mai malefice clanuri ale vrăjitoarelor (Malkin și Deane) și de multe ori a folosit magia neagră. Însă ea a fost învățată toate aceste lucruri vrăjitorești împotriva voinței sale și l-a salvat pe Tom din câteva situații foarte dificile. Pare să fie o prietenă loială, dar poate Tom să se încreadă pe deplin în ea?

Mama

Mama lui Tom a știut dintotdeauna că fiul ei va deveni ucenicul Vrăciului. Ea îl numește „darul ei pentru Comitat”. Mamă iubitoare, tămăduitoare și moașă pricepută, ea a fost întotdeauna puțin diferită. Originea ei grecească rămâne un mister. De fapt, sunt destule lucruri misterioase legate de mama...

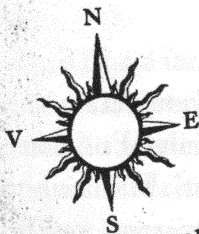
CASTER

VARFUL PARLICK

Clopotul
Vraciului

Drumeag

Pădure

CHIPENDEN

Drum

PRIESTOWN

DEALUL LUPULUI

WARDSTONE

Drumeag

Casa
Vracului

Pădure

Râu

Casa
Osoasci
Lizzic

Cum se citească Simbóhurile Vraciului

Duhuri rele

Beta pentru Duh

B

S ← spintecător

X ← rang

Gregory ← nume

B

Duh legat
natural

B

Duh legat
cu forța

P — periculos

X — abia observat

Stafii/Spectre

γ

X ←

Gregory

P — periculos

X — abia observat

Vrăjitoare

O

N ←

Gregory

N — nocive

B — benigne

I — inconstiente

CAPITOLUL 1 ASASINA MENADĂ

M-am trezit dintr-odată cu senzația copleșitoare că lucrurile nu erau tocmai în regulă. Un fulger a scânteiat în fereastră, urmat imediat de un bubuit asurzitor de tunet. Mi se mai întâmplase să dorm în timpul unor furtuni cumplite în Comitat, așa că nu asta mă trezise. Nu, era sentimentul că mă amenința un soi de primejdie. Am sărit din pat și deodată oglinda de pe noptiera mea a devenit mai luminoasă. Am zărit pentru o clipă imaginea cuiva reflectată în ea, apoi a dispărut repede. Dar nu înainte să recunosc chipul. Era Alice.

Deși se pregătise timp de doi ani să devină vrăjitoare, Alice era prietena mea. Fusese alungată de Vraci și se

întorsese la Pendle. Cu toate că-mi era dor de ea, îmi ținusem promisiunea făcută magistrului meu și nesocotisem toate încercările ei de a lua legătura cu mine. Dar de data asta nu o mai puteam ignora. Scrisese un mesaj pentru mine în oglindă și n-am putut să nu-l citesc înainte să dispară:

!šribōre nō šbārem švīzōst !šibjēmirš

Ce era o asasină menadă? Nu mai auzisem până acum de așa ceva. Și cum putea un asasin, de *orice* fel, să ajungă la mine când trebuia să traverseze grădina Vraciului — o grădină păzită de puternicul lui duh domestic? Dacă cineva îi călca hotarele, duhul acela scotea un urlet care putea să fie auzit la multe mile depărtare, iar apoi îl sfâșia pe nepoftit în bucăți.

Și pe urmă, cum putea Alice să știe de primejdie? Era la multe mile depărtare, în Pendle. Și totuși nu aveam de gând să îi ignor avertizarea. Magistrul meu, John Gregory, era plecat să se ocupe de o stafie supărătoare și eu eram singur în casă. Nu aveam nimic cu care să mă pot apăra. Toiagul și sacul meu erau în bucătărie, prin urmare, trebuia să mă duc să le iau.

Nu intra în panică, mi-am spus. Nu te grăbi și fii calm.

M-am îmbrăcat repede și mi-am pus ghetetele. Pe când tunetul mai bubuia o dată deasupra capului meu, am deschis încet ușa odăii mele și am pășit cu grijă pe palierul întunecat. Acolo m-am oprit și am ascultat. Tăcerea era deplină. Eram sigur că nimeni nu pătrunsesese încă în casă, așa că am început să cobor scările în vârful picioarelor, ferindu-mă de-a face și cel mai mic zgomot. M-am strecurat prin coridor și am intrat în bucătărie.

Mi-am băgat lanțul de argint în buzunarul pantalonilor și, luându-mi toiagul, am deschis ușa din spate și am pășit afară. Unde era duhul? De ce nu apăra casa și grădina de intrus? Ploaia îmi cădea pe față pe când așteptam nemișcat, cercetând cu privirea pajiștea și copacii de dincolo de ea, atent la cea mai mică mișcare. Am stat acolo până ce ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, dar nu vedeam mare lucru. Chiar și așa, m-am îndreptat către copacii din grădina de apus.

Nu făcusem mai mult de zece pași, când am auzit venind din stânga mea un urlet care mi-a înghețat sângele în vene, urmat de tropăitul unor pași. Cineva traversa în fugă pajiștea, direct către mine. Mi-am pregătit toiagul, apăsând în scobitura tainică și, cu un clinchet, la capătul lui apăru lama.

Fulgerul spintecă din nou întunericul și la lumina lui am văzut ce mă amenința. Era o femeie înaltă și slabă, care flutura în mâna stângă un tăiș lung și ucigător. Părul îi era legat la spate, fața ei suptă era schimonosită de ură și pictată cu o vopsea întunecată. Purta o rochie lungă, muiată de ploaie, iar picioarele ei, în loc de încălțări, erau înfășurate în fâșii de piele. Deci asta era o menadă, mi-am spus.

Am luat poziție de apărare, ținându-mi toiagul pe diagonală, așa cum fusesem învățat. Inima îmi bătea cu putere, dar trebuia să-mi păstrez cumpătul și să profit de prima ocazie pentru a da lovitura.

Tăișul ei se arcui deodată în jos, trecând la câteva degete de umărul meu, și eu m-am răsucit în spate, încercând să pun o distanță între mine și vrăjmașa mea. Aveam nevoie de spațiu pentru a-mi învărti toiagul. Iarba era îmbibată de ploaie și, când menada se repezi din nou către mine, mi-a alunecat piciorul și mi-am pierdut echilibrul. Am fost cât pe-acți să cad pe spate, dar am reușit să mă las pe un genunchi, și am ridicat la timp toiagul pentru a para tăișul care altfel mi-ar fi pătruns adânc în umăr. Am izbit din nou, lovind-o cu putere pe menadă peste încheietura mâinii, și cuțitul îi căzu învărtindu-se. Fulgerul destrămă iar pentru o clipă

Întunericul și i-am văzut mânia de pe chip când, lipsită de armă, atacă din nou. Acum urla, înnebunită de furie — iar în sunetele guturale aspre am recunoscut cuvinte din greacă. De data aceasta am pășit într-o parte, ferindu-mă de mâinile ei întinse către mine, cu unghiile lor lungi și ascuțite, și am lovit-o cu toată puterea la tâmplă. A căzut în genunchi și în acea clipă nu mi-ar fi fost greu să-mi înfig vârful lamei în pieptul ei.

În schimb, mi-am trecut toiagul în mâna dreaptă, am băgat mâna stângă în buzunar și mi-am înfășurat lanțul de argint în jurul încheieturii. Un lanț de argint e foarte folositor în fața unui servitor al Întunericului — dar m-am întrebat dacă va putea lega și o asasină menadă.

M-am concentrat și, în clipa în care s-a ridicat în picioare, a fost luminată de un fulger strălucitor. Nici că se putea mai bine! Îmi vedeam perfect ținta, și am dat drumul lanțului cu o zvâcnire din încheietura pumnului. Lanțul s-a ridicat spre înalțuri într-o spirală desăvârșită, apoi s-a încolăcit pe trupul ei, trântind-o în iarbă.

Am ocolit-o cu grijă. Lanțul îi prinsese brațele și picioarele și i se strânsese în jurul maxilarelor, dar ea tot mai putea să vorbească, și revărsă către mine un torent de cuvinte din care nu am înțeles niciunul. Oare erau în grecește? Așa credeam — dar era un dialect ciudat.

Se părea că lanțul își făcuse datoria, așa că, fără să mai pierd timpul, am apucat-o de piciorul stâng și am început să o târăsc prin iarba udă înspre casă. Vraciul o să vrea să îi pună întrebări — asta dacă putea înțelege ce spunea ea. Greaca mea era cel puțin la fel de bună ca a lui, dar vorbăria ei nu avea nicio noimă pentru mine.

Pe o latură a casei se afla lipită o magazie de lemn unde țineam buștenii pentru foc, așa că acolo am târât-o din ploaie. Apoi am luat un felinar de pe polița din colț și l-am aprins, pentru a o vedea mai bine pe cea pe care o capturasem. L-am ridicat deasupra capului și atunci ea m-a scuipat, și picătura rozalie vâscoasă ateriză pe pantalonii mei. Acum îi puteam simți mirosul — un amestec de sudoare stătută și de vin acrit. Și mai era ceva, un iz de carne putrezită. Când a deschis din nou gura, am văzut între dinții ei ceva ce semăna cu fâșii de carne.

Buzele ei erau purpurii, la fel ca și limba — semn că băuse vin roșu. Fața îi era brăzdată de un desen complicat de spirale și vârtejuri. Părea un noroi roșiatic, dar ploaia nu reușise să i-l șteargă. Mă scuipă din nou, așa că m-am dat înapoi și am agățat felinarul de unul din cârligele din tavan.

Într-un colț era un scăunel, pe care l-am tras lângă perete și m-am așezat, departe de scuipatul ei. Mai era cel puțin un ceas până să se lumineze de ziuă, așa că m-am lăsat pe spate și am închis ochii, ascultând ploaia care răpăia pe acoperișul magaziei. Eram obosit și îmi puteam îngădui să moțai. Lanțul de argint o legase bine pe menadă, și ea nu avea nicio șansă de a se elibera.

Ațipisem doar de câteva minute când m-a trezit un zgomot puternic. M-am ridicat deodată în capul oaselor. Auzeam un vuiet, un șuierat care se apropia fulgerător. Ceva venea către magazie și brusc mi-am dat seama ce era.

Duhul! Se repezea la atac!

Abia am avut timp să mă ridic în picioare, când felinarul se stinse și am fost trântit pe spate, iar impactul loviturii mi-a tăiat răsufierea. În timp ce mă chinuiam să-mi recapăt suflul, am auzit cum buștenii sunt aruncați de perete, dar cel mai puternic sunet era țipătul menadei. Zgomotele continuară mult timp în întuneric; apoi se lăsă tăcerea, și numai ploaia se mai auzea, răpăind pe acoperiș. Duhul își făcuse treaba și plecase.

Mi-era frică să aprind din nou felinarul. Mi-era frică să mă uit la menadă. Dar am făcut-o până la urmă. Era moartă și foarte palidă, căci duhul o golise de tot

sângele. Pe gât și umeri carnea era sfâșiată; din rochie rămăseseră doar zdrențe. Chipul îi era contorsionat într-o expresie îngrozită. Nu se mai putea face nimic. Ceea ce se întâmplase era ceva nemaipomenit. Odată ce era prizoniera mea, legată de mine, duhul n-ar fi trebuit nici măcar să o atingă. Și unde fusese el atunci când ar fi trebuit să apere grădina?

Zguduit de experiența prin care trecusem, am lăsat trupul menadei acolo unde era și m-am întors în casă. M-am gândit să încerc să iau legătura cu Alice cu ajutorul oglinzii. Îi datoram viața și voiam să îi mulțumesc. Am fost cât pe ce să cedez, dar îi făcusem o promisiune magistrului meu, așa că, după ce m-am luptat o vreme în sinea mea, m-am spălat, mi-am schimbat hainele și am așteptat întoarcerea Vraciului.

A revenit chiar înainte de prânz. I-am povestit tot ce se întâmplase și apoi am ieșit amândoi afară să ne uităm la asasina moartă.

— Ei bine, băiete, asta naște câteva întrebări serioase, nu-i așa? spuse magistrul meu, scărpinându-se în barbă.

Părea sincer îngrijorat și nici nu-l puteam condamna pentru asta. Și eu mă simțeam foarte tulburat de tot ceea ce se întâmplase.

— Casa asta a mea de la Chipenden, întotdeauna am fost convins că era sigură și ferită de primejdii, continuă el. Dar ceea ce s-a petrecut aici mă pune pe gânduri. Strecoară îndoiala în mintea mea. De acum înainte o să dorm mai puțin liniștit în propriul meu pat. Oare cum a reușit menada asta să străbată grădina fără să fie simțită de duh? Nimic nu a mai trecut până acum de el.

Am aprobat din cap.

— Și mai e ceva, băiete, care mă îngrijorează. De ce a atacat-o și a omorât-o mai târziu, după ce tu o legaseși cu lanțul tău? Nu e în firea lui să se poarte așa.

Am dat iarăși din cap în semn de încuviințare.

— Și așa mai vrea să știu ceva — cum de ai știut *tu* că a intrat în grădină? Tuna puternic și ploua cu ropote. Nu aveai cum s-o auzi. De drept, ar fi trebuit să intre în casă și să te omoare în pat. Așadar, ce ți-a dat de veste? Întrebă Vraciul, ridicându-și sprâncenele.

Acum nu mai dădeam din cap, ci rămăsesem cu privirea ațintită spre picioare, și simțeam ochii magistrului meu sfredelindu-mă. Așa că mi-am dres glasul și i-am explicat întocmai cum se petrecuseră lucrurile.

— Știu că ți-am promis că n-o să folosesc oglinda pentru a vorbi cu Alice, am încheiat, dar s-a întâmplat mult prea repede pentru a mai face ceva. Ea a mai încercat să ia legătura cu mine și înainte, dar te-am ascultat întotdeauna și mi-am întors privirea — până acum. A fost totuși un lucru bun că de data asta i-am citit mesajul, am adăugat puțin supărat, căci altfel aș fi fost mort acum!

Vraciul rămase foarte liniștit.

— E drept, avertizarea ei ți-a salvat viața, recunosc eu. Dar știi ce cred eu despre folosirea oglinzii ca să vorbești cu vrăjitoarea aia mică.

M-am zbârlit auzindu-i cuvintele. E posibil să fi observat, pentru că a schimbat vorba.

— Tu știi ce e o asasină menadă, băiete?

Am clătinat din cap.

— Un singur lucru știu — când m-a atacat, era aproape nebună de furie!

Vraciul încuviință din cap.

— Menadele rareori își părăsesc ținutul natal, Grecia. Ele sunt un trib de femei care trăiesc în sălbăticia de acolo și se hrănesc cu roadele pământului, mâncând orice găsesc, de la fructe sălbatice de pădure până la animalele care se rătăcesc în drumul lor. Venerează o

zeiță setoasă de sânge numită Ordeen, și își trag puterea dintr-un amestec de vin și carne crudă, aprinzându-se și ajungând singure la o nebunie ucigătoare, când sunt gata să facă noi victime. În general se hrănesc cu leșuri, dar nu se dau înapoi nici de la devorarea celor vii. Menada asta își vopsise chipul pentru a părea mai sânge-roasă, probabil cu vin și grăsime de om — și ceară pentru a le fixa pe cele două. Fără îndoială omorâse de curând pe cineva. E un lucru bun că ai reușit să o trănțești la pământ și să o înlănțui, băiete. Menadele au o putere nemaipomenită. Se știe că își pot rupe victimele în bucăți chiar și cu mâinile goale! Multe generații de menade au trăit așa, și până la urmă au degenerat și acum cu greu le mai poți numi ființe umane. Sunt mai apropiate de fiarele sălbatice, dar tot și-au mai păstrat o urmă de viclenie.

— Dar de ce să vină tocmai până aici, în Comitat?

— Ca să te omoare, băiete — asta e limpede. Dar de ce să fii tu o amenințare pentru ele în Grecia, asta nu-mi pot da seama. Și totuși, mama ta e acolo, luptându-se cu forțele întunecate, așa că fără nicio îndoială, atacul acesta are de-a face cu ea...

Apoi Vraciul m-a ajutat să-mi desfac lanțul de argint de pe trupul menadei, pe care l-am târât în grădina de

răsărit. Am săpat împreună o groapă îngustă pentru ea, mai degrabă adâncă decât lungă și lată, și eu am făcut cea mai mare parte din treabă, ca de obicei. Apoi am băgat-o în puțul întunecat pe verticală, cu capul în jos. Nu era o vrăjitoare, dar Vraciul niciodată nu risca în vreun fel cu servitorii Întunericului — mai ales cu cei despre care nu știam prea multe. Într-o noapte cu lună plină, moartă sau nu, ea ar putea încerca să-și sape cu ghearele drumul către suprafața pământului. Așa, nu și-ar da seama că merge în direcția opusă.

După ce-am isprăvit, Vraciul m-a trimis în sat, la pietrar și fierar. Seara târziu așezaseră deja lespezile și drugii de fier peste mormântul ei. Nu îi luase mult timp magistrului meu să afle răspunsurile la celelalte două întrebări ale sale. Găsise două troace mici de lemn pătate de sânge, chiar la capătul grădinii. Probabil că fuseseră pline de sânge înainte ca duhul să bea pe săturate.

— Bănuiala mea, băiete, e că a fost ceva amestecat în sânge. Poate că asta l-a adormit pe duh sau l-a zăpăcit. De aceea n-a simțit-o pe menadă când a intrat în grădină, iar mai târziu a omorât-o deși nu ar fi trebuit s-o facă. Păcat că a murit. Am fi putut să-i punem întrebări și să aflăm de ce a venit și cine a trimis-o.

— Ar putea fi Necuratul în spatele acestei întâmplări? am întrebat. Ar fi putut el s-o trimită ca să mă omoare?

Necuratul, cunoscut și ca Cel Rău, sau Diavolul, era liber în lume din augustul trecut. Fusese chemat de cele trei clanuri ale vrăjitoarelor din Pendle — Malkin, Deane și Mouldheel. Acum clanurile se războiau între ele — unele vrăjitoare erau supuse Celui Rău, altele erau vrăjmașele lui înverșunate. Eu îl întâlnisem de trei ori de atunci, dar, deși fiecare întâlnire mă lăsase tremurând până în măduva oaselor, știam că era prea puțin probabil ca Diavolul să încerce să mă omoare cu mâna lui, pentru că fusese priponit.

La fel cum poate un cal să fie priponit, cu picioarele legate ca să nu se îndepărteze prea mult, tot așa și Cel Rău fusese priponit în trecut de către cineva, iar puterea îi fusese limitată. Dacă hotăra să mă omoare cu mâna lui, atunci urma să stăpânească lumea timp de o sută de ani doar, o perioadă pe care ar considera-o mult prea scurtă. Așadar, conform regulilor priponitului, nu avea decât o singură posibilitate: să pună pe unul dintre copiii lui să mă omoare, sau să încerce să mă atragă de partea lui. Dacă reușea să mă convertească la Întuneric, atunci avea să stăpânească lumea până la sfârșitul ei. Asta încercase să facă ultima dată când ne întâlnisem.

Desigur, dacă muream de altă mână — cea a menadei, de pildă — atunci Diavolul ajungea încet-încet să ia lumea în stăpânire. Și atunci, oare el o trimisese?

Vraciul părea gânditor.

— Necuratul? E posibil, băiete. Trebuie să fim cu ochii în patru. Ai avut mare noroc să rămâi în viață după atacul menadei.

Am vrut să-i amintesc că fusese mai degrabă vorba de intervenția lui Alice decât de noroc, dar m-am gândit că e mai bine să nu spun nimic. Fusese o noapte grea și nu câștigam nimic dacă îl necăjeam.

În noaptea care a urmat nu mi-am găsit somnul și, după o vreme, m-am dat jos din pat, am aprins lumânarea și am început să citesc din nou scrisoarea mamei.

Dragă Tom,

Lupta împotriva întunericului în țara mea a fost lungă și grea, și se apropie de un moment de cumpănă. Oricum, noi doi avem multe de vorbit, și am și alte lucruri să-ți dezvălui, și

să îți fac o rugămintă. Am nevoie de
 cera de la tine și de ajutorul tău.
 Dacă ar exista vreo cale prin care
 să ocolesc asta, nu ți-aș cere-o. Dar
 acestea sunt curinte care trebuie
 spuse față în față, nu într-o scri-
 soare, și de aceea am de gând să
 mă întorc acasă pentru o scurtă
 vizită în ajunul solstițiului de vară.

Ț-am scris lui Jack ca să-l
 anunț de sosirea mea, așa că abia
 aștept să te văd la fermă în ziua
 stabilită. murcește cu sârguință la
 lecțiile tale, fiule, și fii încrezător,
 oricât de întunecat ar putea părea
 viitorul. Puterea ta e mai mare decât
 crezi

cu dragoste,
 mama

În mai puțin de o săptămână era solstițiul, iar Vraciul și cu mine o vom porni către sud, să mergem la ferma fratelui meu Jack și să o vedem pe mama. Îmi fusese dor de ea și abia așteptam să o revăd. Dar eram la fel de nerăbdător să aflu ce dorea de la mine.

CAPITOLUL 2 BESTIARUL VRACIULUI

In dimineața următoare, am făcut lecții, ca de obicei. Eram în al treilea an de ucenicie la magistrul meu și studiam lupta împotriva Întunericului: în primul an învățasem despre duhuri, în al doilea despre vrăjitoare, iar acum subiectul lecțiilor mele era „Istoria Întunericului”.

— Haide, băiete, pregătește-te să iei notițe, îmi ordonă Vraciul, scărpinându-se în barbă.

Mi-am deschis carnețelul, mi-am înmuiat penița tocului în sticluța cu cerneală și am așteptat să-și înceapă lecția. Stătea pe o bancă din grădina de apus. Era o dimineață însorită de vară și pe cerul albastru nu se

vedea nici urmă de nor. Chiar în fața noastră se aflau dealurile punctate cu oi, în timp ce în jurul nostru răsunau cântecele păsărelelor și bâzâitul adormitor dar plăcut al insectelor.

— Așa cum ți-am mai spus, băiete, Întunericul se manifestă sub forme diferite, în momente diferite și locuri diferite, spuse Vrăciul, începând să se plimbe de colo-colo prin fața băncii mele. Dar, așa cum o știm pe pielea noastră, cel mai teribil aspect al Întunericului în Comitat — și în lumea largă de dincolo de hotarele lui — este Necuratul.

Auzindu-i numele rostit, mi-am adus aminte de ultima noastră întâlnire, și inima mi s-a strâns și am simțit un nod în gât. Atunci Necuratul îmi dezvăluise un secret cumplit — susținuse că Alice era fiica lui — fiica Diavolului. Era greu să-mi închipui asta, dar dacă era adevărat? Alice era cea mai apropiată prietenă a mea și îmi salvase viața de mai multe ori. Dacă ceea ce Diavolul îmi spusese chiar *era* adevărat, atunci Vrăciul făcuse bine să o alunge: nu mai puteam fi niciodată împreună — și totuși gândul acesta era aproape de nesuportat.

— Dar deși Necuratul este cea mai mare grijă a noastră, continuă Vrăciul, există și alți locuitori ai

Întunericii care, cu ajutor din partea vrăjitoarelor, magilor sau a altor ființe umane băgăcioase, pot să treacă prin portaluri în lumea noastră. Printre ele se numără Vechii Zei precum Golgoth, cu care cred că îți amintești că am avut de-a face în Mlaștina Anglezarke.

Am încuviințat din cap. Fusesse o luptă strânsă, care aproape că mă costase viața.

— Trebuie să fim fericiți că doarme din nou, spuse magistrul meu, dar alții sunt perfect treji. Uită-te la ținutul natal al mamei tale, Grecia. Așa cum ți-am spus și ieri, o zeiță aprigă numită Ordeen, care este venerată de menade, a provocat acolo mari vărsări de sânge, încă din vremurile de demult. Mai mult ca sigur, ea se află în miezul lucrurilor. Cu ea încearcă să se lupte mama ta. Nu știi prea multe despre Ordeen, dar se pare că este însoțită de servitorii ei, care omoară tot ceea ce mișcă pe multe mile împrejur. Iar menadele, care sunt de obicei răspândite pe tot teritoriul Greciei, se adună în număr mare pentru a-i aștepta sosirea. Sunt ca niște vulturi gata să se ospăteze cu carnea celor morți sau pe moarte. Pentru ele e o sărbătoare a recoltei, un moment al belșugului, răsplata pe care o primesc pentru că au venerat-o pe Ordeen și pe servitorii ei. Fără îndoială,

mama ta va avea multe lucruri să ne spună — există pagini albe în Bestiarul meu care trebuie umplute.

Bestiarul Vraciului, una dintre cele mai mari și mai interesante cărți din biblioteca lui, era plin de tot felul de creaturi cumplite. Dar existau spații goale unde lipseau informațiile și pe care el încerca să le umple ori de câte ori putea.

— Cu toate acestea, știi că, spre deosebire de ceilalți Vechi Zei, Ordeen nu are nevoie de ajutor omenesc pentru a trece printr-un portal în lumea noastră. Până și Necuratul a avut nevoie de ajutorul vrăjitoarelor din Pendle. Dar se pare că ea poate trece prin portalul ei când vrea — și să se întoarcă tot când are chef.

— Dar „servitorii” care sosesc odată cu ea prin portal, ei cum sunt? am întrebat.

— Sunt locuitori ai Întunericului — demoni și elementarii. În general, demonii au înfățișări de bărbați sau femei, dar puterea lor este uriașă și sunt nemiloși. Mai există și vaengirele — vrăjitoarele lamia zburătoare. Atât de multe i s-au alăturat, încât prea puține au mai rămas prin alte locuri, care trăiesc singure sau în perechi, ca surorile mamei tale. Închipuie-ți cum trebuie să fie atunci când sosește Ordeen — o armie de asemenea creaturi care coboară din cer pentru a rupe și a sfâșia

carnea victimelor lor! E cumplit și să te gândești doar la asta, băiete!

Cu siguranță era. Cele două surori ale mamei erau lamii zburătoare. Luptaseră alături de noi în bătălia de pe dealul Pendle, făcând prăpăd în rândul celor trei clanuri de vrăjitoare care erau împotriva noastră.

— Da, da, Grecia e un loc primejdios. Mama ta are mulți dușmani... există și vrăjitoare lamia sălbatică, cele care umblă în patru labe. Sunt multe în Grecia, mai ales în munți. După ce lecția asta a noastră se încheie, îți sugerez să te duci în bibliotecă și să le cauți în Bestiar. Iar după ce citești tot ceea ce găsești despre ele, notează-ți în carnețel lucrurile aflate.

— Ai pomenit și de „elementariile” care trăiesc împreună cu Ordeen. Ce fel sunt ele?

— Sunt elementarii de foc — ceva ce nu avem în Comitat, băiete. Dar o să-ți spun într-altă zi tot ceea ce știu despre ele. Căci acum ar fi mai bine să continuăm cu studiul Graiului Vechi, care este mult mai greu de învățat decât latina sau greaca.

Vraciul avea dreptate. Restul lecției a fost atât de greu încât m-a luat cu durere de cap. Cu toate acestea, era foarte important să învăț Graiul Vechi: acesta era folosit

în mod obișnuit de Vechii Zei și de discipolii lor, și era graiul în care erau scrise grimoarele, cărțile de magie întunecată folosite de necromanți.

M-am simțit ușurat când lecția s-a încheiat și am putut să urc în biblioteca magistrului meu. Vizitele acolo îmi făceau mare plăcere. Biblioteca era mândria Vraciului, care o moștenise, dimpreună cu casa, de la fostul lui magistru, Henry Horrocks. Unele dintre cărți aparținuseră altor vraci de demult, cu multe generații în urmă; altele fuseseră scrise chiar de către John Gregory. Erau adevărate cronicile ale unor învățături de-o viață, dobândite prin practicarea meșteșugului său și prin lupta împotriva Întunericului.

Vraciul era întotdeauna îngrijorat că s-ar putea întâmpla ceva cu biblioteca lui; când Alice locuise cu noi, sarcina ei fusese să facă mai multe copii ale unor cărți, scriindu-le de mână. Domnul Gregory credea că una dintre principalele sale datorii era să păstreze biblioteca pentru viitorii vraci, adăugând, pe cât posibil, la rezerva ei de învățăminte și cunoștințe.

Pe nenumăratele polițe se aflau mii de cărți, dar eu m-am dus direct la Bestiar. Acesta era o înșiruire de tot felul de creaturi, de la duhuri și demoni la elementarii și vrăjitoare, alături de care se găseau relatări personale

și desene în care Vraciul descria cum avusese de-a face cu Întunericul. Am răsfoit paginile până când am ajuns la „vrăjitoarele lamia”.

Prima Lamia a fost o vrăjitoare puternică, deosebit de frumoasă. Ea îl iubea pe Zeus, conducătorul Vechilor Zei, care era deja însurat cu zeița Hera. În mod nechibzuit, Lamia i-a făcut copii lui Zeus. Când a aflat Hera, furioasă de gelozie, i-a omorât pe toți acești nefericiți copii, în afară de unul. Înnebunită de durere, Lamia a început să omoare copii oriunde îi găsea, așa că pâraiele și râurile s-au înroșit de sângele lor, iar aerul tremura de strigătele de jale ale părinților distruși. În cele din urmă Zeii au pedepsit-o și i-au preschimbat trupul, astfel încât de la mijloc în jos a devenit sinuos și solzos asemenea unui șarpe.

Astfel schimbată, Lamia și-a îndreptat acum atenția către bărbații tineri. Începu să îi cheme într-o poiană din pădure, unde doar capul ei frumos și umerii rotunzi se vedeau din iarba înaltă și verde. Și după ce își ademenea victima cât mai aproape, își încolăcea în jurul ei partea de jos a trupului, strângând-o până când o lăsa fără suflare, în vreme ce gura ei, lipită de gâtul tânărului lipsit de putere, se ospăta cu sângele lui, până la ultima picătură.

Mai târziu, Lamia a avut un iubit numit Chaemog, o făptură asemănătoare unui păianjen care locuia în cele mai adânci peșteri ale Pământului. Ea i-a născut trei fete gemene, și acestea au fost primele vrăjitoare lamia. La cea de-a treisprezecea lor aniversare s-au certat cu mama lor și, după o luptă teribilă, i-au smuls membrele și i-au sfâșiat trupul în bucăți, și toate bucățile, chiar și inima, le-au dat unei turme de mistreți sălbatici.

Cartea continua cu descrierea diferitelor tipuri de vrăjitoare lamia — cum arătau, cum se comportau — și, lucrul cel mai important pentru un vraci, cum să te porți cu ele. Eu știam deja destule lucruri despre vrăjitoarele lamia. Vraciul trăise mulți ani cu o vrăjitoare lamia domestică numită Meg, iar pe sora ei sălbatică, Marcia, o ținuse încuiată într-un puț în pivnița casei lui din Anglezarke. Amândouă se întorseseră în Grecia, dar în perioada în care am stat în Anglezarke am aflat multe despre ele.

Am continuat să citesc, luând chiar și notițe. Era o recapitulare foarte folositoare. Se vorbea acolo de lamiile zburătoare, numite vaengire, de care pomenise mai devreme Vraciul. Gândurile mi s-au îndreptat atunci către mama. Chiar și când eram doar un copil știam că

era altfel decât ceilalți. Avea un accent ușor, care arăta că nu se născuse în Comitat. Se ferea de lumina directă a soarelui și în timpul zilei ținea de cele mai multe ori perdelele bucătăriei trase.

În timp, am ajuns să știu tot mai multe lucruri despre mama. Am aflat cum o salvase tata în Grecia. Și apoi, mai târziu, mi-a spus că eu eram deosebit, al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, și darul ei pentru Comitat, o armă care să fie folosită împotriva Întunericului. Dar tot nu aveam toate piesele puzzle-ului. *Ce* era de fapt mama?

Surorile mamei erau vaengire — lamii sălbatice zburătoare care, așa cum tocmai îmi explicase Vraciul, rareori treceau dincolo de portalul lui Ordeen. Acum se aflau în Turnul Malkin, păzind cuferele mamei, care conțineau bani, poțiuni și cărți. Eu socoteam că și mama trebuia să fie o lamia. Poate că tot vaengiră. Asta mi se părea cel mai probabil.

Era un alt mister pe care trebuia să îl dezleg — deși nu puteam să o întreb de-a dreptul. Consideram că mama era cea care trebuia să-mi spună. Și era posibil să găesc răspunsul cât de curând.

Târziu după-amiază, având câteva ore de petrecut departe de Vraci, m-am dus să mă plimb pe câmp. Am

urcat pe Vârful Parlick, am stat și am privit umbrele norilor care alunecau repede pe deasupra văii de jos și am ascultat țipetele nagâților.

Cât de mult îmi lipsea Alice! Petrecusem multe ceasuri împreună urcând până aici, cu tot Comitatul întinzându-se la picioarele noastre. Să mă plimb de unul singur nu era același lucru. Eram nerăbdător acum să treacă mai repede săptămâna pentru ca eu și Vraciul să o pornim spre ferma lui Jack. De-abia așteptam să o văd pe mama și să aflu ce voia de la mine.

CAPITOLUL 3 SCHIMBATĂ DE SPIRIDUȘI?

In dimineața în care trebuia să o pornim la drum, am coborât în satul Chipenden după proviziile săptămânale ale Vraciului de la brutar, băcan și măcelar — în definitiv, aveam să fim plecați doar câteva zile. La ultima prăvălie i-am spus proprietarului, un bărbat solid cu barbă roșcată, că dacă cineva îl caută pe Vraci pentru treburile lui și sună clopotul la copăceii de nuielușe, treburile vor mai trebui să aștepte.

Pe când străbăteam satul întorcându-mă către casă, simțeam desaga mai ușoară decât de obicei, din cauza puținătății alimentelor. În sudul Comitatului războiul nu se stinsese încă și veștile erau proaste. Forțele noastre

se retrăgeau, și atâta hrană fusese luată pentru îndes-
tularea oștilor încât oamenii cei mai săraci erau pe cale
să moară de foame. Am observat că în Chipenden
lucrurile se înrăutățiseră și mai mult. Vedeam și mai
multe chipuri înfometate, iar câteva case fuseseră
părăsite, căci familiile lor se îndreptaseră către nord, în
speranța unei vieți mai bune.

Am pornit-o la drum împreună cu Vraciul, în pas vioi,
și deși eu îmi purtam toiagul și amândouă desagile
noastre, ca de obicei, lucrul acesta nu mă supăra deloc.
De-abia așteptam să o văd pe mama. Dar după un timp,
în vreme ce aerul dimineții începea să se încălzească,
Vraciul încetini pasul. Eu o tot luam înainte și trebuia
să-l aștept mereu, ca să mă ajungă din urmă. Începu să
se enerveze pe mine.

— Mai domol, băiete! Mai domol! spuse el pe un ton
nemulțumit. Oasele mele bătrâne se chinuiesc să țină
pasul. Am plecat la drum cu o zi mai devreme — mama
ta oricum n-o să ajungă înainte de solstițiu!

A doua zi, seara târziu, chiar înainte să ajungem pe
coama Dealului Spânzuraților, am văzut fuioare de fum
ridicându-se spre cer din direcția fermei. Pentru o clipă,
inima mi se strânse de spaimă. Mi-am adus aminte de

raidul vrăjitoarelor din Pendle de anul trecut; dăduseră foc la hambar, care arsese în întregime, înainte să scoțoască prin casă și să îi răpească pe Ellie, Jack și micuța Mary. Cine erau oamenii aceștia care poposiseră pe câmpurile lui Jack? Știam că el n-ar fi îngăduit străini pe pământurile lui, așa că m-am întrebat dacă asta nu avea cumva legătură cu mama.

Dar n-am avut prea mult timp să mă gândesc la lucrurile astea, pentru că am simțit imediat că ea era deja acasă. O urmă de fum maroniu se înălța din horn către albastrul cerului și am simțit căldura prezenței sale. Cumva, știam cu siguranță că se întorsese!

— Mama e acolo deja, sunt sigur de asta! i-am spus Vraciului, cu ochii strălucind de lacrimi.

Îmi fusese atât de dor de ea și de-abia așteptam să o revăd.

— Da, băiete, poate că nu te înșeli. Coboară și salut-o. Aveți multe de vorbit, și o să vreți să fiți singuri. Eu o să aștept aici sus.

Am zâmbit, am încuviințat din cap și am luat-o la fugă în jos, pe panta împădurită, către noul hambar. Dar înainte să ajung în curtea fermei, fratele meu Jack ieși de după un colț, tăindu-mi calea. Ultima dată când îl văzusem pe Jack era foarte bolnav, după ce fusese cât

pe ce să moară din cauza bătăii primite de la vrăjitoarele care prădaseră ferma și furaseră cuferele mamei. Acum era ars de soare și părea din nou sănătos și puternic, cu sprâncenele mai stufoase ca niciodată. Mă cuprinse în brațe într-o strânsoare de urs și aproape că mă lăsă fără răsufare.

— Mă bucur să te văd, Tom, exclamă el, depărtându-mă puțin ca să mă vadă mai bine și zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

— E grozav să te văd din nou bine și în putere, Jack, i-am spus eu.

— Și asta datorită ție. Ellie mi-a povestit totul. M-aș fi aflat acum la șase picioare sub pământ dacă n-ai fi fost tu.

Împreună cu Alice reușisem să-l salvez pe Jack și pe familia sa din Turnul Malkin.

— Mama s-a întors deja, nu-i așa? am întrebat nerăbdător.

Jack încuviință din cap, dar zâmbetul îi dispăru de pe chip, înlocuit de o anume stânjeneală, o urmă de nesigurantă și o tristețe în privire.

— Da, s-a întors, Tom, și de-abia așteaptă să te vadă iar, dar trebuie să te avertizez că e schimbată...

— Schimbată? Cum adică schimbată?

— La început de-abia am recunoscut-o. Are în ea ceva sălbatic — mai ales în ochi. Și pare mai tânără, ca și cum ar fi scuturat niște ani de pe ea. Știu că nu e posibil, dar asta-i adevărul...

Deși nu i-am spus nimic lui Jack, știam prea bine că era posibil. Regulile omenești de îmbătrânire nu se aplicau și vrăjitoarelor lamia. Așa cum explica Bestiarul Vraciului, există două forme pentru o lamia, și ele se schimbă încet dintr-una în cealaltă. Probabil că mama revenea încet la starea sălbatică. Era o posibilitate tulburătoare, care mă speria. Nu era ceva la care voiam să mă gândesc prea mult.

— Tom... tu știi totul despre lucrurile astea datorită învățăturilor pe care le primești în ucenicia ta... e posibil să fi fost schimbată de spiriduși? întrebă Jack îngrijorat, și pe fața lui se puteau vedea teama și îndoiala. Orice se putea întâmpla cât timp a fost în Grecia. Poate că a fost capturată de spiriduși și înlocuită cu unul dintre ei?

— Nu, Jack, sigur că nu, l-am liniștit eu. Nu există spiriduși, poveștile astea nu-s decât niște superstiții. Așa că nu-ți mai bate capul cu asta. Sunt convins că e vorba doar de vremea caldă din Grecia care i-a făcut foarte bine. Acum mă duc s-o văd și o să vorbim mai târziu. Unde e James?

— James are treabă. Pe timpurile astea face mai mulți bani cu fierăria decât fac eu cu ferma. Dar sunt convins că o să-și găsească ceva timp și pentru frățiorul lui mai mic.

Acum James locuia și el aici și îl ajuta pe Jack la treburile fermei, dar meșteșugul lui era de fierar. Se părea că noua lui afacere se dovedea un adevărat succes.

— Cine sunt toți oamenii aceia care s-au instalat pe pajiștile dinspre miazăzi? am întrebat, amintindu-mi de focurile pe care le zărisem pe când coboram împreună cu Vraciul de pe Dealul Spânzuraților.

Jack se încruntă și clătină furios din cap.

— Mamei trebuie să-i pui întrebarea asta! răspunse el. Dar îți spun eu că nu au niciun drept să fie aici. Absolut niciun drept! Vrăjitoare din Pendle, asta sunt. Și când te gândești că s-au instalat în câmpul *meu* după tot ce s-a întâmplat anul trecut!

Vrăjitoare? Dacă asta erau, atunci nici nu puteam să-l condamn pe Jack pentru supărarea lui. Vrăjitoarele din Pendle i-au făcut lui Jack și familiei lui viața un calvar anul trecut. Știind lucrurile astea, de ce le îngăduise mama să se instaleze atât de aproape de fermă?

Am ridicat din umeri către Jack și am pornit-o prin curtea fermei. Chiar în spatele hambarului, cu fața spre

partea din spate a casei, am văzut o clădire nouă — iar înăuntru pe James, lucrând la forja lui, cu spatele la mine. Afară, un fermier ținea de căpăstru un cal care aștepta să fie potcovit. Am dat să-l strig pe James, dar m-am abținut, de-abia așteptam să o văd pe mama.

Apropiindu-mă de casă, am fost uimit să văd tufișul de trandafiri cățărători ai mamei în floare. Ultima dată când fusesem aici părăsise mort — tulpinile înnegrite și uscate fuseseră smulse de pe perete când Diavolul a atacat casa în încercarea lui de a mă omorî. Acum erau lăstari verzi care urcau pe zidul de piatră și câțiva trandafiri erau înfloriți, strălucind în soare într-un roșu aprins.

M-am oprit în fața ușii din spate și am ciocănit ușor. Mă născusem și crescusem în această casă, dar acum nu mai era căminul meu și era politicos să bat la ușă.

— Intră, fiule, strigă mama, și la auzul vocii ei ochii mi s-au umplut de lacrimi și am simțit cum mi se pune un nod în gât.

Ce dor îmi fusese de ea! Am intrat în bucătărie și m-am trezit deodată în fața ei.

Era așezată pe un scaunaș fără spetează, amestecând într-un ceaun mare cu tocană de miel care clocotea pe foc. Ca de obicei, perdelele erau trase pentru a nu lăsa

să pătrundă lumina soarelui, dar chiar și în întuneric, atunci când s-a ridicat în picioare și a făcut un pas către mine, am înțeles ce voise să spună Jack, pomenind de înfățișarea ei schimbată.

Zâmbetul îi era tot cald, dar chipul era puțin tras, cu pomeții mai proeminenți. Părul negru nu mai era vârstat cu fire albe și chiar arăta mai tânără decât în urmă cu optsprezece luni, când o văzusem ultima oară. Doar că în ochii ei era ceva sălbatic, privirea ei era neliniștită, chinuită.

— Ah, fiule..., spuse ea și mă cuprinse în brațe și mă strânse la pieptul ei.

Căldura ei mă învălui și am început să suspin.

Ea mă dădu puțin înapoi, pentru a mă privi mai bine, și clătină din cap.

— Așază-te, fiule, și adună-te. E bine să fim din nou împreună, dar avem multe lucruri să ne spunem și trebuie să fim cu mintea limpede.

Am încuviințat din cap și m-am așezat lângă vatră, cu fața la ea, așteptând să aud ce are să-mi spună. Voiam din tot sufletul să o întreb de Alice și dacă ar putea fi fiica Diavolului, dar mai întâi aveam de rezolvat problemele mamei. Trebuia să fie ceva important, de vreme ce

asta o adusese atâta drum înapoi până în Comitat pentru întâlnirea noastră.

— Cum îți mai este, Tom? Și ce mai face magistrul tău?

— Bine, mamă. Bine. Suntem amândoi sănătoși. Și tu? Cum a fost în Grecia?

— A fost greu, fiule...

I se tăie răsufierea și chipul i se tulbură. Pentru o clipă m-am gândit că e prea supărată ca să vorbească, dar apoi trase aer adânc în piept și tonul ei deveni detașat și precis.

— O să trec direct la subiect. Am fost deja la Turnul Malkin din Pendle și am luat pungile cu bani care se găseau în cuferele pe care ți le încredinșasem. Inițial voisem să fie ale tale, să te ajute în cauza ta aici în Comitat, dar lucrurile au luat o întorsătură proastă în țara mea. Situația e critică... acum am nevoie disperată de banii aceia ca să finanțez toate acțiunile necesare pentru evitarea unui dezastru cumplit. Ești dispus să mi-i dai înapoi?

— Sigur că da, mamă! Oricum, sunt banii tăi. Fă ce crezi că e mai bine. Ai de gând să-i folosești în lupta împotriva lui Ordeen?

— Da, fiule. Da. Ți-a spus magistrul tău cu ce ne confruntăm în Grecia?

— Nu știe prea multe despre Ordeen. Spera că o să umpli tu golurile în cunoștințele noastre. El așteaptă sus pe Dealul Spânzuraților, pentru a ne îngădui să fim ceva timp singuri, dar vrea să stea de vorbă cu tine mai târziu.

— Sigur, măcar asta pot să fac pentru el — deși mă tem că, după ce vom vorbi, lucrurile nu vor fi prea plăcute între noi doi. Magistrul tău e un om bun, cu principii înalte; nu va putea să accepte ceea ce am de gând să fac. Dar vom vedea. Poate că va înțelege că așa e cu adevărat cel mai bine. Ceea ce mă aduce la cel de-al doilea lucru pe care vreau să-l discut cu tine. Am nevoie de *tine*, fiule. Am nevoie să vii cu mine în Grecia și să mă ajuți să lupt împotriva forțelor întunecate de acolo. Și alții mă vor ajuta, dar tu ai o putere specială care ar putea să se dovedească într-adevăr importantă și să întoarcă lucrurile în favoarea noastră. Dacă aș putea, aș evita asta, dar nu pot, așa că trebuie să te rog. Vrei să vii în țara mea natală cu mine?

Eram uluit. Datoria mea era față de Comitat, și mama dintotdeauna dorise să devin ucenicul unui vraci. Dar dacă ea avea nevoie de ajutor în altă parte, cum puteam s-o refuz?

— Sigur că o să vin, mamă. Dar va veni și domnul Gregory? Sau o să încetez un timp să-i mai fiu ucenic?

— Sper din tot sufletul că ne va însoți în călătorie, fiule. Dar asta rămâne să o hotărască el. Eu chiar nu pot prevedea cum o să reacționeze.

— Ce planuri ai? am întrebat. Pentru ce ai nevoie de bani?

— Toate la timpul lor, îmi spuse mama, și am înțeles că acum nu era momentul să mai stărui.

— Mamă, mai am ceva să te întreb, am spus eu. E vorba de Alice.

Am văzut cum expresia de pe fața mamei se schimbă. Până acum fusese severă și preocupată. Acum chipul ei se îmblânzi deodată și ochii i se umplură de tristețe. Chiar înainte să pun întrebarea m-am temut de ce-i mai rău.

— Necuratul mi-a spus că Alice e fiica lui. M-a mințit, nu-i așa, mamă? Nu poate fi adevărat, nu?

Mama s-a uitat la mine și i-am văzut ochii plini de lacrimi.

— De data asta nu te-a mințit, fiule. Mă doare sufletul să o spun, pentru că știu cât de mult ții la Alice. Dar e adevărat. Ea *este* una dintre fiicele Necuratului.

Mi s-a strâns inima.

— Asta nu înseamnă că e condamnată să aparțină Întunericului, fiule. Există pentru fiecare dintre noi o șansă de izbăvire. O șansă de salvare. Și pentru Alice există această posibilitate....

— De când știi asta? am întrebat-o calm.

Confirmarea ei nu mă șocase. Cred că în adâncul sufletului știusem că acesta era adevărul.

— Din prima clipă în care am văzut-o, fiule, când ai adus-o aici la fermă.

— Cum, ai știut de-atunci, mamă? Și totuși nu mi-ai spus nimic?

Ea încuviință din cap.

— Dar ai spus unele lucruri, lucruri care acum nu mai au sens — că Alice și cu mine eram viitorul și speranța comitatului și că magistrul meu va avea nevoie de amândoi alături de el. De ce ai spus toate astea?

Mama s-a ridicat din nou în picioare, și-a așezat mâinile pe umerii mei și și-a ațintit privirea în ochii mei, cu o expresie hotărâtă, dar plină de blândețe.

— Ce am spus atunci, gândesc și acum. Alice ține mult la tine, și această afecțiune a ferit-o până acum de ghearele Întunericului.

— Alice a luat legătura cu mine chiar acum câteva zile. M-a avertizat că o asasină menadă se afla în grădina Vraciului. Dacă nu era ea, acum aş fi fost mort.

Am văzut panica pe faţa mamei, spaima din ochii ei.

— O menadă? Ştiam că înţeleseseră că reprezintă o nouă ameninţare..., murmură ea, îndreptându-şi spaatele. Dar nu mă aşteptam să ştie despre tine şi să trimită pe una de-a lor peste mare, în Comitat. Întunericul îmi umbreşte puţinţa de prevestire. Lucruri pe care altădată le-aş fi ştiut devin necunoscute, şi asta se întâmplă în cel mai prost moment posibil...

Părea cu adevărat îngrijorată.

— Deşi menada a venit din Grecia, mamă, n-am înţeles niciun cuvânt din ce spunea.

— Există multe dialecte în acea ţară. Oricum, nebunia ucigătoare care o cuprinsese era prea mare pentru ca tu să poţi desluşi ceva din vorbele ei. E foarte greu să vorbeşti cu o menadă, fiindcă ele sunt creaturi ale simţămintelor mai degrabă decât ale raţiunii. Ele ascultă doar de glasul lor interior. Dar să nu le subestimezi niciodată. Sunt un grup puternic, datorită numărului lor foarte mare. În orice caz, trebuie să-i fim recunoscători lui Alice pentru că ți-a salvat viaţa. Odată ce acceptă că naşterea ei nu înseamnă neapărat că este menită să

devină o vrăjitoare rea, Alice se poate dovedi o adversară redutabilă pentru propriul ei tată. Împreună, voi doi ați putea reuși în final să-l înfrângeți.

— Împreună? Domnul Gregory nu va accepta nicio-dată asta....

— Mă tem că ai putea avea dreptate, fiule. Și nici nu va accepta cu ușurință ceea ce am de gând să fac...

Din nou se opri și nu-mi dezvălui nimic din intențiile ei. De ce șovăia să-mi spună?

— Am văzut niște focuri pe pajiștea dinspre miazăzi, am spus, uitându-mă cu atenție la chipul mamei. Jack spune că sunt vrăjitoare din Pendle. Asta nu-i adevărat, nu-i așa, mamă?

— Ba da, Tom. E adevărat. Avem nevoie de ele, fiule. Avem nevoie de ajutorul lor.

— Vrăjitoare, mamă? Ai făcut înțelegere cu *vrăjitoarele*?

Începeam încet-încet să realizez enormitatea a ceea ce făcuse mama. Mi-era și frică să mă gândesc care va fi reacția Vrăciului.

— Știu că o să ți se pară greu de înțeles din cauza a ceea ce te-a învățat magistrul tău, spuse mama, punându-mi o mână pe umăr, dar nu putem învinge fără ele. Asta e situația. Și trebuie să învingem, chiar trebuie.

Trebuie să o înfrângem pe Ordeen. Nu ne putem permite să pierdem. Căci dacă pierdem, nu numai Comitatul, ci și întreaga lumea se va afla în primejdie. Acum du-te și adu-l pe magistrul tău aici, să vorbesc cu el. Apoi stai deoparte în vreme ce eu încerc să îl conving.

Am făcut așa cum mi-a cerut mama — am urcat pe Dealul Spânzuraților și i-am spus Vraciului că ea voia să-i vorbească. Nu i-am dezvăluit mai mult de atât, dar poate că magistrul a citit ceva pe chipul meu, căci nu părea deloc bucuros pe când cobora către fermă.

L-am lăsat în bucătărie cu mama și m-am îndreptat spre o mică ridicătură de pământ de unde puteam privi în jos către focurile vrăjitoarelor din pajiștea de miazăzi. Vântul îmi aduse pe la nas mirosul mâncării pe care o pregăteau — tocană de iepure. Oamenii din Comitat nu prea mai găseau de mâncare și vânaseră atâția iepuri încât numărul lor se micșorase mult și acum erau greu de găsit. Dar, fără îndoială, vizitatoarele noastre din Pendle aveau metodele lor întunecate...

M-am gândit la întâlnirile mele cu vrăjitoarele și m-am înfiorat, îngrozit. Mi-am adus aminte cum am fost închis într-un puț, în vreme ce Osoasa Lizzie își ascuțea cuțitele și se pregătea să-mi taie oasele din

trupul meu viu. Apoi a fost momentul acela îngrozitor când Mab Mouldheel a stat cu cuțitul la gâtul micuței Mary, pregătită să o omoare dacă nu-i dădeam cheile de la cuferele mamei.

Vrăjitoarele nocive erau creaturi nemiloase ale Întunericului care omorau fapte nevinovate pentru a le folosi sângele sau oasele în ritualurile lor magice. Prin urmare, Ordeen trebuie să fie cu adevărat cumplită dacă mama era gată să încheie o alianță cu asemenea fapte malefice. Dar puteam s-o învinuiesc? Și eu fusesem obligat să fac un compromis și să lupt alături de Grimalkin ca s-o înfrâng pe Morwena și oastea ei de vrăjitoare de apă.

Gândurile mi-au fost întrerupte de zgomotul ușii din spate a casei, trântită cu putere, apoi l-am văzut pe Vraci traversând cu pași mari curtea, înnegurat la față. Am alergat într-un suflet la el, dar s-a încruntat și s-a întors spre miazănoapte înainte să-l ajung.

— Urmează-mă, băiete — trebuie să stăm de vorbă! îmi spuse tăios peste umăr, pe când se îndrepta către Dealul Spânzuraților.

După ce traversă pajiștea de miazănoapte, se opri la hotarele fermei lui Jack și se întoarse cu fața la mine.

— E ceva în neregulă? l-am întrebat, acum deja foarte alarmat.

Eram sigur că discuția cu mama nu mersese deloc bine.

— Ceva? Totul, băiete. Chiar totul! Știi ce cred eu despre folosirea forțelor Întunericului. Pur și simplu nu se face așa ceva. Nu faci alianțe cu vrăjitoarele și alte făpturi de felul lor, sperând că n-o să fii contaminat și atras chiar tu către Întuneric. Și, mai presus de orice, *tu* nu poți să riști așa ceva. Asta este exact ce așteaptă Diavolul, așa cum ți-am spus de atâtea ori. Așa că ai o hotărâre importantă de luat. Chibzuiește cu mare grijă...

— La ce să chibzuiesc?

— La ce-ți cere mama ta. Să mergeți în Grecia, să vă uniți forțele cu vrăjitoarele și... ei, o s-o las să-ți spună singură. Eu nu pot s-o fac — mi-ar rămâne cuvintele în gât. Acum mă duc direct la Chipenden. Dacă nu te întorci în trei zile, o să știi că ai urmat dorințele mamei tale. În acest caz, ucenicia ta la mine s-a încheiat!

— Te rog! am strigat, pornind după el peste hotar. Nu pleca! Nu putem să vorbim despre asta?

— Să vorbim? Ce mai e de vorbit? Mama ta a încheiat o alianță cu vrăjitoarele din Pendle. E limpede ca bună

ziua. Așa că acum chibzuieste, băiete, și hotărăște. Eu am făcut-o deja!

Spunând acestea, se întoarse, sări pârleazul și începu să urce pe deal fără să arunce nici măcar o privire înapoi. L-am privit cum dispare printre copaci, și tot nu-mi venea să cred ce-mi spusese. Îmi încheia ucenicia? Cum putea să facă asta după ce trecusem prin atâtea împreună? Mă simțeam șocat, jignit și furios. Nu meritam așa ceva.

Am coborât dealul și am străbătut curtea, îndreptându-mă iarăși către bucătărie. Trebuia să vorbesc cu mama și să lămuiesc lucrurile.

CAPITOLUL 4 HOTĂRĂRI

— **M**agistrul tău a primit foarte prost vestea, spuse mama când am intrat în bucătărie. Chiar mai prost decât mă așteptam.

— S-a întors la Chipenden, mamă. A spus că dacă nu vin și eu acolo în trei zile, atunci ucenicia mea va lua sfârșit.

Mama oftă.

— Mă temeam de asta. Dar cred că tu te înțelegi destul de bine cu Bill Arkwright, nu?

— Cine ți-a spus asta, mamă?

— Oamenii îmi spun mereu tot soiul de lucruri, fiule. Iar dacă nu-mi spun, le aflu eu singură. Hai să zicem

doar că știu ce s-a întâmplat. Ați început-o prost, dar pe urmă lucrurile s-au rezolvat de la sine și te-a învățat multe. Dacă John Gregory n-o să mai vrea să-ți fie magistrul, continuă mama, atunci va trebui să te mulțumești cu Bill Arkwright. Și eu am nevoie de el. Am trimis deja după el. Sper că va accepta să vină împreună cu noi în Grecia. Ar trebui să ajungă aici mâine, ca să stăm de vorbă.

— Ce vrei să faci *el* în Grecia, mamă?

— E un vraci bun, dar în primul rând a fost soldat în armată. Ne așteaptă o bătălie înverșunată și o să am nevoie de forța, curajul și tacticile militare ale lui Arkwright. I-am spus că e vital să vină cu noi — va putea să dea o lovitură mai puternică Întunericului acolo decât a reușit s-o facă în șaiszeci de ani în serviciul Comitatului.

Va fi plăcut să lucrez din nou cu Bill Arkwright, m-am gândit. Mă întărise mult în lunile pe care le petrecusem cu el la nord de Caster; poate că mi-aș putea continua pregătirea fizică. Dacă nu m-ar fi învățat anumite lucruri, probabil că acea asasină menadă m-ar fi omorât. Pe de altă parte, o să-mi lipsească mult lucrul cu John Gregory. El era adevăratul meu magistrul și în același timp și prietenul meu. Mă întrista gândul că n-o să mai fiu niciodată ucenicul lui. Casa din Chipenden devenise

căminul meu și, cu toate calitățile lui, Bill Arkwright nu putea înlocui asta.

— Nu poți să-mi spui mai multe lucruri despre vrăjmașa ta, Ordeen, mamă? Ce o face atât de primejdioasă încât trebuie să o înfrângi în luptă? am întrebat. Cu ce amenințare ne confruntăm, într-atât de mare încât avem nevoie de ajutor de la atâția oameni?

Mama își lăsă pentru o clipă capul în jos, ca și cum n-ar fi vrut să vorbească, dar apoi ridică privirea și se uită direct în ochii mei și păru să-și găsească acolo curajul de a vorbi.

— Ordeen are o sete cumplită de sânge, fiule. Și când vizitează lumea noastră, cei care o însoțesc prin portalul mării ei citadele, Ord — demoni, elementarii de foc și vaengire — sunt la fel de însetați. Mii de ființe nevino-vate sunt măcelărite — bărbați, femei și chiar copii. Puterea ei crește tot mai mult și fiecare nouă vizită pe care o face în lumea noastră e mai devastatoare.

— Pare mai cumplită chiar decât Diavolul.

— Nu, fiule, Diavolul este mult mai puternic, dar el nu-și arată puterea. Scopul lui e să adune încet forță, măbind treptat răul care face lumea un loc tot mai întunecat și mai primejdios, în vreme ce el își întinde și mai mult dominația asupra ei. Planurile lui sunt cu bătaie

lungă — pentru a obține în cele din urmă o stăpânire deplină. Spre deosebire de el, Ordeen nu are planuri pentru viitorul îndepărtat, ci vrea doar să bea sânge pe săturate și să insufle groază în oricine are de-a face cu ea. Multe victime pur și simplu mor de frică și sunt prăzi ușoare pentru menadele care viermuiesc în urma ei. E o slujitoare puternică a Întunericului — sigur, nimic în comparație cu Necuratul, dar deocamdată nu ne putem gândi la o confruntare cu el. Căci acum trebuie să ne concentrăm asupra primejdiei imediate care se află în fața noastră, și s-o nimicim pe Ordeen, înainte să-și mărească raza portalului.

— Ce vrei să zici, mamă?

— Ordeen vizitează Grecia de mii de ani; se materializează doar pe câmpia din fața Meteorei, unde își au sălașul sute de călugări. Vizitele ei au loc la fiecare șapte ani, și fiecare este mai distrugătoare decât a fost precedentă. Călugării se folosesc de rugăciuni pentru a-și apăra mănăstirea și încearcă să o țină pe Ordeen între hotarele câmpiei. Dar încet-încet forța ei a crescut, iar puțința lor de a o ține în frâu a scăzut. Iar acum, că Cel Rău se află liber în lume, îl poate socoti aliatul ei, și astfel Întunericul este mult mai puternic. Sub conducerea Diavolului, tot mai multe lamii zburătoare s-au alăturat

alaiului ei. De data aceasta, pare sigur că Ordeen le va folosi pentru a-i omorî pe călugării lipsiți de apărare în mănăstirile lor de pe stânci. După aceea, rugăciunile care ajutaseră să o țină în frâu și să-i stăvilească distrugerile nu vor mai fi. Iar ea va putea să înainteze și să devasteze și alte ținuturi.

— Au reușit să o oprească doar cu rugăciuni? Așadar, rugăciunile chiar au efect, mamă?

— Sigur, dacă cel care le rostește o face lipsit de interes și cu o inimă curată, Lumina se întărește. De aceea, chiar dacă încep să devină mai slabi odată cu mărirea puterii Întunericului, călugării de la Meteora vor fi întotdeauna o mare forță. De aceea trebuie să atacăm acum, înainte să fie copleșiți cu totul. Doar rugăciunile nu se mai pot împotrivi lui Ordeen și Celui Rău dacă se unesc.

— Așadar, într-acolo ne vom îndrepta — către citadela ei de lângă Meteora?

— Da — Ordul, citadela ei, întotdeauna se materializează printr-un portal de foc la sud de Meteora, lângă un orașel înconjurat de ziduri de piatră și numit Kalambaka. Din șapte în șapte ani — plus minus o săptămână. De data asta trebuie să o oprim, odată pentru totdeauna. Dacă nu reușim, data viitoare puterea ei va fi atât de mare încât nimeni nu se va mai afla în

siguranță. Dar, mai ales, Comitatul va fi în cea mai mare primejdie. Eu sunt vrăjmașa dintotdeauna a lui Ordeen. Dacă nu reușesc să o distrug, atunci, drept răzbunare, va șterge Comitatul de pe fața pământului. Diavolul îi va spune că cei șapte fii ai mei — tot ce mi-e mai drag pe lume — se află în Comitat, și ea îl va nimici. Alaiul ei setos de sânge va vâna și va omorî orice ființă în viață. De aceea trebuie să o înfrângem cu orice preț.

La cină, mama s-a așezat în capul mesei. Am înfulecat delicioasa ei tocană de miel, și ea părea mai veselă, mai puțin tulburată, în ciuda a ceea ce ne aștepta în Grecia. Îmi aduc bine aminte, pentru că a fost ultima dată când am stat împreună — mama, Jack, James, Ellie, micuța Mary și cu mine — la aceeași masă.

Vorbisem mai devreme cu Ellie și James. Fratele meu păruse destul de mulțumit, dar Ellie era puțin rezervată, fără îndoială din cauza vrăjitoarelor care-și făcuseră tabăra pe pajiștea de miazăzi. Acum, la cină, simțeam tensiunea în aer — și cea mai multă părea să radieze dinspre Jack.

Jack spuse rugăciunea înainte de masă, și am răspuns cu toții, în afară de mama, „Amin”. Ea doar a așteptat răbdătoare, cu ochii în jos, la fața de masă.

— E minunat să fiu din nou cu voi toți, spuse ea după ce ne-am terminat rugăciunea. E trist că nu poate fi cu noi și bietul vostru tată, dar trebuie să ne aducem aminte de vremurile fericite.

Tata murise în iarna primului meu an de ucenicie. Făcuse aprindere la plămâni și nici măcar priceperea mamei de vindecătoare nu reușise să îl salveze. Ea suferise mult.

— Aș fi vrut să fie aici și ceilalți fii ai mei, continuă mama cu tristețe, dar acum ei au viața lor, cu problemele lor. Sunt însă mereu în gândurile noastre și sunt convinsă că și noi suntem în gândurile lor.

Deși eram cu toții triști din cauza absenței lor, mama continuă să vorbească veselă, dar tensiunea din cameră devenea tot mai mare și vedeam că Jack și Ellie erau stânjeniți. La un moment dat, prin fereastra deschisă, am auzit dinspre pajiștea de miazănoapte ceva ce suna ca un cântec monoton. Erau vrăjitoarele din Pendle. Mama le ignoră și continuă să vorbească, dar biata Ellie se înfioră și păru gata să izbucnească în lacrimi. Jack îi puse o mână pe umăr și se ridică să închidă fereastra.

James încercă să înveselească atmosfera povestindu-mi despre planurile pe care le avea pentru berăria pe care spera să o pună pe picioare anul următor. Dar

cina rămase o masă încordată și stânjenitoare. Până la urmă am terminat de mâncat și ne-am dus cu toții la culcare.

Mă simțeam ciudat să petrec din nou o noapte în fosta mea odaie. M-am dus și m-am așezat pe scaunul de răchită și m-am uitat afară pe fereastră, peste fermă și fânețe, dincolo de pajiștea de miazănoapte, către Dealul Spânzuraților. Luna era strălucitoare, poleind totul cu o lumină argintie, și eu am încercat să mă prefac că mă întorsesem în zilele de dinainte să devin ucenicul Vra-
ciului. Mi-am sforțat amintirile și imaginația, și pentru câteva clipe am reușit să mă conving că tata era încă în viață și mama nu plecase niciodată în Grecia, că ea continua să dea o mână de ajutor la treburile fermei și să fie în același timp vindecătoarea și moașa locului.

Dar nu puteam să înăbuș adevărul. Ce s-a făcut nu mai poate fi desfăcut, și lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. M-am urcat în pat cu un sentiment puternic de pierdere și durere care mi-a pus un nod în gât. A durat mult până să reușesc să adorm.

Bill Arkwright a sosit a doua zi, dimineața târziu. Câinele lui lup uriaș, Gheară, se năpusti bucuroasă către

mine; puii ei, destul de mărișori, Oase și Sânge, țopăiau în urma ei.

Am mângâiat-o, în timp ce puii se învârteau entuziasmați în jurul nostru. Arkwright avea cu el toiagul lui mare cu lama ascuțită. Mergea țanțoș, și capul lui ras strălucea în soare. Părea mult mai prietenos decât prima dată când îl văzusem și fața lui se luminează într-un surâs cald.

— Hei, tinere Ward, mă bucur să te văd din nou, spuse el, dar ceva în expresia mea îi șterse zâmbetul de pe chip. Citesc pe fața ta că s-a întâmplat ceva rău, continuă el, clătinând din cap. Am dreptate?

— Da, domnule Arkwright. Mama mea a făcut o înțelegere cu vrăjitoarele din Pendle. A trebuit să o facă pentru că are nevoie de ajutorul lor ca să lupte împotriva Întunericului în țara ei de baștină. Ea vrea ca eu, dumneata și domnul Gregory să o-nsoțim în Grecia pentru a lupta împotriva lui Ordeen. Magistrul meu s-a înfuriat când a aflat despre alianța asta și s-a întors supărat nevoie mare la Chipenden. A zis că dacă nu mă duc după el, nu mai pot să fiu ucenicul lui. Acum, în sufletul meu se dă o luptă, domnule Arkwright, căci nu știu alături de cine să fiu.

— Nici nu mă mir, tinere Ward. Dar înțeleg reacția domnului Gregory. Ceea ce vrea mama ta e împotriva tuturor lucrurilor în care crede el.

— Așadar, am avut de ales între ce vrea mama și ce vrea domnul Gregory, i-am spus lui Arkwright. Nu a fost ușor, dar loialitatea mea trebuie să se îndrepte întotdeauna în primul rând către mama. Ea mi-a dat viață și eu sunt cel de-al șaptelea fiu al ei. Așa că ea trebuie să decidă ce e mai bine pentru mine.

— Ai avut o alegere destul de grea de făcut, dar cred că ai dreptate, tinere Ward. Cât despre mine, se pare că și eu am de luat o hotărâre. Am de gând să ascult cu mintea deschisă tot ce are mama ta de zis. Trebuie să recunosc că este o provocare — cu siguranță ar fi ceva incitant să călătoresc către un ținut atât de îndepărtat. Așa că deocamdată n-o să spun nici nu și nici da. O să aștept să aud mai multe din gura mamei tale. O înțelegere cu servitoarele Întunericului, zici? Păi, uneori trebuie să facem compromisuri pentru a supraviețui. Nici unul dintre noi nu ar mai fi aici dacă nu era vrăjitoarea asasină, Grimalkin.

Aici avea dreptate. Grimalkin luptase alături de mine în mlaștini, și împreună o învinsesem pe Morwena și armata ei de vrăjitoare de apă. Fără ea, acum aș fi fost

mort. Servitoare a Întunericii sau nu, alianța cu Grimalkin meritase. Era limpede că Bill Arkwright nu avea scrupulele magistrului meu.

Am găsit-o pe mama stând de vorbă cu James în spațiile hambarului. Când ne-a văzut, și-a luat la revedere de la fratele meu și a venit să îl salute pe musafirul nostru.

— Acesta este Bill Arkwright, mamă, i-am zis. A venit să asculte ce ai de spus.

— Mă bucur să te cunosc, doamnă Ward, a salutat-o Arkwright, înclinându-se ușor. Ceea ce mi-a spus fiul dumitale m-a făcut curios, și aș vrea să aflu mai multe.

Mama s-a întors către mine și mi-a zâmbit cald.

— Aș vrea să vorbesc între patru ochi cu domnul Arkwright, fiule. Ce-ar fi să faci o plimbare către pajiștea dinspre miazăzi, unde sunt focurile. E cineva acolo care ar vrea să stea de vorbă cu tine.

— Cum? Una dintre vrăjitoare? am întrebat, nedumerit.

— De ce nu te duci să afli singur?

M-am întrebat de ce nu putea să discute cu Arkwright în prezența mea, dar am încuviințat din cap și i-am lăsat să vorbească.

Focurile erau răspândite pe marele câmp de lângă pământul vecinului nostru, domnul Wilkinson — vreo cinci-șase, cu câteva vrăjitoare în jurul fiecăruia. Cine să vrea să stea de vorbă cu mine? mă întrebam eu. Pe când străbăteam câmpul, am văzut mâncarea fierbând pe foc, și din nou am simțit aroma îmbietoare a tocanei de iepure.

Chiar atunci am auzit pași în urma mea și m-am întors repede, cu gura căscată de uimire. Căci în fața mea se afla o fată cam de statura mea. Purta pantofi cu vârfuri ascuțite și rochia ei neagră era legată la mijloc cu o bucată de sfoară.

Alice.

CAPITOLUL 5 ALICE DEANE

Ti-am dus dorul, Tom Ward, spuse Alice, cu ochii plini de lacrimi. N-a fost la fel fără tine.

A venit către mine și ne-am îmbrățișat strâns. Am auzit-o suspinând și am simțit cum îi tremurau umerii. Pe când ne desfăceam din îmbrățișare, m-am simțit brusc cuprins de un sentiment de vinovăție. Deși acum eram foarte bucuros să o văd, timp de multe săptămâni m-am supus dorinței Vrăciului și am ignorat-o de fiecare dată când încercase să ia legătura cu mine.

— Mulțumesc pentru că ai folosit oglinda ca să mă avertizezi de venirea menadei, Alice. Dacă nu erai tu m-ar fi omorât.

— Mi-era atât de teamă că n-o să mă ascuți, Tom. Am mai încercat și până atunci să iau legătura cu tine, dar de fiecare dată mi-ai întors spatele.

— Am făcut doar ce mi-a spus Vraciul să fac.

— Dar nu puteai s-o mai folosești o dată după ce te-am avertizat? Doar ca să-mi spui că ești bine? Am fost grozav de îngrijorată. Mama ta mi-a spus că vii aici, atunci când a luat legătura cu mine printr-o oglindă și mi-a cerut să vin să o întâlnesc. Așa că am presupus că ești bine.

M-am simțit puțin rușinat, dar am încercat să-i explic:

— Nu pot să folosesc oglinda, Alice. I-am promis Vraciului că n-o s-o fac.

— Dar acum totul s-a schimbat, nu? Nu trebuie să-ți mai bați capul pentru Moșul Gregory, nu-i așa? Fiindcă eu merg în Grecia, cu tine și mama ta. În sfârșit o să fim din nou împreună. Și mă bucur că a hotărât să nu vină cu noi. N-o să mai stea cu ochii pe noi, nu?

— Nu vorbi așa despre Vraci! m-am răstit tăios la ea. Își face griji pentru mine. Griji că o să fiu întinat și atras către Întuneric. Că Cel Rău mă va câștiga de partea lui. De aceea nu vrea să mă lase să mai am de-a face cu tine, Alice. Încearcă să mă protejeze. Oricum, am continuat eu, de unde știi că nu vine? Ne spionai?

— Of, Tom, când o să înțelegi că nu sunt prea multe lucruri pe care să nu le știi?

— Așadar, *chiar* ne spionai!

— De fapt, nu. Nu aveam nevoie de asta. Nici nu era greu de înțeles ce se petrecea — l-am văzut cu toții plecând supărat înapoi la Chipenden.

Pentru o clipă, în ciuda cuvintelor mele aprinse, mi-a trecut prin cap că dacă Vraciul rămânea acasă în Chipenden, atunci chiar nimic nu mă putea împiedica să fiu împreună cu Alice. Dar pe urmă am simțit din nou o strângere de inimă, de vinovăție, și am alungat imediat gândul.

— Ascultă, va fi bine în călătoria asta, Tom. Mama ta gândește cu totul altfel decât Moșul Gregory. Pe ea nu o deranjează să ne vadă împreună și continuă să creadă ceea ce a spus și anul trecut, că împreună îl putem înfrânge pe Diavol...

— Pe propriul tău tată, Alice! am întrerupt-o. Ți-am descoperit secretul întunecat. Diavolul este tatăl tău, nu-i așa?

Alice făcu ochii mari de uimire și i se tăie răsufarea.

— Cum de știi asta?

— Mi-a spus-o el însuși.

Ea păru șocată.

— Ei bine, nu are niciun rost să neg. Dar nu era secretul meu, Tom. N-am știut nimic până când nu m-a vizitat în seara dinaintea zilei în care Moș Gregory m-a alungat. Am fost îngrozită când m-am aflat față în față cu Scaraoțchi, și a fost și mai rău când mi-a spus că sunt fiica lui! Poți să-ți închipui cum m-am simțit? M-am gândit că îi aparțin. Că sunt în drum spre Iad. Că o să ard acolo pe vecie. Mă simțeam atât de lipsită de voință în prezența lui că trebuia să fac tot ce-mi spunea el. Dar cum m-am întors în Pendle, mama ta a luat legătura cu mine cu ajutorul unei oglinzi. Mi-a spus că eram mult mai puternică decât îmi închipuiam. Mi-a dat multă încredere în mine, asta a făcut. M-am împăcat cu gândul ăsta, Tom. Așa că am de gând să lupt împotriva lui. Ce altceva pot face decât să încerc?

Un vârtej de gânduri și emoții îmi umplu mintea. Mama și Alice păstrasera legătura în trecut folosindu-se de oglinzi. Era limpede că și acum comunicau. Și asta mă făcea să nu mă simt deloc în largul meu.

— Tot nu pot să cred că mama a făcut o alianță cu vrăjitoarele! am spus, arătând spre focurile din jurul nostru.

— Dar toate vrăjitoarele sunt dușmance de moarte ale Celui Rău. Douăzeci sau chiar mai multe dintre ele vin

cu noi. Ele știu că a fost o mare greșeală să-l aducă prin portal, căci acum el încearcă să le facă să se supună poruncilor lui. Iar, drept răspuns, ele luptă împotriva lui. Dacă o distrug pe Ordeen, asta va fi o lovitură serioasă împotriva Necuratului. Din fiecare clan vin câteva cu noi. Mama ta organizează totul. Este exact așa cum vrea ea. Mă bucur că sunt din nou aici, Tom, departe de Pendle.

Nu mai departe de anul trecut vrăjitoarele din clanul Malkin îl răpiseră pe Jack și familia lui, sânge din sângele mamei; iar acum ea era aici, în fruntea vrăjitoarelor Malkin și a altora din Pendle, făcând o înțelegere cu ele pentru a obține victoria. Era greu de înțeles. Și apoi era Alice — ce făcuse în Pendle? Oare se apropiase din nou de Întuneric?

— Cum a fost acolo? am întrebat. Unde ai stat?

— Cea mai mare parte a timpului cu Agnes Sowerbutts. Am încercat să mă țin departe de ceilalți, dar n-a fost ușor.

Agnes era mătușa ei — una din neamul Deane care locuia în capătul îndepărtat al satului clanului și trăia retrasă, ocolind lumea. Se folosea de o oglindă ca să știe ce se petrecea în lumea mare, dar era o vindecătoare și cu siguranță nu o vrăjitoare nocivă. Oricât de rău ar fi

fost Pendle, Alice stătuse în cel mai bun loc posibil. Dar ce voia să spună cu „ceilalți”?

— Cu cine te-ai mai văzut?

— Cu Mab Mouldheel și cele două surori ale ei.

— *Ele* ce mai voiau?

Mab, deși nu avea mai mult de cincisprezece ani, era conducătoarea clanului Mouldheel. Era una dintre cele mai puternice ghicitoare din întregul district Pendle, care putea să vadă într-o oglindă imagini limpezi din viitor. Era și foarte rea și adeseori se folosea de sânge omenesc.

— Ele au știut despre călătoria în Grecia și ce aveam de gând să facem pentru că Mab a văzut totul în oglindă. Au vrut să vină și ele.

— Dar Mab a jucat un rol important în aducerea Celui Rău prin portal, Alice. De ce ar vrea acum să o distrugă pe una dintre servitoarele lui?

— Își dau seama că au făcut o greșeală și vor să îndrepte lucrurile. Nu-ți aduci aminte cât a șovăit Mab să se alătore celorlalte două clanuri? Era îndrăgostită de tine, și a făcut-o doar pentru că tu ai trădat-o și ai alungat-o din Turnul Malkin.

Asta era foarte adevărat. O păcălisem ca să le elibereze pe cele două surori ale mamei, lamiile sălbatice, din

cufer. Drept răzbunare, își convinsese clanul să încheie o alianță cu clanurile Deane și Malkin pentru a-l chema pe Diavol.

— Așadar, ce s-a întâmplat, Alice? Sunt aici și ele? Au de gând să ne însoțească în călătorie?

— Mama ta mi-a spus să iau din nou legătura cu Mab și să îi cer să vină. Nu a venit încă, dar o să ajungă curând.

— În afară de mama, știe vreo vrăjitoare cine e tatăl tău?

Alice clătină din cap și se uită în jur pe furis.

— Nu am spus nimănui, șopti ea. Tot ce știu ele e că tatăl meu a fost Arthur Deane, și așa vreau să rămână. Dacă ar ști cine sunt eu cu adevărat, niciuna n-ar mai avea încredere în mine. Apoi ridică din nou glasul și mă întrebă: Ți-e foame, Tom? Am niște iepurași pe foc. Exact așa cum îți plac ție.

— Nu, mulțumesc, Alice, i-am răspuns.

Oricât de mult aș fi vrut să fiu cu ea, aveam nevoie de timp să-mi adun gândurile. Erau o mulțime de lucruri de înțeles și acceptat.

Ea păru dezamăgită și puțin jignită.

— Mama ta ne-a spus să stăm departe de casă, pentru ca nu cumva să-i supărăm pe Jack și Ellie. Nu vor ca

vrăjitoarele să se apropie prea mult, nu? Singurul fel în care putem să ne vedem noi doi e să vii tu aici.

— N-ai grijă, Alice, o s-o fac. O să vin mâine seară.

— Promiți? mă întrebă ea, cu îndoială.

— Da, promit.

— Atunci o să te aștept cu nerăbdare. Vrei să mănânci cu mine mâine-seară?

— Sigur. Ne vedem atunci.

— Încă ceva, înainte să te întorci la fermă, Tom. Grimalkin e aici. Vine și ea cu noi în Grecia. Vrea să stea de vorbă cu tine. Uite, acolo e, spuse Alice, arătând către stejarul cel mare de dincolo de pajiște. Ar fi mai bine dacă te-ai duce acum la ea.

Ne-am îmbrățișat iarăși înainte să plec — era plăcut să o strâng din nou în brațe. Apoi a venit momentul să stau din nou față în față cu Grimalkin. M-am uitat către stejar și inima a început să-mi bată mai tare. Grimalkin era vrăjitoarea asasină a clanului Malkin. La un moment dat mă vânașe și pe mine, gata să mă ucidă, dar ultima dată când fusesem împreună luptasem umăr lângă umăr.

Ar fi mai bine să termin odată cu asta, mi-am spus, și, după ce i-am zâmbit lui Alice și am dat din cap către ea, m-am îndreptat spre colțul pajiștii. Am găsit o

deschizătură în gardul viu care mărginea pajiștea, așa că m-am strecurat prin ea și am văzut-o pe vrăjitoarea asasină așteptând acolo, cu spatele rezemat de bătrânul stejar.

Brațele îi atârnavă pe lângă trup, dar ca de obicei trupul ei mlădios era acoperit cu cingători și teci de piele în care se aflau armele ei mortale: tăișuri, cârlige și foarfecile înspăimântătoare cu care obișnuia să taie carnea și oasele dușmanilor ei.

Buzele ei vopsite cu negru se desfăcură într-un rânjet, scoțându-i la iveală dinții ascuțiți, care fuseseră piliți pentru a fi cât mai ucigători. Dar cu toate astea, Grimalkin avea un fel de frumusețe sălbatică, grația și aura unui prădător înnăscut.

— Ei bine, copile, ne întâlnim din nou, spuse ea. Când am vorbit ultima oară, ți-am promis un dar care să-ți însemne vârsta.

În Pendle, îmi spusese ea, un băiat dintr-un clan de vrăjitoare devine bărbat în sabatul Noptii Valpurgiei de după cea de-a paisprezecea aniversare a sa. Eu împlinisem paisprezece ani în a treia zi a lui august anul trecut, și Noaptea Valpurgiei fusese deja. Grimalkin îmi promisese ceva special pentru a marca evenimentul, și îmi spusese să mă duc în Pendle ca să-mi iau darul. Nu

avusesem cum. Eram convins că Vraciul nu îmi va îngădui să accept un dar din partea unei vrăjitoare!

— Ești gata să-l primești acum, copile? mă întrebă Grimalkin.

— Depinde ce este, am spus, încercând să-mi păstrez vocea cât puteam de prietenoasă și politicoasă, în pofida a ceea ce simțeam în inima mea.

Ea aprobă din cap, se desprinsese de copac și se apropie de mine. Ochii ei se ațintiră într-ai mei și m-am simțit deodată agitat și vulnerabil.

Ea a zâmbit.

— S-ar putea să ajute dacă îți spun că mama ta e de acord să fac asta. Dacă nu mă crezi, poți s-o întrebi.

Grimalkin nu mințea — ea se conducea după un cod de onoare foarte strict. Dar era oare mama în legătură cu toate vrăjitoarele din Pendle? m-am întrebat. Mi se părea că, încetul cu încetul, toate lucrurile în care credeam, toate lucrurile pe care le învățasem de la magistrul meu deveneau foarte limpezi. Ceea ce voia mama de la mine părea să fie în permanență în conflict cu dorințele Vraciului. Mai aveam de luat o hotărâre, și indiferent ce hotăram, unul dintre cei doi va fi nemulțumit. Dar și de data asta am decis că nevoile mamei erau mai importante pentru mine decât cele ale

magistrului meu, așa că am încuviințat scurt din cap către Grimalkin și am acceptat să primesc darul.

— Uite, copile. E un tăiș..., spuse ea, întinzându-mi o pungă de piele. Ia-l!

Sub privirea ei atentă, am desfăcut punga și am văzut că în ea se afla un pumnal mic, și mi-am dat seama că ceea ce crezusem că era o pungă erau de fapt teaca și chinga.

— Trebuie să-ți prinzi chinga pe diagonală peste umăr și spate, îmi explică ea. Teaca trebuie să ți-o așezi la ceafă, ca să poți ajunge la ea peste umărul drept. Lama este foarte puternică și poate face rău chiar și celor mai de temut servitori ai Întunericului.

— Poate să-l nimicească și pe Cel Rău? am întrebat.

Grimalkin clătină din cap.

— Nu, copile. Aș fi vrut să poată — atunci aș fi folosit-o cu mult timp în urmă. Dar am și un al doilea dar pentru tine. Vino mai aproape, nu te mușc!

Am făcut un pas șovăitor înainte. Grimalkin a scuipat în palma ei dreaptă și și-a înmuiat repede arătătorul stâng în scuipat. Apoi s-a întins în față, a desenat pe fruntea mea un cerc ud, murmurând ceva în șoaptă. Pentru o clipă am avut o senzație de frig în cap, apoi am simțit o furnicătură de-a lungul șirei spinării.

— Așa, gata, copile. Acum e a ta și o poți folosi.

— Ce? am întrebat.

— Al doilea dar al meu este o *dorință întunecată*. Magistrul tău nu ți-a vorbit niciodată despre asemenea lucruri?

Am clătinat din cap; eram convins că ar fi furios dacă ar afla că am primit așa un dar de la o vrăjitoare.

— Ce e?

— Se numește „întunecată” pentru că nimeni, nici măcar cei pricepuți la citirea în oglinzi, nu poate spune când și cum va fi folosită și ce se va întâmpla după aceea. Mi-a trebuit mult ca să o făuresc, ani de adunat o putere pe care acum tu o poți dezlănțui cu doar câteva cuvinte. Așa că folosește-o doar atunci când ai mare nevoie de ceva și toate celelalte căi pe care le-ai încercat au dat greș. Începe cu cuvântul „Doresc” și spune limpede ceea ce vrei. Pe urmă repetă-ți dorința pentru a doua oară. Și apoi se va împlini.

Numai gândul că aș putea folosi o asemenea putere întunecată m-a făcut să nu mă simt în largul meu.

Grimalkin se întoarse, pregătindu-se să plece.

— Nu uita, folosește dorința întunecată cu mare grijă. Nu o irosi. Nu o folosi nesocotit.

Spunând acestea, își făcu loc prin șirul de tufișuri și se îndreptă către cel mai apropiat foc, fără să arunce nicio singură privire înapoi.

M-am întors spre casă și l-am găsit pe Arkwright legându-și cu lanțul cei trei câini în hambar.

— Nu-mi place să fac asta, tinere Ward, dar așa e mai bine. Gheară își apără întotdeauna teritoriul. Câinii tăi n-ar rezista prea mult dacă o las să umble liberă.

— Te-ai hotărât? Vii cu noi în Grecia? l-am întrebat.

— Da, vin. Singurul lucru care mă îngrijorează e că las nordul Comitatului nepăzit. Fără îndoială, la întoarcerea mea o să am de-a face cu mai multe vrăjitoare de apă, dar mama ta m-a înduplecat. E o femeie foarte convingătoare. Prin urmare, Comitatul va trebui să se descurce; deocamdată, treaba noastră cu adevărat importantă se află dincolo de mare.

— A spus mama când plecăm? am întrebat, dându-mi seama că de fapt ea nu-mi spunea aproape nimic.

— Cel mai târziu în două zile, tinere Ward. O să mergem până la Capul Sunderland, de unde o să ne îmbarcăm. Și nu-ți face griji pentru bătrânul tău magistr, domnul Gregory. Își schimbă greu părerile, dar uneori există și alte căi de a împlini ceea ce îți dorești. Dacă nu

se răzgândește, atunci îți poți termina ucenicia cu mine. Te voi primi bucuros încă o dată ca ucenic.

I-am mulțumit pentru oferta generoasă, dar în adâncul sufletului mă simțeam foarte dezamăgit. Oricât de mult l-aș fi plăcut pe Arkwright, el nu era John Gregory, și mă durea gândul că n-o să-mi termin ucenicia cu el ca magistru.

M-am întors către casă și l-am văzut pe Jack aducând vacile pentru muls.

— Cine era ăla? După cum arăta, părea un alt vraci.

— Da, i-am spus. Era Bill Arkwright, din nordul Comitatului. Mama i-a trimis vorbă să vină.

— Oh, spuse el, deloc mulțumit. Se pare că zilele astea sunt ultimul care află cine vine în vizită la propria mea fermă.

Chiar în acea clipă, am auzit, purtat de vântul dinspre miazăzi, un sunet ciudat, ceva între cântec și bocet. Erau vrăjitoarele, probabil într-un fel de ritual de-al lor.

— Mama spune că vrăjitoarele alea sunt de partea noastră, continuă Jack încruntat, făcând un semn cu capul către pajiștea de miazăzi. Și cele din Pendle, cele care nu sunt? Nu vor veni din nou la fermă după ce voi o să plecați? Când sunt singur, doar cu James și familia

mea? De asta se teme Ellie. În ultimii doi ani a îndurat atât de multe, încât e pe punctul de a ceda nervos.

Îl înțelegeam. Ellie se temuse întotdeauna că dacă eu ajung ucenicul unui vraci, asta o să-i pună familia în primejdie, la cheremul forțelor Întinericului. Și temerile ei se dovediseră întemeiate, iar cu un an în urmă își pierduse pruncul nenăscut pe când era prizoniera vrăjitoarelor Malkin. Nu aveam ce să-i spun lui Jack pentru a-l liniști, așa că am rămas tăcut.

CAPITOLUL 6

O PROFETIE ÎNGROZITOARE

In seara aceea, la cină, în jurul mesei nu am fost decât eu, mama și James. Se părea că pe micuța Mary o supăraseră stomacul, așa că Jack și Ellie o duseseră la culcare mai devreme, dar bănuiam că fratele meu mai mare nu era deloc încântat de tot ce se petrecea la fermă, și se ținea departe.

Mama era veselă și ea a fost cea care a menținut conversația, dar de fapt numai James îi răspundea mai mult. În cele din urmă se duse și el la culcare, lăsându-mă singur cu mama.

— Ce te frământă, fiule? mă întrebă ea.

— Sunt nedumerit, mamă.

— Nedumerit?

— Da. Păi, uite, să luăm vrăjitoarele... Chiar avem nevoie de ele? Este limpede că îi tulbură pe Jack și pe Ellie, și dacă nu erau ele mai mult ca sigur că Vraciul ar fi venit cu noi în Grecia.

— Îmi pare rău, fiule, dar avem nevoie de ele. În primul rând, sunt niște luptătoare grozave, mai ales Grimalkin, și în bătălia care ne așteaptă o să avem nevoie de toate forțele pe care le putem aduna. Ordul este un loc înspăimântător, și vrăjitoarele din Pendle sunt singurele creaturi pe care le știu eu care nu se vor teme prea mult să intre acolo. Toată lumea are rolul său bine stabilit.

— Și darurile lui Grimalkin, tăișul și dorința întunecată? A spus că tu ai fost de acord să mi le dea. Cum poate fi bine sau sigur să folosim ceva care vine din Întuneric? Tu m-ai trimis să fiu ucenicul domnului Gregory și acum mă faci să mă ridic împotriva a tot ceea ce m-a învățat el.

Am văzut cum ochii mamei se umplu de tristețe.

— Numai tu poți hotărî dacă vei folosi sau nu aceste două daruri, fiule. Și eu fac lucruri pe care aș prefera să nu le fac. Dar le fac pentru a câștiga o mare victorie.

Poate că la un moment dat și tu va trebui să le faci. Asta e tot ce pot să-ți spun. Porți pumnalul?

— Nu, mamă, e în sacul meu.

— Poartă-l, fiule. Pentru mine. O s-o faci?

— Da, mamă. Dacă asta vrei tu, atunci va trebui să o fac.

Mama mi-a cuprins fața între palmele ei și și-a ațintit privirea în ochii mei, vrând să înțeleg adevărul a ceea ce-mi spunea.

— Dacă dăm greș, Comitatul va suferi cumplit. Apoi va urma restul lumii. Ordeen va fi liberă, și susținută de puterea Diavolului. Avem nevoie de tot ce putem găsi pentru a opri acest rău. Nu e momentul acum să ne întrebăm de unde vine ajutorul. Trebuie să-l apucăm cu amândouă mâinile, pentru binele suprem. Tot ce-mi doresc e să îl conving pe magistrul tău să vadă lucrurile la fel ca mine. Nu, fiule, trebuie să mergem în Grecia și să luăm cu noi vrăjitoarele din Pendle. Nu avem de ales.

Din acea zi, am făcut așa cum îmi ceruse mama, am purtat pumnalul sub cămașă, fixat la ceafă. Cum puteam să o refuz? Dar simțeam că intru într-o perioadă a vieții mele mult mai întunecată decât fusese cea de ucenic al lui John Gregory.

* * *

În ziua următoare, cu vreo două ceasuri înainte de apusul soarelui, m-am îndreptat către pajiștea dinspre miazăzi pentru a-mi ține promisiunea făcută lui Alice.

Am văzut-o, aplecată deasupra unui foc de lângă șirurile de tufișuri care mărgineau pajiștea, la ceva distanță de ceilalți. Se părea că stătea mai retrasă, evitând prezența celorlalte vrăjitoare. Asta m-a făcut să mă simt mai bine. Nu voiam să fie sub influența lor.

Iepurii erau pe proțap, și grăsimea picura din ei în foc.

— Ți-e foame, Tom?

— Sunt mort de foame, Alice. Iar iepurii ăștia miros delicios!

Am mâncat amândoi în tăcere, dar zâmbindu-ne din când în când. După ce am terminat, i-am mulțumit lui Alice și am lăudat-o pentru masă. Un timp, n-a spus nimic, și eu am început să nu mă mai simt în largul meu. Înainte, găsisem întotdeauna o mulțime de lucruri să ne spunem, dar acum, pentru că ne împărtășisem toate veștile cu o zi în urmă, conversația noastră lâncezea. Simțeam o distanță stânjenitoare între noi.

— Ți-a mâncat pisica limba? zise în cele din urmă Alice.

— Păi dacă e așa, a mâncat-o și pe-a ta! am replicat eu.

Îmi zâmbi tristă.

— Nimic nu mai e la fel ca mai înainte, nu-i așa, Tom? Am ridicat din umeri. Ce spusese ea era perfect ade-vărat. Cum mai putea fi ceva ca înainte?

— S-au întâmplat foarte multe, Alice. Totul pare să se fi schimbat.

— Schimbat?

— Ucenicia mea la domnul Gregory s-a încheiat, mama a încheiat o alianță cu unele dintre vrăjitoarele din Pendle; cât despre tine, cea mai bună prietenă a mea, se dovedește că ești fiica dușmanului meu.

— Nu, zise ea, nu spune asta.

— Iartă-mă.

— Ascultă, dacă mergem în Grecia și biruim, atunci înseamnă că totul s-a terminat cu bine, nu-i așa? Eu o să-ți dovedesc ție și domnului Gregory că nu sunt deloc asemenea tatălui meu. Și poate că atunci când Moșul Gregory va înțelege în cele din urmă că mama ta a încheiat înțelegerea cu vrăjitoarele pentru binele Comitatului, te va primi înapoi și îți vei putea continua studiile.

— E posibil, am spus. Dar nu mă simt bine. Sunt neliniștit. Sunt multe lucruri de înțeles.

— A fost rău pentru amândoi, Tom. Dar o să trecem noi și de asta, nu-i așa? Întotdeauna am făcut-o, până acum.

— Sigur că o să trecem, i-am spus, cu afecțiune.

Ne-am despărțit prietenește, dar mi se părea ciudat să o las pe Alice pe pajiște, alături de vrăjitoare. Era ca și cum noi doi aparțineam unor lumi diferite. Simțeam nevoia să-mi mai dezmoțesc picioarele, așa că am urmat hotarele fermei, către miazănoapte. Soarele tocmai cobora sub linia orizontului, și când am ajuns la hotarul dinspre Dealul Spânzuraților, am văzut trei siluete așteptând în umbră, dincolo de gard. Când m-am apropiat, le-am recunoscut: erau Mab și surorile ei, trei vrăjitoare din clanul Mouldheel.

Mab stătea rezemată de un copac, cu privirea ațintită asupra mea. Îmi aduceam aminte de ea ca o fată destul de drăguță, dar cea care mă privea acum era de-a dreptul minunată, cu un zâmbet orbitor, ochi verzi strălucitori și părul auriu.

Noroc că mi-am amintit la timp cele două vrăji întu-necate — *farmecul* și *seducția*. Prima făcea ca o vrăjitoare să pară mult mai atrăgătoare decât era ea în realitate; cea de-a doua înrobea un bărbat la fel cum o hermină subjugă cu privirea un iepure, și astfel putea fi ușor

manipulat să creadă orice îi spunea vrăjitoarea vicleană. Fără îndoială că Mab folosea aceste două magii asupra mea, așa că am rezistat, am tras adânc aer în piept și m-am concentrat asupra elementelor mai puțin atrăgătoare din înfățișarea ei — veșmântul maroniu ponosit și picioarele goale, murdare.

Când am ridicat din nou privirea, părul ei deja părea mai degrabă spălăcit decât auriu, iar zâmbetul i se stingea. Surorile ei, Beth și Jennet, stăteau așezate lângă ea, cu picioarele încrucișate. Erau gemene și, cu sau fără farmec și seducție, nu erau nici pe departe la fel de atrăgătoare ca sora lor mai mare. Aveau nasuri corioate, fețe ascuțite și ochi reci și pătrunzători.

— N-ar trebui să fiți aici, Mab, i-am spus, încrunțat. Mama vrea să rămâneți în pajiștea dinspre miazăzi până plecăm.

— Nu pari prea prietenos, Tom, spuse Mab, bosumflată. N-am venit decât să te salutăm. În definitiv, suntem de aceeași parte acum, nu? Și n-ai de gând să-mi mulțumești pentru că ți-am salvat viața?

M-am uitat la ea nedumerit. Despre ce vorbea?

— Menada aia te-ar fi omorât dacă nu eram eu, spuse ea. Am văzut-o în oglindă și i-am zis lui Alice să te avertizeze. Știam că nu te-ai fi uitat la mine într-o

oglindă. Sper doar că acum putem fi din nou prieteni, asta-i tot.

Nu fusesem niciodată prieteni, și mi-am adus aminte că Mab putea să fie nemiloasă și primejdioasă. Când eram în Pendle, nu numai că o amenințase pe micuța Mary, dar avusese de gând să o omoare pe Alice. Asta mă scârbea când era vorba să am de-a face cu vrăjitoare nocive. Cele mai multe foloseau magia cu sânge sau oase. Se puteau descurca și cu animale, dar preferau să folosească oameni.

— Spune-i lui Tom ce-ai mai văzut în oglindă, Mab! spuse Beth, ridicându-se în picioare și rămânând lângă sora ei mai mare.

— Oh, da, spune-i. Vreau să-i vad fața când află! spuse și geamăna ei, Jennet, sărind în picioare de cealaltă parte a lui Mab.

— Nu sunt prea sigură că ar trebui să-i spun, zise Mab. Asta doar o să-l întristeze pe bietul Tom. Dar poate că nu atât cât l-ar fi întristat în trecut — în definitiv, nu mai e atât de apropiat de Alice. Acum nu mai sunt așa buni prieteni, nu? Dar *eu* aș putea să-ți fiu prietenă, Tom. Mai apropiată de tine decât a fost vreodată cineva până acum. Aș fi...

— Ce-ai văzut în oglindă? am întrerupt-o.

Mab îmi dovedise deja că putea să se folosească de o oglindă pentru a citi viitorul. Eram îngrijorat. Ce văzuse în legătură cu Alice?

— Am văzut-o pe Alice Deane murind! spuse Mab, și ochii îi sclipiră încântați. O vrăjitoare lamia sălbatică o ținea în gură. O târa în bârlogul ei întunecat, apoi îi sugea tot sângele, până când inima i se oprea.

— Minți, m-am răstit la ea, simțind cum o gheară puternică îmi strânge inima și mă sufocă.

Profețiile lui Mab se adeveriseră până acum. Gândul că așa ceva i se putea întâmpla lui Alice era de nesuportat.

— N-am de ce să mint, Tom. Țsta e adevărul — așa cum vei descoperi și tu destul de curând. Am văzut-o acum două săptămâni. Am folosit sânge proaspăt — și era și sânge tânăr. Rareori mă înșel când e așa sângele. O să se întâmple în Grecia, în călătoria către Ord. Dacă vrei, poți să-i spui. Nu va conta câtuși de puțin.

— Tu nu mergi cu noi în Grecia! m-am răstit la ea, furios. O să-i spun mamei despre tine. Nu vreau să te văd lângă mine sau Alice!

— Poți să-i spui ce vrei, dar ea n-o să mă alunge. Mama ta are nevoie de mine. Putința ei de a citi viitorul e tot mai slabă, dar a mea e încă mare. E nevoie de mine

ca să descopăr ce gânduri au menadele. Nu, n-ai să te descotorosești de mine așa ușor!

Fără niciun cuvânt i-am întors spatele lui Mab și surorilor ei și am pornit-o înapoi către fermă, spumegând de furie.

Ea strigă în urma mea, cu o voce ascuțită și răutăcioasă:

— O să fie o vară proastă pentru tine, Tom Ward! Or să se întâmple o mulțime de lucruri urâte. Iar tu o să fii mult mai nefericit decât ai fost vreodată până acum!

CAPITOLUL 7 ÎNCEPE CĂLĂTORIA

In cele din urmă veni vremea să o pornim către Capul Sunderland și să ne începem lunga călătorie pe mare spre Grecia. Tocmisem cinci căruțe mari ca să ne ducă, împreună cu uneltele și proviziile noastre, până la țärm — una dintre ele cu un coviltir din pânză închisă la culoare pentru a o apăra pe mama de lumina soarelui.

Vrăjitoarele din Pendle o porniseră pe jos în ajun. Mab și cele două surori ale ei făceau parte dintr-un grup de șapte membre ale clanului Mouldheel. Mai erau și nouă vrăjitoare Deane și unsprezece Malkin, printre care se număra și Grimalkin. Alice plecase cu ele. Nici măcar n-am avut posibilitatea să ne luăm la revedere.

Despărțirea de Jack, Ellie și James a fost scurtă și tristă. Jack a strâns-o în brațe pe mama, și când i-a dat drumul avea ochii plini de lacrimi. Apoi mama a urcat în căruță, și am văzut că și obrajii ei erau uzi. Am încercat din răspuțeri să alung imaginea aceasta din mintea mea, dar despărțirea părea finală; era posibil să nu se mai vadă niciodată.

M-am gândit și la ultima mea întâlnire cu Vraciul. Acum plecam către un ținut străin, pentru a înfrunța mari primejdii. Era posibil să nu-l mai văd nici pe *el* niciodată. Și m-a năpădit părerea de rău că nu îmi luasem rămas bun de la el așa cum se cuvenea, ca să-i mulțumesc pentru tot ce mă învățase și pentru sfaturile lui.

Ziua a trecut fără niciun incident și am ajuns la Capul Sunderland, pe care l-am găsit plin de agitație. Adâncimea canalului nu îngăduia vaselor mari să se apropie de țărm, dar în largul estuarului se afla ancorată o corabie mare, cu trei vele. Era *Celeste*, care fusese angajată să ne ducă peste mare în Grecia. Se părea că era și foarte rapidă — unul dintre cele mai iuți vase comerciale care operau în porturile Comitatului.

— Acum înțelegi de ce aveam nevoie de bani? spuse mama. Nu e deloc ieftin să angajezi asemenea vase. Și

nici să găsești un echipaj dispus să ia ca pasageri niște vrăjitoare.

Vase mici circulau între țarm și corabie, cărând proviziile noastre. Soarele spre amurg mai strălucea încă, dar se pornise o briză puternică și eu mă uitam agitat la valurile stârnite de vânt.

Am auzit în spate un lătrat de bun venit și Gheară s-a repezit din nou veselă la mine împreună cu cei doi pui ai ei. Bill Arkwright venea chiar în urma lor.

— Gata pentru călătorie, tinere Ward? Nu e o zi prea proastă, remarcă el. Dar sunt ceva valuri, iar mai în larg o să fie mult mai rău. Ei, dar odată ce te obișnuiești o să fie în regulă.

Eu n-am spus nimic și am aruncat o privire către Alice, care stătea lângă grupul de vrăjitoare. Se vedea bine că era la fel de agitată ca și mine, dar mi-a prins privirea și mi-a făcut un semn mic cu mâna. I-am răspuns, și m-am uitat la vrăjitoare, care rămăseseră cu ochii ațintiți la valurile clocotitoare.

Marea nu reprezenta pentru vrăjitoare o barieră, precum o apă curgătoare, un râu de pildă, dar sarea era o amenințare serioasă. Dacă se cufundau în mare mureau. Chiar și stropii de apă erau periculoși pentru ele, așa că purtau cu toatele mănuși și jambiere, iar

vrăjitoarele Mouldheel, care de obicei umblau desculțe, își trăsese ră ciorapi de lână. Își puseseră și niște glugi de piele, destul de strâmte, cu deschizături pentru ochi, nas și gură. Și totuși, în ciuda tuturor acestor obiecte de îmbrăcăminte pe care le adăugaseră, eram convins că vrăjitoarele își vor petrece tot drumul înghesuite în cala lui *Celeste*. Mama mi-a spus că echipajul fusese avertizat cine aveau să fie pasagerii, însă pe țarm vrăjitoarele atrăgeau destul priviri temătoare, și cei mai mulți oameni se țineau la distanță de ele.

Pentru transportul nostru erau folosite două bărci mari cu vâsle, care ne-au dus în grupuri de câte șase. Mama a plecat prima, condusă de căpitanul de pe *Celeste*. Apoi au urmat vrăjitoarele, iar țipetele și urletele lor atunci când stropii de apă le udau se pierdură încet în depărtare. Dar Alice nu a plecat cu ele. A venit și a rămas lângă mine.

— Te superi dacă merg cu tine, Tom? m-a întrebat, aproape cu timiditate.

— Sigur că nu, i-am răspuns.

Așa că am împărțit ultima cursă cu Bill Arkwright și cei trei câini. Animalele erau agitate și greu de stăpânit, și a fost nevoie de mai multe cuvinte aspre din partea stăpânului ei pentru a o convinge pe Gheară să se

liniștească. Barca se legăna și sălta pe valuri într-un fel îngrijorător, dar din fericire traversarea nu dură prea mult. Urcarea pe scara de frânghie sus pe punte se dovedea destul de ușoară, iar pentru câini a fost coborât un coș.

Mama și căpitanul — un bărbat solid, roșu la față și cu niște favoriți stufoși — stăteau lângă arborele mare. Ea îmi făcu semn să mă duc la ei.

— Acesta este căpitanul Baines, spuse ea cu un zâmbet, cel mai bun navigator al Comitatului.

— Păi, cu siguranță m-am născut și am crescut în Comitat, și m-am obișnuit cu marea când eram mai tânăr ca tine, băiete, replică el, dar dacă e vorba să fiu cel mai bun, fără îndoială că unii vor avea ceva de spus împotriva. Ținutul ăsta al nostru se poate mândri cu mulți marinari destoinici.

— Ești foarte modest, căpitane, spuse mama. Și nu e politicos să contrazici o doamnă!

— Atunci trebuie să vă cer iertare, spuse căpitanul, făcând o plecăciune. Într-adevăr, îi datorez mult mamei tale, spuse el întorcându-se către mine. Am doi băieți gemeni — tocmai au împlinit cinci ani săptămâna trecută. Dacă nu era mama ta, acum ar fi fost morți. Poate și soția mea. E cea mai bună moașă din Comitat.

Era adevărat. Înainte să se întoarcă în Grecia, mama ajutase o mulțime de femei din Comitat care întâmpinaseră greutăți la naștere și salvase multe vieți.

— Ei bine, cu siguranță aș fi lipsit de politețe dacă nu v-aș conduce pe amândoi să-mi vizitați corabia, continuă el. Va fi casa voastră în următoarele săptămâni, așa că ar fi bine să descoperiți ce vă așteaptă.

Ne arată diferitele compartimente ale calei, inclusiv cambuza și magazia intendentului, și curând am înțeles ce voise să spună căpitanul. Deși de pe mal *Celeste* păruse uriașă, ea era de fapt foarte mică față de numărul mare de pasageri. Cabinele echipajului, aflate la prova, păreau minuscule, dar căpitanul ne spuse că nu vor dormi cu toții în același timp: existau trei carturi, așa că în orice moment o treime din oameni se vor afla la treabă. Vrăjitoarele urmau să stea la pupa, în partea din spate a lui *Celeste*, și exista o cabină separată pe care eu aveam s-o împart cu Bill Arkwright. Mai erau două cabine: prima aparținea căpitanului, cea de-a doua îi fusese rezervată mamei.

Cabina ei era mică, dar prevăzută cu toate cele necesare. În afară de pat, se aflau acolo un fotoliu și o masă cu două scaune de lemn cu spătarul drept. Toată mobila era prinsă de podea pentru a nu se mișca în

timpul furtunilor. Prin hublou nu intra prea multă lumină, și căpitanul aprinse un felinar.

— Sper că vă veți simți bine aici, doamnă Ward, spuse el. Iar acum trebuie să mă întorc la îndatoririle mele. Într-un ceas ridicăm ancora.

— Sunt convinsă că mă voi simți foarte bine, căpitane, spuse mama, mulțumindu-i cu un zâmbet.

L-am urmat pe căpitanul Baines pe punte și am văzut că nivelul apei se ridica repede, vântul se întetea și aerul mirosea a sare și catran. Curând, marile vele erau desfăcute, ancora se ridica și, scârțâind, gemând din încheieturi, scuturându-se și fluturându-și pânzele, *Celeste* începu să se îndepărteze de Capul Sunderland. La început nu se legănă prea tare. Era o seară senină și soarele încă se mai afla deasupra liniei orizontului, așa că erau multe de văzut. Către miazănoapte, Arkwright îmi arătă Cartmelul și Bătrânul din Coniston, muntele pe care fusesem împreună anul trecut.

— Au fost niște momente cumplite acolo! exclamă Alice.

Și Arkwright și eu am încuviințat din cap. El fusese cât pe-acum să-și piardă viața, iar Dinte, tovarășul lui Gheară, fusese omorât de vrăjitoarea de apă Morwena.

Călătoria pe o corabie nu era atât de rea pe cât îmi imaginasem, dar ne aflam încă în Golful Morecambe, care era la adăpost de vânturile puternice. În față se întindea largul mării și, pe când treceam pe lângă estuarul râului Wyre, am văzut înaintea noastră o dungă de valuri albe de spumă. Când am ajuns la ea, vasul începu să se legene și să salte îngrijorător. Curând și stomacul meu începu să salte, și nu trecură nici zece minute că îl goleam de conținut peste copastie.

— Cât durează până te obișnuiești cu marea? l-am întrebat pe Arkwright, care mă privea rânjind.

— Câteva ore, sau poate câteva zile, răspunse el, în vreme ce eu găfâiam cu răsufierea tăiată. Unii amărăți nu se obișnuiesc niciodată. Să sperăm că tu te numeri printre cei norocoși, tinere Ward!

— Acum o să cobor în cală, Tom, spuse Alice. Marinarilor nu le place să vadă femei pe punte, nici măcar când totul merge bine. Zic că aduce ghinion. Ar fi mai bine să nu mă mai vadă.

— Nu, rămâi aici, Alice. Mama a închiriat vasul ăsta, așa că vor trebui să accepte și asta!

Dar Alice stărui. Am încercat să mă duc cu ea sub punte, dar vrăjitoarele nu se împăcau prea bine cu ruliul vasului. În obscuritatea de jos, duhoarea de vomă era

atât de puternică încât am fugit repede înapoi la aer curat. În noaptea aceea am ascultat sfatul lui Arkwright și am dormit într-un hamac sub cerul înstelat, în vreme ce ne îndreptam spre miazăzi de-a lungul coastei. Către ziuă nu mă obișnuisem de tot cu marea, dar mă simțeam mult mai bine și am putut să stau și să privesc marinarii care se cocoțau curajoși pe catarge și aranjau velele. Nu ne dădeau nicio atenție — ca și cum nici nu am fi fost acolo — dar nu mă deranja; ei aveau întotdeauna câte ceva de făcut, iar când vasul se legăna sau sălta pe valuri foarte tare, era foarte periculos pentru cei cocoțați sus în vârful catargului.

Arkwright știa o mulțime de lucruri despre navigație, căci făcuse multe călătorii de-a lungul coastei în vremurile când fusese soldat. Îmi spuse numele diferitelor părți ale navei: că latura stângă se numește babord, iar cea dreaptă tribord; că prova era partea din față a vasului, iar pupa cea din spate. Tata fusese marinar, așa că știam deja multe dintre lucrurile pe care mi le spunea el acum, dar tata mă învățase și cum să mă port, așa că am ascultat politicos tot ceea ce avea de zis Arkwright.

— Corăbiile Comitatului primesc întotdeauna nume de femei, îmi explică el mai departe. Uite, de pildă *Celeste*, numele vasului pe care ne aflăm. Așa cum fără

îndoială știi din studiile tale de latină, tinere Ward, înseamnă *divină* și, crede-mă, unele femei așa și sunt. Dar într-o furtună grozavă, o corabie poate fi necruțătoare dacă nu este mânăuită așa cum trebuie și tratată cu respect. Unele valuri pot să fie înalte cât o catedrală; pot să răstoarne un vas ca ăsta și să-l înghită. Multe corăbii se pierd pe mare, împreună cu echipajele lor. Se întâmplă tot timpul. Viața de marinar e foarte grea — la fel de grea, în felul ei, cum e cea de vraci.

Ajunsesem acum la gura unui mare râu numit Mersey, și acolo am coborât ancora și am așteptat fluxul. Încă nu lăsasem în urmă Comitatul, după câte se părea. Urma să ne oprim pentru scurt timp la Liverpool, să mai luăm niște provizii.

Spre deosebire de Capul Sunderland, la Liverpool exista un chei mare de lemn unde *Celeste* a putut ancora. Cei mai mulți dintre noi am profitat de ocazie pentru a ne dezmoști picioarele, dar vrăjitoarele rămăseră în cală. Când am pus piciorul pe chei, am avut o senzație ciudată — deși simțeam pământul tare, acesta părea să se miște sub picioarele mele.

Am așteptat până ce docherii ne-au încărcat proviziile ca să putem pleca tot cu același flux. Altfel trebuia să întârziem până către lăsarea întunerului.

M-am întors pe punte și am rămas lângă mama, în timp ce echipajul desfăcea parâmele de ancorare. Mama stătea în umbra arborelui mare, cu mâna streășină la ochi pentru a-i feri de soare, și privea în depărtare, de parcă s-ar fi așteptat să vadă ceva. I-am urmărit privirea și cu colțul ochilor am văzut cum fața ei se luminează brusc și începe să zâmbescă.

Cineva fugea către noi. Și, spre marea mea uimire, am văzut că era magistrul meu! Avea cu el sacul și toiagul său, iar pelerina îi flutura, umflată de vânt. Dar *Celeste* deja se depărta de chei, și distanța între ea și uscat se mărea în fiecare clipă. Vraciul își aruncă sacul și toiagul către noi. Aterizară pe punte și eu le-am adunat repede la un loc, în vreme ce el privea nehotărât spațiul dintre chei și corabie. Atunci mama păși înainte și îi făcu semn să vină.

El se întoarse imediat, alergă puțin înapoi, apoi o porni în fugă și își luă avânt chiar de pe marginea cheiului. Inima mi se opri. Părea imposibil să facă o săritură atât de mare. Dar el sări. Ghetele lui aterizară chiar pe marginea punții, unde se clătină și începu să cadă pe spate.

Mama făcu repede un pas înainte și îl apucă de încheietura mâinii, îl ajută să-și recapete echilibrul, apoi

îl trase în față, în siguranță. El păru să-i cadă în brațe, ca într-o îmbrățișare, dar fusese doar mișcarea vasului. Se dădu înapoi și făcu o ușoară plecăciune, înainte să se apropie de mine. Am crezut că vrea să-mi spună ceva, dar el și-a ridicat de jos sacul și toiagul și s-a îndreptat către scările care coborau în cală, fără să-mi arunce o privire.

— Mă bucur că vii cu noi! am strigat în urma lui.

Nici măcar nu s-a întors.

— E supărat pe mine, mamă? am întrebat-o.

— Mai degrabă supărat pe el însuși, răspunse ea. Dă-i timp. Dar deocamdată mă îndoiesc că o să vrea să-ți fie magistru.

— *Deocamdată?* Vrei să spui că într-o bună zi o să fiu din nou ucenicul lui?

— E posibil să se întâmple, dar nu e deloc sigur.

Între noi se lăsă tăcerea, și am auzit strigătele marinarilor care o scoteau pe *Celeste* prin gura estuarului, în largul mării. Corabia începu să se legene din nou, urmată de pescăruși care țipau ascuțit.

— De ce crezi că s-a răzgândit, mamă?

— John Gregory e un bărbat neînfricat, care pune întotdeauna datoria deasupra nevoilor și dorințelor personale. Și asta este exact ce a făcut și acum. A înțeles care

este datoria lui și a pus-o mai presus de propriile-i convingeri. Dar a fost silit să-și sacrifice unele principii și, pentru un om ca el, asta e foarte greu.

În ciuda a ceea ce a spus mama, nu eram pe deplin convins că era vorba doar de asta. Vrăciul susținuse întotdeauna că nu poți să închei o alianță cu servitorii Întunericului. Altceva trebuie că-l făcuse să se răzgândească — eram sigur de asta.

CAPITOLUL 8 DOAMNELE DIN CALĂ

Zilele trecură, în timp ce noi ne continuam drumul către miazăzi, fără să ne depărtăm prea mult de țărș. La un moment dat, sub amenințarea unei furtuni, ne-am adăpostit într-un port, dar în cea mai mare parte a timpului vremea a fost înșorită, cu un vânt numai bun pentru pânzele noastre. Apoi, pe când lăsam în urmă țărșul stâncos al pământului nostru natal și ne pregăteam să pătrundem în Canalul Mânecii, am auzit în depărtare ceva ce semăna cu un tunet.

— O altă furtună? am întrebat.

Bill Arkwright scutură din cap și se încruntă.

— Nu, tinere Ward, alea sunt tunuri. De optsprezece pfunzi, dacă nu mă înșel. Se dă o bătălie grozavă undeva

aproape de țărniș. Să sperăm că ne vom putea vedea de drum.

Țările aflate la est și sud-est de insula noastră se aliașeră și acum ne invadaseră hotarele. Era ciudat să te afli atât de aproape de câmpul de luptă și totuși să treci pe lângă el, navigând în largul mării.

După ce ne-am încheiat traversarea Canalului, am intrat direct într-o furtună în Golful Biscaia. Tunetele pocneau și bubuiau deasupra noastră la fel ca tunurile pe care le auzisem mai devreme, fulgerele furcate spintecau cerul, iar corabia noastră sălta și se rotea pe marea care spumega furioasă. Nu eram singurul care se temea că aveam să ne înecăm, dar marinarii erau obișnuiți cu asemenea dezlănțuirii, și am mers mai departe, ajungând în ape mai liniștite, iar aerul se mai încălzi.

În cele din urmă, trecând printr-o strâmtoare pe care mama a numit-o Coloanele lui Hercule, am intrat în Mediterană, o întinsă mare interioară.

— Cine a fost Hercule? am întrebat-o pe mama. A fost un grec?

— Da, fiule, pe numele lui grecesc Heracle — un erou și un bărbat cu o mare putere, răspunse ea. Cel mai puternic om din întreaga lume. Vezi stânca aia uriașă dinspre miazănoapte? Se numește Gibraltar, și este una

dintre cele două coloane. Hercule a ridicat-o și a aruncat-o acolo!

Am răs. Era caraghios! Cât de mare trebuia să fie ca să poată face așa ceva?

— Poți să râzi, fiule, mă mustră mama, dar Grecia este un pământ cu multe povești ciudate — iar adevărate sunt mai multe decât ai crede.

— Dar nu și asta cu aruncarea stâncii!

Mama nu răspunse, zâmbi doar cu un aer misterios și îmi întoarse spatele. Dar înainte să se îndepărteze prea mult, îmi făcu semn să o urmez, așa că am coborât împreună în cabina ei. Nu mă mai invitase acolo până atunci, așa că m-am întrebat ce dorea. Probabil că voia să-mi spună ceva între patru ochi.

Mama intră prima în obscuritatea cabinei, aprinse un felinar și îl așeză în mijlocul mesei, făcându-mi semn să mă așez în fața ei.

— Acum, cred că a venit timpul să-ți spun ceva mai multe despre ceea ce ne așteaptă în Grecia, spuse mama.

— Mulțumesc, am replicat eu. Chiar mă îngrijora faptul că nu am aflat mai nimic.

— Știi, fiule, dar mă tem că sunt multe lucruri pe care nici eu nu le știu. Mă îngrijorează foarte tare că Ordeen ar putea să treacă prin portal înainte să ajungem noi

acolo. Așa cum am spus, ea vine din șapte în șapte ani, dar nu chiar în aceeași zi.

— Așadar, nu avem cum să aflăm cu siguranță când va veni?

— Nu, dar atunci când se apropie momentul vor exista anumite semne clare. Mai întâi, păsările și animalele sălbatice vor fugi din acea regiune. Apoi cerul se va face galben și se vor porni vârtejuri chiar din locul în care se va deschide portalul. Întotdeauna a fost așa. Trei zile și trei ceasuri mai târziu, vom fi cu toții morți, sau Ordeen va fi nimicită.

— Chiar avem vreo șansă să reușim, mamă? am întrebat eu.

Era înspăimântător. Atât de multe depindeau de ceea ce ne pregăteam să facem.

— Da, fiule, avem. Dar va fi o luptă strânsă și grea. Când Ordeen apare în câmpia aflată la sud de Kalam-baka, intenția ei va fi să distrugă acel oraș, să-i ucidă pe locuitorii lui și să le bea sângele. Cei care scapă de servitorii ei vor fi omorâți și devorați de menade. Nimeni nu va fi cruțat.

— Și oamenii din oraș, mamă? De ce mai stau acolo dacă asta se întâmplă la fiecare șapte ani?

— Acolo sunt căminele lor, fiule, și ei sunt oameni săraci. Peste tot în lume există oameni care trăiesc lângă vulcani activi sau în regiuni unde sunt în permanență cutremure sau inundații. Nu au ce face. Cel puțin în Kalambaka, ei știu cu aproximație cam când o să vină primejdia, ca să poată fugi de acolo. Drumurile vor fi pline de cei care se refugiază. Sigur, unii pleacă mult prea târziu ca să mai scape; alții, cei bătrâni și bolnavi, nici nu pot călători. Și de această dată, pentru că puterea lui Ordeen a crescut atât de mult, mulțumită Diavolului, nici măcar mănăstirile nu vor fi în siguranță. Atacul vine atât de pe pământ cât și din aer. Pentru vrăjitoarele lamia zburătoare, așa-numitele vaengire, înălțimile Me-teorei nu vor reprezenta deloc un obstacol. Necuratul a tot trimis din ce în ce mai multe alături de Ordeen, dar cel puțin surorile mele nu se vor afla printre ele. Căci ele și dușmanul lor.

— Și ce se întâmplă când se deschide portalul? am întrebat, foarte curios. Ai văzut vreodată cum e?

— O dată, fiule. Doar o dată, cu mulți ani în urmă, înainte să-l cunosc pe tatăl tău. Dar n-o să uit cât oi trăi. Mai întâi, un stâlp de foc se înalță din pământ către norul întunecat de furtună din înalturi. De obicei, stâlpul se destramă, și din el apare Ordul. Apoi începe o ploaie

torențială, care răcorește pietrele citadelei. Atunci este momentul în care trebuie să intrăm. Toate entitățile care trec din Întuneric printr-un portal au nevoie de ceva timp ca să se obișnuiască și să-și adune puterea, explică mama. Asta s-a întâmplat și cu Necuratul în vara trecută, adu-ți aminte. Ți-a dat timp să fugi din Pendle în siguranța odăii mele speciale din fermă. Așa că trebuie să profităm și noi aici de același răstimp. Înainte ca Ordeen și servitorii ei să-și recapete întreaga putere, trebuie să pătrundem în Ord și să îl distrugem atât pe el cât și pe locuitorii lui. Este singura noastră speranță.

Pe măsură ce înaintam în călătoria noastră, indiferența echipajului față de neobișnuiții pasageri ai corăbiei se transformă în ostilitate fățișă. Căpitanul ne spuse că marinarii începuseră să se teamă de vrăjitoarele din Pendle și să nu aibă încredere în ele. Unul dintre marinari a dispărut în timpul cartului de noapte. Se întâmplase în timpul unei furtuni și probabil că fusese luat de valurile care măturaseră puntea, dar ei bănuiau că vrăjitoarele îi luaseră bietului om viața pentru a-și satisface nevoia de sânge. Astfel încât atmosfera devenea din ce în ce mai încordată și toată lumea dorea să ajungă cât mai repede la destinație.

Vraciul își ținu făgăduiala și nu-mi mai dădea lecții, de-abia îmi adresa vreun cuvânt. La Alice nici nu suporta să se uite. Odată, când vorbeam pe punte, își ridică privirea, țâțâi și coborî la loc în cală.

Astfel că Arkwright își asumă sarcina de a continua pregătirea mea, concentrându-se asupra abilităților fizice, așa cum făcuse și la moară. Dar era o experiență cu totul nouă să te lupți cu toiegele pe puntea unui vas care se legăna și sălta pe valuri.

Pe când ne apropiam de Grecia și aerul devenea tot mai cald, Vraciul începu să doarmă pe punte, departe de căldura apăsătoare din cală. Și în cele din urmă ajunse să-mi vorbească din nou. Începu cu un salut din cap și o umbră de zâmbet, dar curând îmi dădea din nou lecții, așa că acum beneficiam de pregătirea a doi vraci.

— Scoate-ți carnetul de notițe, băiete, îmi spuse într-o seară cu un cer limpede și cu un vânt care adia ușor.

Tocmai treceam prin Strâmtoarea Otranto, apropiindu-ne în sfârșit de pământul grecesc.

— Ei bine, continuă el, ți-am pomenit de elementariile de foc atunci când eram în Comitat și ți-am promis că într-o bună zi o să-ți spun mai multe despre ele. La noi acasă, în Comitat, nu există, probabil pentru că vremea e atât de umedă. Chiar și vara rareori trece mai mult de

o săptămână fără să avem o ploaie torențială! Dar în Grecia este uscat și foarte cald, și în aceste condiții elementariilor de foc le merge foarte bine. După cum spuneam, sunt foarte periculoase, și uneori iau forma unor globuri strălucitoare, unele transparente, altele opace. Fii foarte atent și ține minte tot ce-ți spun, pentru că le vom întâlni cu siguranță în Grecia; vor veni prin portal odată cu Ordeen.

Mi-am înmuiat penița în călimară și am început să scriu cât de repede am putut. Curând, aceste cunoștințe aveau să se dovedească foarte importante.

— De obicei, cele opace sunt mai fierbinți și mai periculoase, continuă Vrăciul. Într-un spațiu închis, adeseori plutesc aproape de tavan, dar se pot mișca și foarte repede și e aproape imposibil să te ferești de ele. Dacă intri în contact cu ele te poți alege cu arsuri serioase — adeseori pot aduce și o moarte dureroasă. În cazuri extreme, astfel de elementarii își pot transforma într-o clipă victimele în cenușă. Și asta nu-i tot, băiete. Altele, numite *asterii*, au forma unor stele-de-mare, cu cinci brațe învăpăiate dispuse radial. Aceste elementarii se agață de pereți și tavane și cad pe capetele victimelor lor neștiutoare. Iar în clipa în care te ating, ești ca și mort. Dar există și vești bune. Se știe bine că

elementariile de foc sunt greu de învins, dar un tăiș făcut dintr-un aliaj de metal cu un procentaj corect de argint le poate face să explodeze înlăuntrul lor. Toiagul unui vraci este deosebit de folositor în aceste cazuri. Dacă nu îl ai, apa poate slăbi considerabil o elementarie de foc și să o împingă la hibernare, până când condițiile devin mai uscate. Apa constituie un refugiu bun atunci când ești atacat de elementarii.

Vraciul se opri, pentru a-mi da timp să scriu totul în caietul meu de însemnări, dar în vremea asta curiozitatea nu-mi dădea pace. De ce își încălcase magistrul meu principiile pentru a ni se alătura în călătoria spre Grecia? Știam că n-o să vrea să vorbească despre asta, dar trebuia totuși să întreb.

— Domnule Gregory, am spus eu, de ce ai venit până la urmă cu noi? Ce te-a făcut să te răzgândești?

El se uită la mine, furios. Apoi chipul îi deveni trist și resemnat.

— Mama ta mi-a scris și mi-a spus lucruri pe care aș fi preferat să nu le aud. Lucruri pe care nu voiam să le cred. După ce scrisoarea ei a sosit la Chipenden, m-am luptat mult timp cu conștiința mea, și am tot amânat să iau o hotărâre, până ce a fost aproape prea târziu.

Voiam să știu mai multe, dar, înainte să deschid gura să mai întreb ceva, se auzi deodată un strigăt de deasupra noastră, din cuibul corbului. Ne-am ridicat amândoi în picioare și ne-am uitat peste copastie, către tribord. Cum eram destul de aproape de coasta Greciei, m-am gândit că marinarul de cart dădea de veste că se zărea pământul.

Numai că mă înșelam. Marinarii începură să se cațăre pe catarge, coborând fiecare centimetru pătrat de velă. Către vest fusese zărit un vas mare care se îndrepta către noi dinspre soarele ce stătea să apună. Avea pânze negre și se apropia din ce în ce mai mult. Deși *Celeste* era o corabie rapidă, se părea că vasul acela era și mai iute. Marinarii erau agitați și se mișcau nervoși, dar distanța dintre noi și corabia cu pânze negre continua să se micșoreze.

Căpitanul o privi un timp cu oceanul lui.

— E o corabie de pirați, nu avem nicio șansă să ne menținem avansul până la căderea nopții, spuse el, scărpinându-și favoriții. Și nici nu cred că avem șanse prea mari dacă se ajunge la o luptă. Au mult mai multe tunuri ca noi.

Vasul piraților era înșesat cu tunuri, pe când noi aveam doar patru, câte două la fiecare bord. De-abia rosti

căpitanul aceste cuvinte, că am auzit bubuitura unui tun. O ghiulea lovi apa chiar lângă proră, ridicând un jet înalt de spumă. Era limpede că pirații aveau armamentul cu care să ne scufunde ușor corabia.

Bill Arkwright clătină din cap și zâmbi feroce.

— Nu-i chiar atât de rău pe cât pare, căpitane. Nu răspunde cu foc. Cu siguranță nu putem câștiga o luptă care implică un schimb de ghiulele, dar nu se va ajunge la asta. Ultimul lucru pe care îl vor ei e să ne scufunde. Or să vrea corabia asta ca pradă. Fără îndoială, au de gând să ne taie gâturile și să ne arunce în apă, ca hrană pentru pești, dar când or să ne abordeze or să aibă parte de o surpriză neplăcută. Se întoarse către mine cu un zâmbet sinistru. Coboară în cală, tinere Ward, și spune-le doamnelor de acolo care e situația.

Fără să mai pierd vremea, am coborât să le spun vrăjitoarelor din Pendle ce se petrecea. Grimalkin stătea pe trepte și își ascuțea unul dintre cuțitele pe care le folosea la aruncat.

— Am început deja să ne pregătim, copile, îmi spuse ea. Mab a văzut în oglindă amenințarea, cu multe ceasuri în urmă. Ca să fiu sinceră, așteptăm cu nerăbdare lupta. Am stat prea multă vreme închise aici în cală și surorile mele sunt însetate de sânge.

Am văzut mai jos câteva dintre celelalte vrăjitoare, și ochii le sclipeau cu cruzime în vreme ce se lungeau pe buze, încântate la gândul sângelui proaspăt care va fi curând al lor. Unghiile lor păreau la fel de tăioase ca și lamele pe care le ascuțeau — toate, arme pregătite pentru a sfâșia și străpunge carnea umană.

M-am întors pe punte și l-am văzut pe Vrăci lângă Bill Arkwright, amândoi pregătindu-se pentru lupta care îi aștepta. Arkwright întotdeauna părea nerăbdător să spargă niște căpățâni. Chiar zâmbea la gândul a ceea ce urma. Am deschis lama din toiagul meu și m-am apropiat de ei. Vrăciul a dat aprobator din cap către mine, iar Arkwright m-a bătut încurajator pe spate.

Căpitanul și cei mai mulți dintre marinari erau aliniați între catarge, strângând în mâini bâte, dar nu păreau să aibă prea multă tragere de inimă pentru luptă. Cu siguranță ne vom bucura pentru ajutorul vrăjitoarelor din Pendle. Îmi simțeam gura uscată de teamă și de emoție, dar eram hotărât să lupt cât puteam mai bine. În acea clipă, o mână hotărâtă mi s-a așezat pe umăr. Era mama.

— Nu, fiule, spuse ea, trăgându-mă de lângă ceilalți. Tu o să stai departe de lupta asta. Nu putem risca să fii rănit. Ai lucruri mai importante de făcut în Grecia.

Am încercat să mă împotrivesc, dar n-am reușit să o conving pe mama. Era frustrant că ceilalți erau liberi să riște, iar eu nu. Mă irita că eram răsfățat de mama, dar trebuia să o ascult. Așa că am rămas lângă ea, furios că nu pot să iau și eu parte la lupta care urma. Nu am avut mult de așteptat până la începerea atacului. Corabia piraților s-a apropiat mult de a noastră și apoi echipajul ei a aruncat ghearele de abordaj peste apă și a lipit cele două vase, bordul lor stâng lovindu-se cu putere și scârțâit de lemn de tribordul nostru. Unii dintre pirați se plimbau pe puntea corăbiei lor cu pași făloși; înarmați cu cuțite, săbii și bâte mari ghintuite, păreau feroși și fără milă. Alții așteptau sus pe catarg, uitându-se în jos la noi ca niște vulturi care privesc niște stârvuri.

Dar înainte ca primul dintre pirați să sară pe puntea noastră, vrăjitoarele urcară din cală, conduse de Grimalkin. Cu glugile lor pe cap și încărcate de cuțite, arătau ca o forță redutabilă. Unele dintre ele salivau, și firișoarele de salivă picurau din adâncul glugilor de piele, pe când anticipau ospățul de sânge ce va urma. Altele mârâiau ca niște câini de vânătoare, și trupurile le tremurau de nerăbdare. Păreau crunte și ucigătoare, dar nu o egalau pe Grimalkin, care, cu un cuțit în fiecare mână, le conduse lângă balustradă pentru a alcătui prima linie de

apărare. Și Alice stătea acolo, arătând la fel de hotărâtă ca și celelalte.

Căpitanul piraților, un uriaș care flutura prin aer un hanger, a fost primul care a sărit pe puntea lui *Celeste*. A fost și primul care a murit. Grimalkin a tras un pumnal dintr-o teacă prinsă pe un umăr și l-a azvârlit direct în gâtul omului. Amărâtul nici n-a mai avut timp să se arate surprins înainte ca hangerul să-i cadă din mână și trupul lui fără suflare să se prăbușească pe punte cu o bufnitură puternică.

Restul piraților au coborât pe nava noastră și lupta a început. Vraciul și Arkwright au fost rugați să nu se implice prea mult în desfășurarea luptei; rămaseră să aștepte la pupă, cu armele pregătite. Nici căpitanul și nici marinarii lui nu prea aveau ce căuta acolo, și erau fără îndoială ușurați că nu era nevoie de serviciile lor.

Prea puțin din luptă avu loc pe puntea noastră. După o scurtă încăierare cu vrăjitoarele, pirații care se mai țineau pe picioare se retraseră repede pe propria lor navă. Văzând cu ce aveau de-a face și după ce fuseseră martori la moartea căpitanului lor, fără îndoială ar fi preferat să se retragă la distanță de noi și să ne spulbere cu tunurile, dar acum ghearele de abordaj nu îi mai ajutau deloc. Înainte să le poată desface pentru a separa

cele două corăbii, vrăjitoarele porniră în ofensivă. Țipând ascuțit, urlând însetate de sânge, urcară pe puntea navei piraților și măcelul începu. Iar Alice se duse cu ele.

Îi fugăriră pe pirați sus pe catarge, în jurul punții sau jos în cală. Cei care rămaseră în picioare ca să lupte, rezistară doar câteva secunde înainte ca sângele lor, și viața, să li se scurgă și să umple puntea. Am mijit ochii, încercând să văd ce rol juca Alice în toată povestea asta, simțind cum gheara neliniștii îmi strânge stomacul la gândul primejdiei în care se afla. Soarele apusese de-acum și lumina dispărea repede, așa că n-o puteam distinge în învâlmășeala aceea.

Am fost scutiți să vedem cea mai mare parte a ororilor, dar am auzit țipetele piraților care mureau și strigătele prin care cereau îndurare, deși în zadar.

Împreună cu mama m-am apropiat de ceilalți.

— Mi-e greu să stau deoparte și să îngădui să se petreacă asemenea lucruri, băiete, se plânse Vraciul, uitându-se cu asprime la mine.

Bănuiam că aceste vorbe erau de fapt îndreptate către mama, cea care le alesese pe aliatele noastre vrăjitoarele, dar dacă așa era, ea nu răspunse nimic.

— E o treabă urâtă, trebuie să recunosc, l-am auzit zicând pe Arkwright, dar câți marinari amărâți și-au

pierdut viața sub tăișurile acelor pirați? Câte corăbii s-au scufundat în adâncul mării?

Asta cu siguranță era adevărat, și Vraciul nu se mai obosi să mai comenteze. În cele din urmă strigătele deveniră din ce în ce mai slabe, apoi se stinseră. Și am știut atunci că, la adăpostul întunericului, vrăjitoarele adunau sângele și oasele de care aveau nevoie pentru ritualurile lor. O cunoșteam destul de bine pe Alice pentru a fi convins că nu va participa la asta.

Am rămas ancorați până la ivirea zorilor, când vrăjitoarele au revenit pe *Celeste* cu hainele pline de sânge și s-au retras din nou în refugiul lor din cală. Am remarcat diferența dintre Mab și Alice. În vreme ce prima avea un aer triumfător, în mod limpede bucurându-se de ceea ce tocmai se petrecuse, Alice stătea cu brațele încrucișate la piept și părea grozav de deprimată.

CAPITOLUL 9 CE SUNT EU

Am mers mai departe spre nord, cu vântul în pânze, cu coasta Greciei în permanență vizibilă în dreapta noastră. Îmi dădeam acum seama că acest pământ era cu totul diferit de cel cu care eram obișnuit. Desigur, exista ceva verdeață, pâlcuri de pini și stejari, și din loc în loc câte un chiparos care împungea cerul, dar nu erau întinderile ierboase din Comitat, scăldate de ploii bogate și mângâiate de vânturile umede dinspre apus. Țara asta era aridă și fierbinte, o sălbăticie uscată, în care soarele ne pârjolea capetele, iar dealurile scorjite erau cafenii.

Ne aflam la mai puțin de o oră depărtare de portul Igumenitsa, dar marea și locuitorii ei nu își încheiaseră

încă socotelile cu noi. Prima veste despre pericol mi-a dat-o un sunet depărtat, înalt și ascuțit, care se auzea chiar peste zgomotul valurilor ce se izbeau de țărnul pietros. Vraciul și Arkwright se uitară lung unul la altul, cu ochii mari. În acel moment *Celeste* se clătină, aruncându-ne pe punte când prova începu să se rotească spre dreapta. Ne-am chinuit să ne ridicăm în picioare când, spre uimirea mea, am văzut că ne îndreptam direct către coastă, spre un perete de stânci zimțuite.

— Sirenele! strigă Arkwright.

Citiseam despre sirene în Bestiarul Vraciului. Erau niște creaturi ale mării, femei care se foloseau de strigătele lor melodioase, ciudate, ca să-i ademenească pe marinari pe stânci și să le distrugă corăbiile. Apoi îi trăgeau în adâncurile mării pe marinarii care se înecau și se hrăneau în voie cu carnea lor. Un al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu avea o oarecare imunitate la strigătele lor, dar un marinar obișnuit putea fi ușor fermecat de vocile lor hipnotice.

I-am urmat pe cei doi vraci către cârmă. Strigătele sirenelor se auzeau mai tare acum, și aveau o intensitate ascuțită care mă făcea să scrâșnesc din dinți. Am simțit nevoia să răspund strigătului lor, dar am luptat din răsputeri împotriva impulsului, și treptat dorința mi-a

dispărut. Cei mai mulți marinari erau acum la provă, căutând cu privirea de unde venea acel cântec puternic. Căpitanul era la cârmă, cu ochii ieșiți din orbite, cu mușchii brațelor goale încordați, pe când îndrepta corabia direct către stâncile întunecate care ne pândeau precum colții uriași ai unei fiare înfometate. Strângea timona ca un nebun, cu ochii pironiți pe țărnel care ne aștepta.

Acum deslușeam sirenele, întinse pe stânci. Femei frumoase, cu ochi luminoși, cu părul și pielea aurii, cu trupul puternic — dar, pe măsură ce mă concentram, încercând să respir mai rar, înfățișarea lor începu să se schimbe și le-am văzut așa cum erau în realitate. Trupurile lor erau tot trupuri de femei, dar aveau părul lung și verde ca niște alge încâlcite, iar fețele lor erau monstruoase, cu colți imenși care ieșeau dintre buze umflate în chip grotesc. Mi-am dat seama însă că marinarii și căpitanul erau de multe săptămâni departe de nevestele lor; și, neavând, asemenea vracilor, puterea de a nu fi atinși de vrajă, nu vedeau decât iluzia.

Arkwright îl apucă pe căpitan de umeri și încercă să-l tragă deoparte de timonă. În timpul uceniciei mele la Arkwright mă luptasem cu el cu toiegele și știam pe pielea mea că era extrem de puternic — dar nici măcar el nu reuși să-l dezlipească pe om de timonă. Când

Vraciul veni în ajutorul lui, câțiva marinari părăsiră prova și o porniră înspre noi, învârtind în mâini măciuci și arătându-și în mod clar intențiile. Erau disperați să răspundă chemărilor sirenelor, și vedeau că noi încercam să îi împiedicăm.

— Înapoi! strigă Vraciul, făcând un pas înainte și rotindu-și în arc toiagul.

Dar marinarii continuau să se adune, și ochii lor aveau luciri de nebuni. Erau subjuțați de cântecul sirenelor și ar fi făcut orice pentru a putea să răspundă chemării. Vraciul îl lovi pe cel mai apropiat marinar peste încheietură, și bâta îi zbură din mână. Omul scoase un urlet de durere și făcu un pas înapoi.

Am înaintat și am rămas alături de John Gregory, ținându-mi toiagul pe diagonală, în poziție de apărare. Nici Vraciul și nici eu nu ne scosesem tăișul retractabil. Aveam, în definitiv, în fața noastră echipajul de pe *Celeste* și nu voiam să facem nimănui niciun rău. Din același motiv Arkwright continua să se lupte cu căpitanul, în loc să-i tragă una peste scăfârlie și să-l trântască la pământ.

Deodată, lângă Arkwright apăru mama; m-am uitat într-acolo și am văzut-o rulând ceva în palmă și introducând respectivul obiect în urechea stângă a

căpitanului Baines. Arkwright răsuci capul căpitanului și ea făcu același lucru și cu cealaltă ureche.

— Acum dă-i drumul! strigă ea, acoperind mugetul valurilor care se loveau de stânci, deja periculos de aproape.

Nu știam ce făcuse mama, dar schimbarea suferită de căpitan a fost bruscă și dramatică. Scoase un strigăt de spaimă, și ochii i se umplură de scârbă când sirenele de pe stânci îi apărură sub adevărata lor înfățișare, și se repezi să rotească timona. Atunci corabia se răsuci încet și începu să se îndepărteze de sirene. În acel moment, marinarii năvăliră asupra noastră, dar Vraciul și cu mine ne-am folosit toiegele în mod eficient, trântindu-i pe doi dintre ei pe punte. În clipa următoare Arkwright era lângă noi, cu toiagul îndreptat către ei, pregătit să-l folosească la nevoie. Dar strigătele sirenelor deja începeau să se piardă în depărtare, în vreme ce noi ne îndreptam de-a lungul coastei în direcție opusă, cu vântul bătând acum din spate și împingând-o pe *Celeste* repede prin valuri.

Am privit chipurile marinarilor pe când vraja sirenelor începea să piară și ei le puteau vedea așa cum erau cu adevărat. Acum, hidoasele creaturi șuierau de furie,

arătându-și colții, și începeau să coboare în mare de pe stâncile zimțuite.

— Am pus ceară în urechile căpitanului, explică mama. Dacă nu-l auzi, cântecul sirenelor nu are nicio putere asupra ta. E o metodă simplă dar eficientă și a fost folosită de mulți oameni. Sirenele sunt întotdeauna un risc pe țărmurile noastre, însă am crezut că porțiunea asta de coastă era sigură. E limpede că puterea Întunericului e din ce în ce mai mare.

Câteva minute mai târziu strigătele sirenelor nu se mai auzeau deloc. După ce căpitanul își scoase dopurile de ceară din urechi, mama le explică marinarilor uimiți ce se întâmplase. Apoi ne-am continuat călătoria spre nord, de data aceasta păstrând o distanță considerabilă între *Celeste* și țărmul acela primejdios. Nici nu pusesem piciorul pe uscatul Greciei, și deja pirații și sirenele ne amenințaseră viața.

Am acostat în portul Igumenitsa către prânz.

În vreme ce proviziile ne erau descărcate, noi rămăsesem cu toții pe punte, fără nicio tragere de inimă să părăsim siguranța corăbiei. Știam că ne aștepta un pământ străin, iar în aerul fierbinte, încărcat de aromele

mirodeniilor, se simțea amenințarea unor pericole necunoscute.

Apoi, după-amiaza târziu, am văzut un nor de praf pe drumul care ducea către port, urmat curând de o duzină de călăreți cu figuri sălbaticе care se apropiau în galop de chei. Toți purtau robe maronii și aveau săbii la șold; toți aveau bărbi, iar fețele lor erau brăzdate de cicatrice. În spatele lor venea un furgon acoperit cu o pânză neagră.

Călăreții se opriră și alcătuiră o linie, cu fața către corabia noastră, și așteptară în tăcere. Mama urcă pe punte din cabina ei, purtând o glugă și un vâl, și rămase privind-i. După o vreme se întoarse către mine.

— Ei sunt prietenii mei, fiule. Pământul acesta e un tărâm primejdios, și dușmanii pot încerca oricând să ne ia prin surprindere. Vom avea nevoie de oamenii aceștia dacă menadele ne atacă. Vino să îi cunoști...

Spunând asta, mă conduse pe pasarelă către oamenii care așteptau pe chei. Văzându-ne coborând de pe corabie, săriră din șa și alergară în întâmpinarea noastră, zâmbind larg și făcând un cerc în jurul mamei.

Mama se întoarse cu spatele la soare și își ridică vâlul într-o parte, apoi vorbi repede, cu o voce prietenoasă. Am încercat să-mi dau seama ce spunea. Semăna cu

greaca, dar nu înțelegeam decât ici și acolo câte un cuvânt. Apoi mama își puse mâna stângă pe umărul meu drept și spuse: „*O yios*”, care înseamnă „fiu”. Apoi, o clipă mai târziu, „*Epta*”, pe care îl repetă. Cred că tocmai le spusese că eram cel de-al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu și că eram al ei.

Orice ar fi spus, acum toți ochii erau ațintiți asupra mea și fețele lor se luminară din nou într-un zâmbet.

— El este Seilenos, spuse mama, arătând către bărbatul înalt, cu păr negru, din centrul grupului. Un prieten bun și un bărbat foarte curajos. Curajul lui e egalat doar de pasiunea sa pentru mâncarea și vinul bun! El este cel mai apropiat, în această țară, de ceea ce reprezintă un vraci în Comitat. E expert în vrăjitoarele lamia și elementarii de foc, ceea ce se va dovedi de mare folos dacă reușim să pătrundem în Ord.

Îi spuse ceva foarte repede — nici de data aceasta n-am reușit să înțeleg mare lucru — și Seilenos dădu din cap către mine.

— I-am spus că viața ta este la fel de importantă ca și a mea și l-am rugat să facă tot posibilul ca să te afli mereu în siguranță, explică mama.

— Ce limbă e asta, mamă? am întrebat-o. Seamănă cu greaca, dar nu înțeleg aproape nimic. Oamenii ăștia vorbesc atât de repede.

— O să-i înțelegi fără probleme aproape pe toți cei pe care îi vom întâlni, dar oamenii ăștia sunt de la hotare. E un dialect al limbii pe care cei din sud o numesc „nordica barbară”.

— E în regulă, spuse Seilenos, făcând un pas înainte și zâmbind larg. Eu vorbesc puțin limba ta, da? Buna ta mamă îmi zice că ești un ucenic dușman al Întunerifului. Te învață și eu. Eu știu ținutul ăsta și pericolele lui.

— Mulțumesc, i-am spus cu un zâmbet. Aș fi recunoscător pentru orice poate fi de ajutor.

— Oricum, fiule, spuse mama, abia mâine vom porni în călătoria noastră către răsărit. O să mai petrecem o noapte la bordul lui *Celeste*. Va fi mai sigur așa. E mai bine să nu plecăm înainte de-a fi pregătiți. Dar între timp vreau să-ți arăt ceva, și trebuie să-ți dau niște explicații. O să facem un drum, doar că trebuie să ne întoarcem înainte de lăsarea nopții. O să mergem în asta....

Mă conduse către furgonul cu pânză neagră. Cel care îl conducea, cu un zâmbet larg pe față, coborî de la locul lui și îi deschise ușa. Am fost surprins cât de răcoare era

înăuntru. Mi-ar fi plăcut să mă uit afară pe fereastră, dar era un sacrificiu mic pentru ca mama să fie în siguranță, departe de razele aceluia soare arzător.

Însoțiți de prietenii războinici ai mamei, ne-am îndreptat spre sud, timp de vreo oră. După o vreme am încetinit și părea că urcăm. Am mers în tăcere, fără să ne spunem niciun cuvânt în tot timpul călătoriei. Voiam să întreb multe lucruri, dar era ceva în atitudinea mamei care mă reținea. Am simțit că voia să aștept până când ajungeam la destinația noastră.

Apoi ne-am oprit, și am urmat-o pe mama afară, clipind în soarele orbitor.

Ne aflam pe un deal stâncos; acum, marea albastră scânteietoare se vedea în depărtare. În fața noastră se ridica o casă mare, cu pereții albi, cu o grădină înconjurată de ziduri. Vopseaua se scorojea pe pereți, iar ferestrele cu obloanele trase aveau și ele nevoie de o culoare nouă. Bărbații nu coborâră de pe cai, ci așteptară răbdători în vreme ce mama mă conducea către intrare.

Băgă o cheie în broască, o răsuci și împinse ușa, care se deschise cu un geamăt și un scârțâit prelung, ca și cum nimeni nu mai intrase în locul acesta de mulți ani. Am urmat-o pe mama în întuneric. Odată intrată, ea și-a ridicat vâlul de pe față și m-a condus prin casă. Pe

când o urmam, am simțit în stânga mea o ușoară mișcare. La început am crezut că era un șobolan, dar apoi am văzut o șopârlă mică și verde care alerga în sus pe perete și apoi urca pe tavan. Mama folosi o altă cheie pentru a descuia ușa din spate și, după ce-și coborî la loc vâlul, am ieșit în grădina înconjurată de ziduri.

Era o oază uluitoare de verdeață. Deși năpădită de buruieni și neîngrijită, era o încântare pentru ochi. Un izvor susura dintr-o fântână bogat decorată, aflată în mijlocul ei, iar apa aceea ținea în viață mulțimea de ierburi, arbuști și copăcei.

— Vezi acolo, Tom? spuse mama, arătând către un copac scund și noduros aflat lângă fântână. E un măslin. Copacii ăștia trăiesc mult, iar măslinile pe care le rodesc oferă un ulei hrănitor. Țsta are mai bine de două sute de ani.

Am zâmbit și am aprobat din cap, dar brusc m-a cuprins un dor puternic de casă. Copacul pe care mi-l arăta mama era mic, nici nu se putea compara cu falnicii stejari, fagi și sicomori din Comitat.

— Hai să ne așezăm la umbră, propuse ea și am urmat-o către o bancă rezemată de zid și ferită de soare. Și-a ridicat din nou vâlul și m-a întrebat: Tatăl tău ți-a povestit despre casa și grădina asta, nu-i așa?

Pentru o clipă am fost nedumerit. Apoi mi-am adus aminte și am zâmbit.

— Asta e casa ta, mamă? Cea în care ai stat cu tata după ce te-a salvat de pe stâncă?

Cu puțin timp înainte să moară, tata mi-a povestit cum a cunoscut-o pe mama. Pe atunci era marinar, și pe când se afla pe uscat în Grecia, o găsisse legată, în pielea goală, cu un lanț de argint de o stâncă. O ferise de soare — altfel ea ar fi murit. Apoi o eliberase din lanț și stătuseră împreună în casa asta înainte să se întoarcă în Comitat și să se căsătorească. Lanțul de argint care o prinsese de stâncă era cel pe care îl foloseam eu acum pentru a lega vrăjitoarele rele.

Ea încuviință din cap.

— Da, e casa mea — am vrut să o vezi, dar te-am adus aici în primul rând pentru că voiam să fim singuri, fără să ne poată deranja cineva. Vezi, tu, mai trebuie să știi ceva, fiule, continuă mama. S-ar putea să nu mai avem posibilitatea să mai stăm de vorbă singuri... Asta e foarte greu pentru mine... dar trebuie să-ți spun ce sunt eu.

— Ce ești tu, mamă? am spus, și inima a început să-mi bată cu putere în piept.

Așteptam de mult să aflu acest lucru, dar acum, în clipa în care adevărul avea să-mi fie în cele din urmă dezvăluit, mi-era teamă.

Mama trase aer adânc în piept și îmi spuse, după un timp:

— Eu nu sunt om, Tom. Nu am fost niciodată...

— Nu contează, mamă. Știi ce ești. Am înțeles asta cu mulți ani în urmă. Ești o vrăjitoare lamia, la fel ca și surorile tale. Una dintre vaengire; cele care zboară. Dar ești „domestică” de mult timp. Și ești inofensivă...

— Ei bine, bănuiesc că mă așteptasem ca tu să pui lucrurile cap la cap și să ajungi la concluzia asta, dar din păcate te înșeli. Și cât mi-aș fi dorit să ai dreptate...

— Atunci trebuie să fii un hibrid, am întrerupt-o.

— Nu, Tom, nu sunt un hibrid. Ceea ce sunt e mult mai rău decât orice ți-ai putea imagina...

Mama s-a oprit și s-a întors să mă privească, iar în ochi îi străluceau lacrimile. Inima îmi bătea și mai tare. Nu-mi puteam închipui ce avea să spună. Dar orice ar fi fost, trebuia să fie foarte rău.

— Vezi tu, fiule, eu sunt *Lamia*. Cea dintâi...

Mi s-a tăiat răsuflarea și am simțit cum mă cuprinde amețeala. Auzisem cuvintele ei, dar nu aveau nicio noimă.

— Ce vrei să spui, mamă? Știu că ești o lamie. Ești domestică și inofensivă...

— Ascultă cu atenție ce-ți spun, fiule. Eu sunt *Lamia*. Mama tuturor celorlalte...

Încet, am început să înțeleg ce spunea mama și am simțit cum o gheară îmi prinde în clește pieptul.

— Nu, mamă! Nu! Nu poate fi adevărat! am exclamat, amintindu-mi ce scria în Bestiarul Vrăciului.

Că primii copii ai Lamiei fuseseră omorâți de zeița Hera și că răzbunarea Lamiei fusese cumplită. Omorâse copii. Apoi bărbați tineri. Luase nenumărate vieți.

— Îmi dau seama după fața ta că știi ce am făcut. Îmi cunoști crimele, nu-i așa? Tot ce pot spune în apărarea mea e că pierderea propriilor mei copii m-a făcut să-mi pierd mințile. Am omorât suflete nevinovate, și asta nu pot să mi-o iert. Dar m-am întors în cele din urmă către Lumină și mi-am petrecut lunga viață încercând să compensez într-un fel ceea ce am făcut.

— Dar nu poți fi *Lamia*, mamă! În Bestiarul Vrăciului scrie că a fost omorâtă de trei dintre copiii ei, primele vrăjitoare lamia. Au sfâșiat-o în bucăți și au dat-o ca hrană unei turme de mistreți. Așadar nu ai cum să fii *Lamia*. Ea e moartă.

— Nu crede tot ce citești în cărți, fiule, spuse mama. Poveștile astea trec din gură în gură de-a lungul generațiilor și sunt așternute pe hârtie mulți ani mai târziu, când adevărul a fost deformat și înfrumusețat. E adevărat că mai târziu am dat naștere unor tripleți, primele vrăjitoare lamia. Și tot adevărat e și că ne-am certat. Dar niciodată nu ne-am luptat fizic. Deși cuvintele lor mi-au sfâșiat inima, ele nu au ridicat niciodată mâna asupra mea. M-a durut mult, dar familia noastră nu a putut rămâne împreună. Acum ele sunt moarte, dar copiii lor sălbatici trăiesc, infestând pământul Greciei și făcând trecătorile sale de munte mai periculoase decât orice alt loc de pe pământ. Acesta e adevărul.

Brusc, un gând mi-a trecut prin minte.

— Dar tu ai surori lamia sălbatice, mamă. Și Lamia nu avea surori. Ea a fost prima. Cea dintâi lamie. Așa cum ai spus, mama tuturor celorlalte....

— Eu le numesc *surori*, Tom, și asta reprezintă ele pentru mine, pentru că suntem tovarășe și dușmane ale lui Ordeen și ale Celui Rău de mulți ani, cu mult înainte să ajung în Comitat împreună cu tatăl tău. Dar de fapt ele sunt descendentele mele; copii ai copiilor copiilor mei, la a nu știi câta generație. Dar, spiritual, ele sunt surorile mele. Așa le văd eu.

Nu puteam gândi logic; nu știam ce să spun. Deodată, lacrimile începură să-mi alunece pe obraji. Stânjenit, am încercat să le șterg. Mama s-a aplecat către mine și mi-a cuprins umerii cu brațul.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, fiule. Oricine trăiește atât de mult nu mai este aceeași ființă. Te dezvolti și te schimbi. Devii altcineva. Țasta e un adevăr pe care trebuie să-l știi, căci întocmai așa s-a întâmplat și cu mine. Am prea puține în comun cu Lamia care a ucis atâtea suflete odinioară; acum mă aflu de mult timp în slujba Luminii. M-am căsătorit cu tatăl tău pentru a putea aduce pe lume șapte fii. Pe tine te-am născut ca pe un dar pentru Comitat. Mai mult de-atât — darul meu pentru lumea întreagă. Căci este menirea ta să-l nimicești pe Diavol și să deschizi o nouă eră a Luminii. După ce vei face asta, ispășirea mea va fi încheiată. Voi fi plătit pe deplin pentru cumplitele mele crime. Știu că lucrurile astea sunt greu de acceptat, dar încearcă să fii curajos și adu-ți aminte că ești mai mult decât o simplă armă pe care o folosesc împotriva Întunericului. Ești fiul meu și te iubesc, Tom. Să fii convins de asta, orice s-ar întâmpla...

Nu am știut ce să răspund, și ne-am întors în casă în tăcere. Mama a încuiat ușa și ne-am îndreptat către

furgon. S-a oprit pentru o clipă și a aruncat o privire înapoi.

— N-o să mai vin aici niciodată, spuse ea cu tristețe. Amintirile despre tatăl tău sunt atât de dureroase, încât e ca și cum l-aș pierde pentru a doua oară.

Pe drumul de întoarcere spre corabie, am încercat să chibzuiesc la ce spusese mama. Aflasem un adevăr cumplit. Un adevăr care era aproape imposibil de suportat.

CAPITOLUL 10

O DELEGAȚIE DE TREISPREZECE

Când m-am dat jos din hamacul meu în zori, am văzut încă cinci furgoane așteptând pe chei.

Alice era deja acolo jos, într-un grup de vrăjitoare din Pendle — cele din clanul Deane. Părea pierdută și tristă, dar când am coborât pe pasarelă fața i s-a luminat și a venit degrabă la mine.

— Ce se întâmplă, Tom? m-a întrebat. Unde ai plecat cu mama ta ieri? Ai primit vești proaste? Nu pari deloc vesel...

— Atunci suntem doi care nu părem deloc veseli, i-am răspuns.

Fără niciun cuvânt, ne-am îndepărtat de corabie și de urechile celorlalți. Alice aștepta curioasă, dar eu nu mă

puteam hotărî să-i spun cine era mama. Era destul de rău că o știam eu. Mă durea și mă făcea să mă simt rușinat pentru ceea ce fusese ea odinioară.

— Mama m-a dus la casa unde a stat cândva cu tata, i-am spus lui Alice. Asta-i tot.

— Dar ce ți-a spus, Tom? Trebuie să-ți fi spus ceva ca să fii atât de abătut!

— A fost trist, asta-i tot. Întoarcerea acolo a făcut-o să simtă ca și cum l-ar fi pierdut din nou pe tata. Dar a vrut să văd și eu casa.

Alice nu era pe deplin mulțumită de răspunsul meu, și, pe când ne întorceam către *Celeste*, am văzut-o pe Mab Mouldheel privindu-ne. Își dădea seama că niciunul dintre noi nu era vesel și avea un rânjet încântat.

Descărcarea proviziilor a durat un ceas și, când am terminat, soarele se afla deja sus pe cer. Vrajitoarele coborâra în cele din urmă: câteva reușiră să-și găsească loc să meargă într-un furgon, dar cele mai multe aveau să meargă pe jos. Am pornit-o înspre răsărit: furgonul mamei, înconjurat de escorta ei, se afla în frunte. Urma cel cu provizii, apoi vrăjitoarele, conduse de Grimalkin, cu Alice alături.

Eu mergeam în spate, cu Bill Arkwright și Vraciul. În vreme ce eu îmi pusesem sacul în furgonul mamei, John Gregory și-l ducea pe al lui, în ciuda căldurii. M-am întrebat din nou ce îi scrisese mama pentru a-l convinge să ni se alătore atât de târziu, sărind în corabie în ultimul moment. Ce îl făcuse să se răzgândească? Oare știa cine era ea cu adevărat? Nu, eram convins că dacă ar fi știu din cine mă trăgeam eu de fapt, n-ar mai vrut să aibă de-a face cu mine. Aș fi fost alungat pentru totdeauna, la fel ca și Alice.

Am călătorit toată ziua prin arșița nemiloasă a soarelui, urmând valea râului Kalamos către orașul Yiannena. Eu mă simțeam foarte deprimat. Nu-mi puteam lua gândul de la adevărata identitate a mamei. Dar nimeni nu era prea vorbăreț. Soarele ardea cu putere și noi aveam nevoie de toată forța pentru a putea ține pasul cu furgoanele.

Am trecut prin sate cu case de piatră văruițe și livezi de măslini, atrăgând asupra noastră destule priviri curioase. M-am întrebat dacă pe acolo existau spioni — la un moment dat cu siguranță aveau să ne atace. Și pentru că atât noi cât și menadele se îndreptau către Ord, părea inevitabil ca drumurile să ni se încrucișeze cândva.

Eram obișnuit cu bâzâitul leneș al insectelor văratice de acasă, dar aici ele se aflau pretutindeni. Erau roiuri de chestii zburătoare care îmi intrau în glugă și mă ciupeau.

— Pe aici plouă vreodată? am întrebat, ridicându-mi privirea către cerul albastru pe care ardea soarele.

— Cred că plouă mult iarna, răspuse Arkwright, și poate să fie și rece. Mama ta zice că e un loc cu totul diferit primăvara, cu covoare de flori sălbatice peste tot.

— Mi-ar plăcea să le văd, am spus eu. Cine știe? După ce o să punem lucrurile la punct, poate că o să venim din nou într-o bună zi. Mi-ar plăcea să văd mai mult din țara mamei. Dar ce e țârâitul ăsta?

Se auzea tot timpul, în surdină, și începea să mă enerveze.

— Cicade — un soi de greieri, îmi explică Arkwright. Cam zgomotoase, nu? Dar animalele mai mari sunt cele de care trebuie să ne ferim, tinere Ward — ca mistreții. Cu carnea foarte gustoasă, dar cu colți ascuțiți dacă te nimerești în calea lor. Și pe urmă sunt și lupi, și chiar urși.

— Da, e un ținut diferit de al nostru, spuse Vraciul. Grecia e mult mai sălbatică și mai primejdioasă. Și dacă mă gândesc și la puterea Întunericului... Pe lângă

menade, sunt vrăjitoarele lamia din munți — o mulțime — ca să nu mai vorbim de însăși Ordeen, și armata de elementarii de foc care vor veni cu ea prin portal.

Auzind aceste cuvinte, am rămas tăcuți, fiecare pierdut în propriile-i gânduri. Ne aștepta un mare pericol și trebuia să-l înfruntăm înainte de a ne putea întoarce în Comitat. M-am întrebat dacă o să mai vedem vreodată țărmurile lui înverzite.

Ne-am oprit cu vreo câteva ore înainte de lăsarea întunericului, după ce am trecut prin satul Kreatopolio, care în grecește înseamnă *casap*. Într-adevăr, erau multe măcelării acolo, cu carcace de miel agățate în fața prăvăliilor, și am profitat pentru a cumpăra carne proaspătă. Prietenii mamei ridicară trei corturi: cel mai mare pentru ea, în fața căruia toată noaptea a stat cineva de pază. Unele dintre vrăjitoare au folosit celelalte două corturi, dar majoritatea am dormit sub cerul liber. Eram foarte obosit și am adormit în clipa în care am închis ochii.

Deși trebuia să ajungem la destinație cât mai repede posibil, mama hotărâse să ne odihnim o zi, înainte de a pleca mai departe. Se temea de menade. În dimineața următoare cercetașii aveau să meargă să vadă dacă exista vreun pericol imediat.

* * *

Ne-am trezit devreme și am mâncat înainte de răsăritul soarelui. Masa a fost simplă — puțină brânză de capră, numită *feta*, și câteva felii de pâine goale.

— Aș putea da gata o farfurie plină cu ouă și șuncă, m-am plâns eu către Arkwright.

— Și eu, tinere Ward, replică el, dar cred că unii dintre flăcăii care n-au pornit în recunoaștere au plecat să vâneze mistreți. Așa că e posibil să mâncăm ceva mai bine mai târziu. Dacă nu, avem mielul pe care l-am cumpărat ieri.

După micul dejun, Vraciul, Arkwright și cu mine ne-am îndepărtat puțin de tabără și am găsit un pâlc de măslini sub care să ne adăpostim de soarele arzător al dimineții. Vraciul părea agitat și nu-și găsea locul. Curând se ridică în picioare.

— Nu ni se spune nimic! se plânse el. Mă duc să vorbesc cu mama ta, băiete!

Lipsi cam o oră. Când se întoarse, fața lui era întunecată.

— Ei? întrebă Bill Arkwright. Ai primit vreun răspuns?

Vraciul își puse jos toiagul și se așeză între noi la umbra unui măslin. Rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— Se pare că odată ce Ordeen ajunge aici prin portal, o delegație din zona respectivă intră în citadela Ordului. E un ritual care nu se schimbă niciodată. Delegații speră să o tempereze și să reducă efectele vizitei ei. Dar adevărul e că nimic din ce fac ei nu contează de fapt.

— Atunci de ce se mai obolesc? am întrebat. Ce rost are dacă nu obțin nimic?

— O fac pentru că sunt oameni, băiete. Oamenii speră întotdeauna. Indiferent cât de disperată e situația, ei se conving singuri că pot schimba lucrurile, că le pot îmbunătăți; că de data aceasta vizita lor va îmblânzi urmările. Ordeen are nevoie de sânge omenesc pentru a se trezi din somnul adânc în care se află departe de portal. Prea puțini dintre delegați se întorc, iar cei care revin delirează cu mințile pierdute, căci oroarea experienței prin care au trecut îi face să se țicnească. Kalambaka are de gând să trimită o delegație de treisprezece oameni — numărul obișnuit — dar mama ta are alt plan. În locul lor vor merge treisprezece dintre *noi*.

Arkwright scoase un fluierat printre dinți.

— A spus care dintre noi?

Vraciul se uită atent la mine.

— Până acum a spus un singur nume, băiete. Al tău. Tu vei face parte din acea delegație.

Gândul m-a speriat, dar am încercat să nu arăt. Speram că Vraciul, Arkwright sau mama vor fi alături de mine. Măcar așa n-o să fiu singur.

— Fără îndoială, e un soi de șmecherie. O cale de a pătrunde înăuntru și de a lua dușmanul prin surprindere, nu? Întrebă Arkwright.

— Da, asta-i ideea. Nu știe încă bine cum o să facem, dar speră să creăm un fel de diversiune. Principalul atac va fi lansat în timp ce delegația se preface că își îndeplinește ca de obicei sarcina. Are de gând să angajeze mercenari — o mulțime. Luptători sălbatici din nord.

Curând, Arkwright a plecat cu câinii lui și eu am rămas singur cu Vraciul. Părea să nu fie în largul lui, și murmura întruna, clătinând din cap.

— Care-i problema? l-am întrebat.

— Problema? Sunt prea multe probleme. Asta e cea mai primejdioasă situație în care m-am băgat cu ochii larg deschiși, băiete. Dacă supraviețuim unui atac din partea menadelor, care va veni mai mult ca sigur, va trebui să trecem Munții Pindului, unde mișună vrăjitoare lamia sălbatică. Și astea înainte să dăm ochii cu Ordeen...

Cuvintele lui referitoare la vrăjitoarele lamia m-au făcut să mă gândesc la Meg, iubirea vieții magistrului

meu, și la sora ei, sălbatica Marcia. Amândouă se întorseră în Grecia cu un an în urmă. Poate că drumul nostru ne va duce aproape de locul unde se aflau ele? M-am întrebat dacă îi ducea dorul lui Meg.

— O să te duci să o vezi pe Meg cât suntem aici? l-am întrebat.

Vraciul și-a lăsat capul în jos și pentru o clipă am crezut că n-o să-mi răspundă — sau o să-mi spună pe un ton răspicat să-mi văd de treburile mele. Dar apoi a ridicat privirea și am văzut tristețea din ochii lui. Chiar înainte să vorbească am știut că se gândise la asta.

— Am chibzuit mult, băiete, dar am hotărât să nu mă duc. Vezi tu, mi-a spus unde o să fie. Acum trăiește într-o fermă izolată în sudul îndepărtat. Pentru că a stat departe de oameni, probabil că acum a revenit la forma ei sălbatică, și nici nu aș mai recunoaște-o. Peste un an sau doi n-o să mai fie diferită de sora ei Marcia. Am pierdut-o acum. Ar putea la fel de bine să fie moartă. Căci, cu siguranță, femeia pe care am cunoscut-o și am iubit-o nu mai există, așa că aș vrea să o păstrez în minte cum era odinioară...

Scutură trist din cap și n-am putut găsi niciun cuvânt care să-l aline. Dar, spre surprinderea mea, când se ridică în picioare zâmbea.

— Știi, băiete, oasele mele bătrâne nu s-au simțit niciodată mai bine ca acum! Trebuie să fie din pricina căldurii și a aerului uscat. Fără îndoială, or să înceapă să mă doară din nou imediat ce ne întoarcem în Comitat. Dar în ciuda durerilor, o să mă bucur să fiu din nou acasă!

După-amiaza târziu, Seilenos și trei dintre oamenii lui s-au întors de la o vânătoare de mistreți reușită. Ceilalți războinici fuseseră în recunoaștere sau stătuseră de pază în jurul taberei.

În acea seară am mâncat la lumina stelelor mistreț și miel fript.

— Deocamdată totul e bine, spuse mama. Avem suficient vânat în zonă, iar oamenii plecați în recunoaștere spun că nu au văzut semne de activitate a inamicului. Mâine ne continuăm drumul către Meteora.

Seilenos se uită către Vraci, aflat în fața lui, și care doar ciugulea alene din mâncare.

— Mănâncă, domnule Gregory! spuse el cu un zâmbet. Curând o să ne luptăm cu Întunericul. Trebuie să prinzi puteri!

Vraciul îl privi cu îndoială. Îmi dădeam seama că nu îl plăcea prea mult pe Seilenos.

— Acasă, în Comitat, noi, vracii, nu mâncăm mult atunci când ne amenință Întunericul, replică Vraciul. Când situația devine periculoasă, postim, refuzându-ne mâncarea pentru ca mintea și spiritul să fie mai bine pregătite să înfrunte dușmanul.

Vraciul grec clătină din cap.

— Nu pot să înțeleg așa ceva, strigă el, ridicându-și brațele în sus de uimire. Îți slăbești puterile prin asemenea obiceiuri prostești. Mâncarea și vinul dau forță. Nu e așa? Vei avea nevoie de forță ca să înfrunți salamandra.

— Ce e o salamandră? am întrebat eu.

— Această salamandră este cea mai înaltă și mai puternică formă a elementariilor de foc. Mai puternică încă decât asteriile. O șopârlă mare, asta e, care stă tolănită în inima flăcărilor sălbatice. Și care scuipă foc. Și suflă pe nări aburi care pârjolesc. Ai nevoie de multă mâncare în tine pentru a lupta cu ceva atât de cumplit. Mănâncă, tinere vraci! Curând o să ai nevoie de toată forța. Nevestele voastre nu vă hrănesc bine acasă? Întrebă Seilenos, uitându-se pe rând la Arkwright și la Vraci.

— Eu n-am nevastă, mârâi Arkwright.

— Noi, vracii din Comitat, nu ne luăm neveste, explică John Gregory. O nevastă și niște copii ne-ar îndepărta

gândul de la menirea noastră, care este să luptăm împotriva Întunericului.

— E-adevărat, o nevastă frumoasă ar putea să vă distragă, aprobă Seilenos. Din fericire, nevasta mea e urâtă și are limba ascuțită! continuă el, făcându-mi cu ochiul. Am și cinci copilași de crescut. De aceea călătoresc cu voi, ca să scap de nevastă și să câștig bani de la buna ta mamă.

Mie mi-era foame, așa că am mâncat pe săturate. Chiar și așa, în comparație cu Seilenos, păream că doar am ciugulit. El a mâncat până când burta lui umflată stătea să pocnească, aplaudat de oamenii lui, care se arătau încântați de apetitul său de nestăpânit. Când m-am întins să mă culc, el tot mai mânca — și bea vin în cantități uriașe.

M-am gândit la ceea ce spusese mai devreme Vraciul. Mama nu pomenise nimic la cină de planul ei, așa că probabil nu îl definitivase. De ce mă alesese să fac parte din delegație? Gândul era înfricoșător, dar trebuia să mă încred în judecata mamei.

Curând după ivirea zorilor, ne-am continuat călătoria către răsărit.

Am mers vreme de trei zile, și fiecare etapă a drumului era mai obositoare decât cea de dinainte. Era foarte cald și mult praf, soarele ardea nemilos. În cea de-a treia zi am trecut pe la marginea orașului Yiannena.

În cele din urmă, am văzut la orizont un lanț de munți, cei pe care trebuia să îi trecem pentru a ajunge la Meteora. Două seri mai târziu, ne instalăm tabăra la poalele lor și ne uităm la Munții Pindului, care se înălțau chiar deasupra noastră. A doua zi, înainte de prânz, urma să începem urcușul. Dincolo de munți ne aștepta câmpia Kalambaka, unde Ordeen va ieși prin portalul ei. Fiecare milă ne ducea mai aproape de acea primejdie finală.

CAPITOLUL 11 ATAAC DE NOAPTE

Stăteam întins, înfășurat în pelerina mea, la ceva distanță de focul pe care se pregătea mâncarea. Fusese o zi toridă, dar stelele străluceau pe cer și aerul începuse să se mai răcorească puțin. Începusem să mă las învăluit de somn, când am fost trezit brusc de un zgomot puternic.

Suna ca un râset sălbatic, dar se termină cu un țipăt turbat. Am ridicat privirea și m-am uitat în întunericul de dincolo de foc. Imediat sunetul se repetă din altă direcție, și atunci, înșfăcându-mi toiagul, am sărit în picioare.

Erau menadele — eram sigur de asta. Se pregăteau de atac. Și ceilalți începeau să se agite în jurul meu. La

lumina tăciunilor am văzut capul ras al lui Bill Arkwright, care arunca cu piciorul pământ peste sclipirea portocalie a focului, lăsându-ne aproape cufundați în beznă. În depărtare și alte focuri erau stinse, astfel încât dușmanul să ne poată vedea doar la lumina stelelor. L-am zărit pe Arkwright ghemuindu-se pentru a fi o țintă mai greu de nimerit, și am făcut la fel.

Se auziră alte strigăte și țipete, de data asta din spatele nostru și mult mai aproape. Eram înconjurați: menadele strângeau cercul, gata să ne atace. O umbră se repezi direct către Arkwright și el o păli cu toiajul său. Menada căzu la picioarele lui cu un grohăit, dar altele alergau spre noi din toate direcțiile. Le auzeam tălpile lovind pământul uscat. M-am răsucit pentru a opri o menadă care se repezise la umărul meu stâng, și am învărtit toiajul într-un arc de cerc. Am lovit-o în cap și ea și-a pierdut echilibrul și a căzut. Am apăsat în locașul toiașului și tăișul a țâșnit afară cu un clinchet. Acum era o luptă pe viață și pe moarte. Menadele erau peste tot în jur, unele repezindu-se la mine să mă înjunghie cu tăișuri lungi și ascuțite, altele atacând cu mâinile goale. Unele omorâseră deja. Din gura uneia șiroia sânge și între dinți avea fâșii de piele și bucăți de carne. M-am răsucit, încercând să le țin departe de mine. Erau prea multe cu

care să mă lupt și nu speram să primesc vreun ajutor, pentru că toți ceilalți tovarăși ai mei se aflau în aceeași situație disperată. Eram mult mai puțini, și menadele ne copleșeau.

Singura mea speranță era să sparg cercul, așa că am pornit la atac, repezindu-mă înainte și împlântând lama toiagului în silueta care se afla chiar în fața mea. Ea a căzut pe spate și eu am sărit peste trupul ei într-un spațiu deschis. Menadele continuau să țipe în spatele meu. Trebuia să ajung alături de ceilalți — Bill Arkwright și Vraciul sau chiar vrăjitoarele din Pendle — și să luptăm împreună.

Am văzut o umbră în dreapta și înainte să mă pot răsuși pentru a mă apăra, o mână m-a prins strâns de încheietură și m-a tras în întuneric.

— Vino după mine, Tom! strigă o voce pe care o cunoșteam foarte bine.

Era Alice!

— Unde mergem? am întrebat.

— N-avem vreme de vorbit. Trebuie să plecăm de aici mai întâi...

Am urmat-o. Am alergat departe de tabără, îndreptându-ne tot spre răsărit. Zgomotul luptei se stinse în depărtare, dar când am văzut că Alice nu dă niciun

semn că ar încetini pasul, am prins-o din urmă și am apucat-o de braț.

— Eu nu merg mai departe, Alice.

Ea se întoarse spre mine, cu chipul în umbră, dar ochii îi străluceau în lumina stelelor.

— Trebuie să ne înapoiem în tabără, Alice. Au nevoie de tot ajutorul pe care-l pot primi. Nu putem să plecăm așa. Nu putem să-i părăsim și să ne gândim doar la noi.

— Mama ta a spus că la primul semn de primejdie trebuie să te iau de acolo. Mai ales dacă menadele atacă. *Du-l pe Tom undeva în siguranță*, a spus. *Dacă se întâmplă ceva cu el, atunci totul e degeaba*. M-a pus să-i promit.

— De ce ar fi totul degeaba? Nu înțeleg, am spus eu.

— Indiferent care e planul mamei tale pentru a o înfrânge pe Ordeen, tu reprezinți o parte importantă din el, Tom. Așa că nu trebuie să pățești nimic. Trebuie să ne continuăm drumul către răsărit. O să ajungem sus în munți înainte de ivirea zorilor. Acolo n-or să ne găsească.

Alice îmi ascundea uneori anumite lucruri, dar nicio dată nu mă mințise. Știam că urmează instrucțiunile mamei, așa că am continuat să merg spre răsărit, deși fără tragere de inimă. Eram la fel de îngrijorat din cauza atacului asupra taberei. Fuseseră atât de multe menade

acolo, dar știam că cei atacați vor lupta din toate puterile. Era acolo garda mamei, dar și vrăjitoarele din Pendle, Vraciul și Bill Arkwright — care cu siguranță va crăpa câteva țeste.

— Cum de nici tu și nici vrăjitoarele din Pendle nu ați adulmecat atacul? am întrebat-o acuzator. Și cu siguranță mama sau Mab trebuiau să știe ce urma și să dea alarma. Ce s-a întâmplat, Alice?

Alice a ridicat din umeri.

— Nu știu răspunsul la întrebarea asta, Tom.

M-am simțit tulburat, dar n-am mai spus nimic, păstrând pentru mine îngrijorarea. Mama îmi spusese deja că puterile ei de prevestire scădeau. Eram convins că Cel Rău ne slăbea puterile, făcându-ne misiunea tot mai imposibilă.

— Haide, Tom. Să mergem! strigă Alice, și în vocea ei insistentă se simțea grabă. Mai mult ca sigur că încă ne mai urmăresc...

Așa că am mai alergat o vreme, până ce am încetinit și fuga s-a transformat într-un mers rapid.

Când am ajuns la poalele munților Pind, luna se ivi deasupra conturului întunecat al piscurilor care se ridicau înaintea noastră. Fără îndoială, undeva în față se afla un drum care îi traversa, dar aici nu ne aflam acasă, în

Comitat, și nu cunoșteam terenul și nici nu aveam o hartă pe care să o cercetăm. Tot ce știam era că Meteora se afla undeva la răsărit, dincolo de lanțul acesta muntos. Așa că am început să urcăm, cum am putut, sperând să găsim o cale de-a ajunge acolo.

Suiam de vreo zece minute printr-o pădure de pini — deja începeam să nădușesc, epuizat — când Alice se opri brusc, cu ochii mari. Adulmecă de trei ori aerul.

— Sunt menade care vin după noi, spuse ea. Nu am nicio îndoială în privința asta. Cred că ne-au luat urma.

— Câte sunt, Alice?

— Trei sau patru. Nu prea departe, în urma noastră.

M-am uitat înapoi, dar chiar și cu luna care scălda în lumina ei panta, nu vedeam nici urmă de urmăritori printre copaci. Dar Alice rareori se înșela când era vorba de adulmecat primejdia.

— Cu cât urcăm mai sus, cu atât cresc șansele noastre de a ne ascunde și de a ne pierde urma, spuse ea.

Așa că ne-am întors și am plecat mai departe în grabă. Curând am lăsat copacii în spatele nostru, iar povârnișul a devenit mai abrupt și mai stâncos. M-am întors din nou să mă uit în urmă și am zărit patru umbre care se mișcau rapid în sus pe cărare. Se apropiau repede de noi.

Mergeam pe o potecă îngustă, între două steiuri uriașe care se ridicau de-o parte și de alta, când deodată am văzut în fața noastră o peșteră, a cărei gură se deschidea în jos. Poteca ducea direct către ea. Era singurul loc încotro puteam merge.

— Am putea să scăpăm de ele înăuntru, în întuneric. E mai greu să ne găsească urma acolo, propuse Alice, adulmecând repede intrarea peșterii. Pare destul de sigură. Nicio primejdie.

— Dar dacă se înfundă, Alice? Dacă nu există o ieșire, o să fim prinși în întuneric ca într-o cursă.

— Nu prea avem de ales, Tom. Ori intrăm în peșteră, or ne întoarcem și le înfruntăm pe cărare.

Avea dreptate, nu exista alternativă. Am încuviințat din cap și, după ce mi-am folosit cutia cu iască și amnarul să aprind lumânarea pe care o aveam întotdeauna cu mine, am pășit înăuntru. La început, coborâșul era lin și aerul mult mai rece decât afară. Când și când ne opream și ascultam, dar nu auzeam niciun zgomot care să ne dea de veste că suntem urmăriți. Curând însă menadele vor intra după noi. Și dacă peștera se înfundă? Nici nu voiam să mă gândesc.

Dar poteca ce ducea la gura peșterii era bătută, ceea ce însemna că exista un drum care străbătea peștera. Acum

tunelul cobora mai abrupt, fiecare pas ducându-ne mai în adâncul pământului. Deodată am auzit niște lovituri ușoare și ritmice în peretele din dreapta noastră. Aproape imediat se auzi un răspuns în peretele din stânga.

— Ce-i asta, Alice?

— Nu știu, răspunse ea, cu ochii mari. Nu sunt menadele. Ele se află undeva în spatele nostru. Asta dacă nu există deja altele în peșteră.

Loviturile deveniră mai frenetice, ajungând să semene cu bătăile unui toboșar nebun, cu multe brațe. Sunetele se auzeau uneori de sus, dar majoritatea veneau dintr-o parte, ca și cum cineva sau ceva mergea în pas cu noi, de-a lungul tunelului. Nu vedeam însă nimic. Cei care scoteau sunetele acestea fie erau invizibili, fie se aflau în interiorul stâncii. Oare puteau fi un soi de elementarii? mă întrebam.

În cele din urmă bătăile se stinseră, ceea ce mă făcu să mă simt mult mai bine. Acum tunelul devenise mai îngust și foarte abrupt, cu podeaua vălurită și presărată de pietre. După câteva minute am ieșit într-un coridor mai larg, înclinat de la stânga la dreapta. Până acum peștera fusese uscată, dar aici apa cobora în cascadă pe

peretele îndepărtat și picura din tavan, iar pe jos erau bălți. Am urmat în jos panta.

Curând, bălțile de sub picioarele noastre au devenit un curs de apă puțin adânc dar rapid, pe care l-am urmat. Am mers înainte, tot mai deprimați pe măsură ce încrederea ne dispărea. Adâncimea apei creștea neconținut; în cele din urmă ne-a trecut de genunchi, iar curentul a devenit atât de puternic încât mi-era greu să-mi țin echilibrul. Acum auzeam deja menadele strigând una la alta în spatele nostru, iar sunetele păreau din ce în ce mai aproape.

Înaintând cu greu, cu apa până la mijloc aproape, am ajuns la ceea ce, la prima vedere, părea capătul peșterii. Dar nivelul apei nu dădea semne să mai crească — dacă n-ar exista cale de scăpare, cu siguranță ar fi trebuit să ajungă la tavanul peșterii. Doar când m-am mai apropiat am văzut cât de agitată era apa. Se lovea de un perete de stâncă, înainte să se întoarcă în ceea ce arăta ca o vâltoare uriașă.

Undeva mai jos de noi am auzit ecoul unui muget al apei care se prăvălea. Probabil că se prăbușea printr-o gaură într-o peșteră și mai adâncă. Apoi am auzit strigăte și țipete furioase în spatele nostru. Menadele se

apropiau și noi eram prinși ca într-o capcană la peretele de stâncă.

Disperat, am ridicat lumânarea și am cercetat cu privirea pereții care ne înconjura. La dreapta noastră se afla o fâșie de grohotiș care urca, o zonă uscată deasupra apei. Spre ușurarea mea, am văzut că ducea într-un mic tunel. Am arătat către el și Alice a început imediat să urce, urmată de mine, pe pietrele care ne fugeau de sub picioare. Urmăritoarele noastre erau foarte aproape acum. Le auzeam picioarele pe grohotiș, apoi alergând prin tunel în spatele nostru.

Or să ne prindă în câteva clipe, m-am gândit. Oare era mai bine să mă întorc și să le înfrunt acum? Tunelul era foarte îngust; doar o singură menadă se putea năpusti odată asupra mea. Asta le micșora șansele împotriva noastră. Am hotărât că era într-adevăr momentul să mă întorc și să lupt.

I-am dat lumânarea lui Alice. Apoi, ținându-mi toiașul în fața mea la patruzeci și cinci de grade, i-am eliberat tăișul, și mi-am adus aminte de toate lucrurile pe care le învățasem de la Bill Arkwright. Respiră rar și adânc. Repartizează-ți greutatea în mod egal. Lasă-l pe dușman să se repeadă la tine și să facă prima mișcare. Fii gata de contralovitură...

Menadele se pregăteau să atace, tot mai furioase, revărsând un torent de cuvinte grecești. Nu înțelegeam totul, dar am prins sensul. Îmi spuneau ce aveau de gând să-mi facă:

O să-ți smulgem inima! O să-ți bem sângele! O să-ți mâncăm carnea! O să-ți roadem oasele!

Prima menadă se repezi direct la mine, agitând în aer un cuțit și o țepușă de lemn înspăimântătoare. Fața ei era schimonosită de ceva mai cumplit decât furia. Se aruncă spre mine. Am făcut un pas înapoi și apoi am doborât-o cu o lovitură puternică la tâmplă. Cea din spatele ei înaintă spre mine cu mai multă prudență. Avea o privire de nebună, dar expresia de pe fața ei era de viclenie, și aștepta să fac eu prima mișcare. Nu avea nicio armă; își întinsese înainte mâinile. Dacă reușea să mă apuce, imediat ar fi început să-mi sfâșie trupul în bucăți. Celelalte s-ar fi repezit să o ajute și atunci s-ar fi sfârșit totul pentru mine.

Buzele ei umflate se desfăcură pentru a da la iveală colții ascuțiți, și o duhoare amețitoare mă învălui — mult mai groaznică decât răsuflarea unei vrăjitoare care folosea magia de sânge sau de oase. Menadele se hrăneau în egală măsură cu stârvuri și cu carne proaspătă,

iar cea din fața mea avea bucăți de carne putrezită între dinți.

Deodată am auzit un zgomot ca o ciocănitură deasupra mea — ceva ce nu avea nicio legătură cu menadele. Aproape imediat îi răspunse un altul, mult mai puternic și mai aproape. Sunetele începură să se adune într-un crescendo asurzitor și câteva secunde mai târziu ne înconjurau, o cacofonie de bătăi ritmice în stâncă. Devenea din ce în ce mai tare, o bubuitură insistentă și amenințătoare.

Menada își pierdu răbdarea și se repezi la mine. Am ridicat toiagul și, folosindu-l ca pe o suliță, i l-am înfipt în umăr. A țipat și s-a dat înapoi, clătinându-se. În clipa următoare, desprinse probabil de zgomotul asurzitor, o mulțime de pietre începură să cadă în jurul nostru, iar de deasupra capetelor noastre se auzi un huruit înfricoșător.

Am simțit cum ceva mă lovește în cap și am căzut pe spate, pe jumătate amețit. M-am chinuit să mă ridic în genunchi și pentru o fracțiune de secundă am văzut fața îngrozită a lui Alice. Apoi tavanul tunelului se prăbuși cu un muget strident și aspru, ca un imens scrâșnet, și totul se întunecă în jurul meu.

* * *

Am deschis ochii și am văzut-o pe Alice aplecată deasupra mea. Lumânarea arsese aproape în întregime și acum nu mai era decât un muc. Gura mi-era plină de amăreală, și am simțit sub limbă o bucățică de frunză — un leac din pungă de piele a lui Alice.

— Începeam să fiu îngrijorată, remarcă era. Ai fost atâta vreme inconștient.

Mă ajută să mă ridic în picioare. Mă durea rău capul și aveam în creștet un cucui cât un ou. Dar nu se vedea nici urmă de atacatorii noștri.

— Menadele sunt îngropate sub grămada aia de pietre, Tom, așa că deocamdată suntem în siguranță.

— Să sperăm, Alice — sunt foarte puternice și cele care au supraviețuit vor începe să dea la o parte pietrele ca să ajungă la noi!

Alice încuviință din cap și se uită la povârnișul înțesat de bucăți de stâncă.

— Mă întreb ce erau sunetele alea...

— Nu vreau să mă gândesc la asta, dar probabil că ceea ce le producea a făcut și tavanul tunelului să se prăbușească.

— Trebuie să găsim repede o cale de a ieși de aici, Tom. Lumânarea asta nu mai durează mult.

Asta dacă exista cu adevărat vreo cale. Dacă nu, se terminase cu noi. Nu aveam cum să mutăm stâncile alea. Unele dintre lespezi erau prea mari chiar și pentru a fi ridicate de amândoi odată.

Am mers mai departe pe tunel, cât de repede puteam: bucățica de lumânare începuse să pâlpâie. Curând aveam să rămânem în beznă; poate că n-o să mai vedem niciodată lumina zilei.

Însă chiar în acea clipă mi-am dat seama că nu pâlpâia doar pentru că se stingea. Era un curent de aer care sufla către noi. Dar cât de mare era deschizătura în stâncă, m-am întrebat. Oare o să reușim să ne strecurăm afară? Treptat, pe când urcam, curentul a devenit mai puternic. Speranțele mi-au crescut. Și da — peste câteva clipe am văzut înaintea noastră lumină. *Exista* o cale de a ieși!

Câteva minute mai târziu, fericiți că scăpasem din ceea ce ar fi putut fi mormântul nostru, am ieșit pe o cărare. Acea parte a muntelui era luminată de lună, care devenise mai palidă, vestind apropierea zorilor. Am luat mukul de lumânare de la Alice, l-am stins și l-am băgat în buzunarul pantalonilor, pentru a-l mai putea folosi la nevoie. Apoi, fără niciun cuvânt, ne-am continuat drumul către răsărit pe cărarea care ne ducea în adâncul munților.

Trebuia să ne grăbim și să găsim o trecere spre șesul de dincolo de ei. Speram doar că mama și ceilalți supraviețuiseră atacului menadelor. Dacă era așa, atunci și ei își continuau drumul către Meteora și aveam să-i găsim acolo.

CAPITOLUL 12 LAMIILE

In cele din urmă, am ajuns într-un loc unde cărarea se bifurca. Amândouă drumurile păreau să ducă spre răsărit, către șes, dar pe care să apucăm?

— Pe unde o luăm, Alice? am întrebat.

Ea adulmecă fiecare cărare, pe rând.

— Nu prea avem ce alege, spuse ea, încruntată. Niciuna nu e sigură. Țsta e un loc periculos.

— Care e pericolul?

— Lamii. O mulțime...

Lamiile pândeau în trecătorile de munte ca aceasta, atacând călătorii. Gândul la ele mă tulbura foarte tare — îmi aminteam ce spusese Mab că citise în oglindă: cum

Alice va fi omorâtă de o lamie sălbatică în călătoria către Ord. Eram sfâșiat între dorința de a-i spune ce îmi povestise Mab și dorința de a tăcea. Dar de ce să-i spun? m-am întrebat. Ea oricum era cu ochii în patru și dacă ar ști, asta nu ar face decât să-i mărească frica.

Dar tot mi-era teamă că profeția lui Mab se va împlini.

— Poate că ar trebui să rămânem aici un timp, Alice, am sugerat eu, scrutând cerul, care deja începuse să se lumineze. Curând soarele va urca în înalturi. Nu poate să fie mai mult de jumătate de ceas până să răsară.

Lamiile nu suportau lumina soarelui — atunci am fi fost în siguranță — dar Alice clătină din cap.

— Socotesc că ne-au mirosit deja. Știu că suntem aici, Tom. Dacă rămânem în loc or să ne înconjoare din toate părțile — ar putea sosi înainte să răsară soarele. E mai bine să mergem.

Avea sens ceea ce spunea, așa că am ales, la primul impuls, poteca din stânga. Urca abrupt un timp, pentru ca apoi să coboare către o mică vale flancată de piscuri abrupte care se înălțau ascuțite la cer. Chiar și atunci când a răsărit soarele, valea aceea rămase în umbră. Pe când coboram repede pe cărare, luna palidă a dispărut și eu am început să devin tot mai agitat. În dreapta

noastră se vedea intrarea întunecată într-o peșteră, și am observat penele împrăștiate pe jos în jurul nostru.

Mai văzusem imaginea asta și acasă, în Comitat. Era un semn că vrăjitoarele lamia sălbatice erau prin preajmă. Când nu găseau o pradă umană, se mulțumeau cu creaturi mai mărunte, ca păsările și șoarecii, folosindu-se de magia neagră pentru a le vrăji în vreme ce le sfâșiau în bucăți și le beau sângele.

Curând, spre groaza noastră, am văzut mai multe semne de primejdie: o a doua peșteră, cu stâncile din fața ei pătate de sânge și presărate cu rămășițe de păsări moarte — aripi, ciocuri, capete și picioare.

— Am luat-o pe drumul greșit, Alice! Trebuie să ne întoarcem!

— Ori asta, ori să mergem înainte mult mai repede! spuse ea, dar era deja prea târziu...

Am auzit în spate un șuierat înfiorător și, când ne-am întors, am văzut ceva mare alergând în urma noastră pe cărarea stâncoasă. Era o lamie sălbatică. Creatura, o dată și jumătate înălțimea mea, era ghemuită în patru labe; membrele ei subțiri se terminau cu mâini mari, răsfirate, iar fiecare deget prelung avea o gheară ascuțită, ucigătoare. Părul ei lung și unsuros îi atârna pe spatetele solzos și peste față. Ceea ce deslușeam din trăsăturile ei mi-a

spus că situația nu putea fi mai rea de-atât. Căci nu vedeam fața buhăită a unei vrăjitoare lamia care tocmai mâncase, ceea ce o făcea mai moale și mai puțin agresivă. Nu, era un chip supt și cadaveric, iar în ochii larg deschiși sub pleoapele grele se citea hămesela.

M-am întors și m-am așezat în fața lui Alice, cu toiagul ridicat — lamiilor nu le place lemnul de scoruș-de-munte. L-am coborât repede și cu putere către capul lamiei. S-a auzit un zgomot înfundat când capătul toiagului a lovit creatura, care s-a tras înapoi, șuierând furioasă.

Am înaintat după ea, lovind-o iar și iar. Atunci am auzit un alt șuier mânios în spate; m-am răsucit și am văzut o a doua lamie apropiindu-se de Alice. Aproape imediat o a treia a apărut și a alergat sus pe o stâncă mare din dreapta noastră.

Acum lemnul de scoruș-de-munte nu mai era suficient, așa că am apăsat locașul secret al toiagului și, cu un clinchet scurt, lama retractabilă s-a ivit în capătul lui.

— Stai în spatele meu, Alice! am strigat.

Dacă aș fi putut să o împing pe lamie înapoi acolo unde cărarea devenea mai lată, am fi putut alerga pe lângă ea și am fi scăpat.

Fără să mai pierd vremea, am împuns cu putere lamia care se afla în fața mea. Am țintit bine și lama a pătruns

în umărul ei drept, din care a țâșnit un șuvoi de sânge negru. Lamia a țipat și s-a dat înapoi, așa că eu am înaintat și mai mult, lovind-o repede, ținând-o departe, încercând să-mi păstrez concentrarea. Lamiile sunt incredibil de iuți și această retragere înceată se putea transforma în orice clipă într-un atac rapid și îndârjit. Lamia putea să se năpustească fulgerător asupra mea, țintuindu-mă la pământ cu ghearele, în vreme ce dinții ei înfometajiți mi-ar fi mușcat din carne. Așa că trebuia să mă concentrez și să aștept momentul potrivit pentru a-i străpunge inima cu tăișul meu. Pas cu pas, am continuat să înaintez. *Concentrează-te!* mi-am spus. *Pândește!* *Fii atent!* *Fii pregătit pentru orice semn al unui atac!*

Deodată am auzit un țipăt în spatele meu. Alice! Am riscat să arunc o privire rapidă peste umăr. Nu o vedeam nicăieri! Întorcându-mă cu spatele la lamia rănită, am luat-o la fugă înapoi pe cărare, în direcția aceluia țipăt. Nu se vedea nici urmă de Alice și m-am oprit. Oare am mers prea departe? m-am întrebat.

Disperat, cu inima bătându-mi nebunește de teamă pentru Alice, m-am întors repede pe cărare până când am ajuns la o deschidere în stâncă. În fața ei, pe pământ, se vedeau pene și resturi de păsări. Oare fusese târâtă aici? Un strigăt dinăuntru îmi confirmă bănuielile, dar

vocea ei părea îndepărtată și oarecum înăbușită. M-am strecurat prin deschizătură și am înaintat în întunericul din ce în ce mai adânc. Am ajuns la o altă peșteră, mult mai mică decât celelalte — doar o gaură neagră care cobora abrupt în adâncul pământului.

Deodată am văzut-o pe Alice, uitându-se înapoi către mine. Privirea ei o întâlnește pe a mea și i-am văzut teama, durerea și disperarea. Fălcile lamiei erau înfipte în umărul ei drept și pe gâtul ei am văzut sânge. Lamia o trăgea în jos, cu capul înainte, în străfundul bârlogului ei. Ultimul lucru pe care l-am văzut din Alice a fost glezna ei stângă și pantoful cu vârf ascuțit, apoi a dispărut cu totul. S-a întâmplat atât de repede: înainte să pot face o mișcare, Alice nu mai era.

M-am repezit după ea, am aruncat din mână toiagul și mi-am strecurat mâna stângă în deschizătură, într-o încercare disperată de a-i apuca glezna. Dar ea era deja târâtă mult prea departe. Am băgat mâna în buzunar după bucățica de lumânare și cutia cu iască. Aveam nevoie de lumină dacă voiam să o urmăresc în beznă. Simțeam un nod în gât. Dinții lamiei erau înfiți adânc și poate că deja începea să-i sugă sângele, mi-am spus. Era exact ce prevestise Mab. Și Mab mai spusese că Alice avea să moară acolo jos, în întuneric. Vrăjitoarea o

să-i sugă sângele până când inima ei va înceta să mai bată.

Am auzit niște râcâieli venind de jos, din vizuina vrăjitoarei. Probabil că deja era prea târziu. Înnebunit de teamă pentru Alice, mi-am amintit deodată de dorința întunecată pe care mi-o dăruise Grimalkin. Nu trebuia să o folosesc — însemna invocarea Întunericului. Dar nu aveam de ales. Cum puteam să stau deoparte și să o las pe Alice să moară atunci când aveam puterea de a o salva? Ochii mi se umplură de lacrimi și gâtlejul mi se strânse de emoție. Nu-mi puteam imagina viața fără Alice. Trebuia să o fac.

Dar oare folosirea ei o va salva *cu adevărat* pe Alice? Oare va fi suficient de puternică?

— Doresc ca Alice să fie nevătămată, în siguranță și bine! am strigat, și apoi am repetat dorința repede, așa cum îmi spusese Grimalkin. Doresc ca Alice să fie nevătămată, în siguranță și bine!

Nu știu ce mă așteptam să se întâmple. Oricum nu credeam că Alice o să apară pur și simplu lângă mine, întregă și nevătămată. Speram să o văd târându-se departe de bârlogul lamiei. Dar tot ce auzeam era șuierul îndepărtat al vântului. Grimalkin spusese că dorința

conținea ani întregi de putere adunată. Totuși, ceva ar trebui să se întâmple acum, nu?

Dar nu se întâmpla nimic — absolut nimic — și inima mi se strânse de dezamăgire și disperare. Dorința nu funcționase. Greșisem eu cu ceva? M-am uitat din nou în adâncul întunecat al bârlogului lamiei și remușcarea începu să mă roadă. De ce am pierdut timpul folosind dorința? De ce am fost atât de prost? Trebuia să-mi fi aprins lumânarea și să mă duc după ea imediat.

Am deschis cutia cu iască, dar în clipa aceea am simțit ceva chiar în spatele meu și mi-am adus aminte de cea de-a treia lamie. În graba mea de a o salva pe Alice uitasem cu totul de ea! M-am răsucit...

Dar nu era o lamie. Nu, era ceva mult mai rău. Stând acolo zâmbindu-mi, era însuși Necuratul.

Luase forma lui Matthew Gilbert, barcagiul omorât. Matthew fusese un bărbat zdravăn și vesel, cu mâini mari și un zâmbet cald. Primii doi nasturi ai cămășii erau descheiați, dând la iveală părul castaniu de pe pieptul lui lat. Era într-unul totul bărbatul prietenos care își condusesese odinioară șlepul de-a lungul canalului de la Caster la Kendal. Dar Cel Rău mă mai vizitase și înainte sub această formă, așa că știam exact cu cine aveam de-a face.

— Ei, Tom, nu-i o zi cu totul specială? Una pe care o aștept de multă vreme. În sfârșit, ai folosit Întunericul!

M-am dat înapoi speriat la auzul cuvintelor lui și am clătinat din cap — deși știam că mă mințeam chiar și pe mine. Cum puteam să tăgăduiesc? Vrăciul mă avertizase că Diavolul o să încerce să mă atragă de partea lui, corupându-mă încetul cu încetul, până ce sufletul meu nu avea să-mi mai aparțină, ci o să fie al lui. Și chiar spusese că Alice era cel mai posibil instrument prin care să-și atingă scopul. Iar acum se întâmplase. Mă folosisem de Întuneric pentru a o salva pe Alice.

— Nu încerca să pretinzi că nu-i așa! În definitiv, tocmai ai folosit o dorință întunecată. Crezi că nu știu asta? Folosirea dorinței întunecate m-a prevenit de ceea ce se întâmplă, așa că am venit imediat. Dorința a salvat-o pe Alice. Va fi curând alături de tine — imediat ce eu plec și îngădui timpului să se întoarcă la normal. Tu ești liber să te miști, dar restul nu e — uită-te în jurul tău și atunci poate ai să mă crezi....

Diavolul putea modifica scurgerea timpului; uneori chiar să-l oprească de-a binelea. M-am uitat în sus prin despicătura din stâncă și am văzut pe cer o pasăre, un soi de uliu, lângă steiul de la intrarea în peșteră, dar nu zbura. Stătea nemișcat, încremenit în întinderea alburie.

— Ai avut mare noroc să scapi și să ajungi în munții ăștia, continuă Cel Rău. Atacul v-a luat pe toți prin surprindere. Vrăjitoarele din Pendle care sunt împotriva mea nu au simțit amenințarea. Nici măcar vrăjitoarea aia mică și deșteaptă de Mouldheel, cititoarea în oglindă. Puterile mamei tale nu au servit la nimic, pentru că i-am întunecat puțința de prevestire — fac asta deja de multe luni. Cum speră ea să înfrângă un dușman care are tot sprijinul meu? Spune-mi tu asta!

Nu am zis nimic. Era suficient de rău că ne confruntam cu ceva atât de cumplit și de puternic precum Ordeen. Dar în spatele ei, gata să o ajute cu puterea lui încă și mai mare, stătea Diavolul. Mama nu putea spera să-l înfrângă pe *el*. Întreaga noastră acțiune părea sortită eșecului.

— Ai rămas tăcut, Tom. Știi că am dreptate. Așa că acum o să-ți mai spun ceva. O să-ți explic exact cum stau lucrurile. Curând va fi ziua ta de naștere — o să împlinești cincisprezece ani, nu?

Nu am răspuns, dar avea dreptate. Urma să fac cincisprezece ani pe 3 august, adică doar peste ceva mai mult de o săptămână.

— Mama ta se bizuie pe tine pentru a-și duce mai departe planul, sortit să nu reușească, urmă *el*. Vrei să

știi care e rolul pe care urmează să-l joci în toată această nebunie?

— Eu am încredere în mama, i-am răspuns. Sunt fiul ei și o să fac orice vrea ea.

— *Orice?* Ce generos din partea ta, Tom. Chiar așa, foarte generos. Dar va trebui să fii generos — extrem de generos — pentru că ea are nevoie de foarte mult de la tine. Nici mai mult nici mai puțin decât viața ta. În ziua în care împlinești cincisprezece ani vei fi sacrificat pentru nevoia ei disperată de a învinge.

— Minți! am strigat, tremurând de furie. Mama mă iubește. Ea își iubește toți copiii. Nu ar putea face asta.

— N-ar putea, Tom? Nici măcar pentru binele suprem? Oamenii sunt niște lucruri de care te poți folosi. Ea crede în Lumină și este gată să facă orice pentru a înfrânge Întunericul. Chiar și să sacrifice ceea ce iubește cel mai mult. Adică pe tine, Tom. Asta are de gând să facă!

— Nu poate să facă așa ceva. Pur și simplu nu o s-o facă...

— Nu? Ești sigur? Un sacrificiu de sânge deosebit ar putea să-i ofere o șansă. Iar sângele tău e cu totul deosebit, Tom. E sângele celui de-al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu...

Nu am răspuns nimic. Spusesem deja destul.

Necuratului îi făcea plăcere tulburarea mea.

— Nu numai asta, continuă el, dar ești și fiul mamei tale. Și ea nu este o ființă omenească. Știi ce este? Cel Rău zâmbi. Ți-a spus deja, după câte văd. Ești așa de ușor de citit, Tom, ca o carte deschisă. Așadar, știi ce a făcut în trecut. Cât de crudă și însetată de sânge a fost odată — o adevărată slujitoare a Întunericului. Și în ciuda convertirii ei la Lumină, se întoarce la forma ei originală. Gândește-te cât de ușor va fi pentru o creatură ucigătoare ca ea să te sacrifice pentru o cauză în care crede!

Totul a devenit întunecat în jurul meu și am simțit că mă prăbușesc prin spațiu — și că urmează un impact îngrozitor. Era ca și cum aș fi fost aruncat de pe un pisc și cădeam către stâncile de la baza lui. Eram îngrozit, și mă așteptam dintr-o clipă într-alta să mă zdrobesc și să mă împrăștiu în mii de fărâme.

CAPITOLUL
13
SÂNGELE MEU

Brusc, tot trupul îmi zvâcni, dar nu simțeam nicio durere. Am deschis ochii și am privit în sus, cu ochii mijiți în lumina puternică a soarelui. Era dimineață târziu. M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat în jur. Mi-am văzut toiagul alături.

Brusc, mi-am adus aminte de tot. Alice! Peștera!

Am sărit în picioare. Mă aflam pe o potecă de munte, cu piscuri ascuțite de-o parte și de alta. Nu puteam să-mi dau seama dacă era aceeași potecă pe care mersesem în noaptea dinainte, dar nu se vedea deschizătura în stâncă spre peștera lamiei, și nici urmele ospățului lor.

— Tom!

M-am răsucit și am văzut-o pe Alice venind pe cărare către mine, cu obrajii plini de lacrimi. Crezusem că era moartă, așa că fără să mă gândesc am alergat la ea și am cuprins-o în brațe. Toate îndoielile îmi dispăruseră. Ce mai conta ce credea Vrăciul? În clipa aceea, după toate chinurile prin care trecuserăm amândoi, nu-mi mai păsa. Alice m-a îmbrățișat și ea, și am rămas mult timp nemișcați, dar apoi ea s-a desprins și a făcut un pas înapoi, cu mâinile așezate ușor pe umerii mei.

— Oh, Tom, chiar s-au petrecut toate lucrurile din noaptea trecută? Era beznă și dinții lamiei îmi sfâșiau carnea. Pierdeam sânge și eram din ce în ce mai slăbită, și mi-am spus că totul se termina. Muream. Apoi, în clipa următoare, soarele strălucea deasupra mea, iar pe trupul meu nu se vede nicio urmă. A fost doar un coșmar?

— Toate s-au întâmplat, i-am spus eu. Dar, vezi tu, Grimalkin mi-a făcut două daruri — un pumnal și o dorință întunecată. Așa că, atunci când lamia te-a târât în bârlogul ei, am folosit dorința pentru a te salva. Apoi tatăl tău și-a făcut apariția.

Și i-am spus ce zisese Cel Rău — atât cât îmi puteam aduce aminte; cum îmi spusese că urmam să fiu sacrificat. Dar tot nu i-am spus lui Alice că mama era

Lamia cea dintâi. Nu puteam să rostesc asta cu voce tare, căci mă durea prea mult.

— Se joacă doar cu noi, spuse cu amărăciune Alice. Ca de obicei, se folosește de tot ce poate în avantajul lui. Cât despre sacrificarea ta, nici nu te mai gânde la asta. Mama ta a riscat totul pentru a te apăra. Chiar și noaptea trecută te-a trimis departe de tabără și de primejdie. El minte, Tom, minte ca întotdeauna...

— Poate. Dar nu a mințit și primăvara trecută, când mi-a spus că ești fiica lui, nu-i așa? Iar ceea ce a spus noaptea trecută e posibil. Chiar dacă mama mă iubește, ar putea foarte bine să mă sacrifice și să accepte durerea — dacă aduce victoria. Poate că m-a protejat pentru ca să mă sacrifice atunci când are nevoie.

— Mama ta n-ar face așa ceva, Tom.

— Nici dacă asta ar fi singura cale de a învinge Întunericul? Nu uita că acesta a fost motivul pentru care m-a conceput. I-a spus o dată Vrăciului că eu eram „darul ei pentru Comitat”. Nașterea mea a avut un scop.

— Dar mai întâi o să te întrebe. Așa cum te-a întrebat dacă vrei să-i dai banii din cufere și să vii în Grecia cu ea.

Am tăcut, și m-am gândit la dragostea mamei pentru familia ei. Apoi am spus:

— Cred că ai dreptate, Alice. Dacă e menit să se întâmple, atunci mă va întreba.

— Și care va fi răspunsul tău, Tom?

Nu am răspuns nimic. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la asta.

— Știm amândoi că o să spui „da”.

— Dar oricum va fi degeaba, am spus cu amărăciune. Diavolul o va sprijini pe Ordeen cu propria lui putere, în vreme ce o slăbește pe a mamei. Deja i-a micșorat forțele. Acum nu mai poate vedea în viitor. De aceea are nevoie de Mab. Chiar dacă Ordeen va fi înfrântă, tot mai rămâne Diavolul de înfruntat. Totul pare în zadar.

Fără niciun alt cuvânt, am pornit-o iarăși către est, urmând cărarea șerpuită care străbătea munții. Și a trecut mult timp până când am vorbit din nou.

În cele din urmă am coborât printr-o pădure de pini, apoi am străbătut șesul arid dinspre Meteora. Știam că mănăstirile erau construite pe stânci, așa că și dacă ne îndepărtasem prea mult spre sud, ar fi trebuit să le putem vedea de la distanță.

În a doua zi a călătoriei noastre ni s-a părut că zărim un nor de praf ridicându-se în zare. Putea să fie convoiul mamei — sau poate erau menadele care îl atacaseră.

Așadar, pentru a evita riscul de a fi capturați, am păstrat distanța.

Apoi am văzut în sfârșit către nord-est stâncile Me-teorei. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât ni se păreau mai spectaculoase. Deasupra noastră se ridicau dintre copacii și arbuștii deși pilaștri imenși de piatră, modelați de capriciile vremii. Și cocoțate pe vârful lor, erau faimoasele mănăstiri. Părea imposibil ca asemenea clădiri să poată fi construite pe acele înălțimi periculoase, cu atât mai mult să reziste în fața distrugerilor timpului.

La picioarele stâncilor se afla orașelul Kalambaka, înconjurat de ziduri și mărginit la sud de livezi de măslini. Am cercetat cu privirea orizontul. Mama se temuse că am putea ajunge prea târziu, dar încă nu se vedea vreun semn de citadela lui Ordeen.

Am ocolit orașul și ne-am instalat în adâncul tufișurilor de la poalele stâncilor, ascunși de priviri indiscrete. Doar călugării ne puteau vedea de sus, din fortărețele lor.

Orașul era luminat de felinare agățate pe frânghii prinse între case; când se porni vântul începură să se legene încoace și-ncolo. Acea primă noapte am petrecut-o privind felinarele: stelele de deasupra se roteau în cer de la est către vest, în vreme ce felinarele dansau sub

ele. Am mâncat de asemenea foarte bine. Alice a prins niște iepuri, care s-au dovedit la fel de gustoși ca și cei pe care îi gustaserăm în comitat.

În a doua noapte, în vreme ce mâncam, Alice a adulmecat primejdia și s-a ridicat repede în picioare, cu degetul la buze. Dar avertizarea ei a venit prea târziu.

O siluetă masivă și-a făcut apariția dintre copaci în luminișul unde mâncam. Am auzit un fornăit și un clinchet metalic, și în acea clipă cornul lunii ieși de după un nor, iar în fața ochilor noștri uimiți se ivi o apariție argintie strălucitoare.

Era un călăreț îmbrăcat în armură, cu două săbii mari prinse de șa. Și ce armăsar călărea! Nu era un animal greoi, de felul celor folosite să tragă șlepurile sau căruțele acasă, în Comitat; era un pursânge zvelt, care pășea cu mișcări frumoase, cu un gât arcuit și un trup făcut pentru a alerga. Călărețul era un războinic din cap până-n picioare. Avea nasul acvilin și pomeți înalți, păr lung și o mustață bogată care îi ascundea gura.

Călărețul își trase sabia și pentru o clipă am crezut că avea de gând să ne atace, dar el pur și simplu ne-a făcut semn că trebuie să plecăm din luminiș. Nu am protestat; pur și simplu ne-am întors și am intrat printre copaci.

În zori ne-am dat seama că acel războinic era un cercețas, trimis în recunoaștere și pentru a deschide drumul celor care îl urmau. Curând am văzut un grup mare — cel puțin o mie de oameni — apropiindu-se peste șes. Armurile lor luceau în soarele puternic la fel ca argintul lustruit, iar în urma lor praful se înălța ca o furtună de nisip. Arătau nemaipomenit.

Își instalară tabăra la liziera copacilor din nordul orașului. Oare cine erau? mă întrebam.

— Crezi că au vreo legătură cu Ordeen, Alice? Să fie alți sprijinitori ai ei?

— Nu știu, Tom, dar mama ta nu a pomenit niciodată de niște războinici dușmani, nu-i așa? Doar că avea de gând să năimească niște mercenari care să ne apere de menade. Ar putea foarte bine să fie ei. Iar în cazul ăsta sunt de partea noastră. Dar nu mă așteptam la așa de mulți.

— Ar fi bine să ne gândim că ei sunt, dar nu putem risca să ne apropiem.

Așa că am stat la distanță, și ne-am retras și mai mult printre copaci, tot întrebându-ne cine erau — prieteni sau dușmani. Pe când așteptam, Alice se întoarse către mine, băgă mâna în buzunarul rochiei și scoase un mic

vas de pământ. Era urciorul de sânge pe care mi-l arătase odată acasă în Comitat.

— În ultimul timp m-am gândit mult la Cel Rău, a spus. Am putea să-l ținem la distanță — cel puțin de tine — folosind asta.

Existau două metode de care se serveau vrăjitoarele pentru a-l ține la respect pe Diavol. Una era de a avea un copil cu el. Asta făcuse Grimalkin, și drept urmare el era forțat să stea departe de ea. Celălalt era să folosești un urcior de sânge. Alice pretindea că urciorul ăsta conținea câteva picături de sânge de la vrăjitoarea de apă Morwena, acum moartă, care fusese fiica Celui Rău. Dacă sângele ăsta era amestecat cu sângele meu, și eu purtam tot timpul urciorul, atunci Diavolul nu va mai avea de-a face cu mine.

Am scuturat hotărât din cap. Folosisem deja magia întunecată — cu dorința — și asta era destul de rău. Încetul cu încetul se întâmpla: temerile Vrăciului se adevereau. Eram întinat. Apoi un gând mi-a apărut în minte. Mi-am adus aminte de vorbele magistrului meu cu multe luni în urmă, când i-am spus că Alice ar putea fi fiica Celui Rău. Mi-a sugerat că n-avea cum să fi luat sângele Morwenei, și probabil că pur și simplu și-l

folosise pe al ei. Era suficient să fie sângele unei odrasle a Celui Rău, indiferent care.

— E sângele tău în urciorul ăla, nu-i așa, Alice?

Pentru o clipă păru că vrea să nege; apoi expresia ei deveni sfidătoare.

— Da, Tom, este sângele meu. Acum, că știi adevărul, te simți mai bine? Ești mulțumit că mi-ai dovedit minciuna? Ei bine, ori că e sângele Morwenei, ori al meu, nu are nici cea mai mică importanță. Amestecă doar câteva picături din sângele tău cu cel din urcior, și odată ce urciorul e la tine, nu va mai trebui să înfrunți o altă noapte precum cea din munți.

Am lăsat privirea în jos.

— Și încă ceva, a continuat ea. Atunci va trebui să rămânem împreună pentru totdeauna. Urciorul de sânge te va ocroti — și pe mine dacă stau alături de tine. Dar dacă mă îndepărtez prea mult de el, Cel Rău va apărea într-o clipă pentru a se răzbuna, căci va ști ce am făcut. Pe mine nu m-ar deranja, Tom, să fiu lângă tine. De fapt, chiar îmi place. Și trebuie să profităm de tot ce putem. De orice ne-ar putea oferi o șansă.

— Intențiile tale sunt bune, Alice, așa că n-am de gând să mă cert cu tine. Dar nu s-a schimbat nimic. Gândesc la fel — nu pot să risc și să folosesc din nou

forțele întunecate. Și tu crezi că ar fi bine să fim legați în felul ăsta? Aș trăi întotdeauna cu teama în suflet că ne-ar putea despărți ceva. Nici n-aș îndrăzni să te scap din ochi! Cum crezi că am putea trăi așa?

N-am mai adăugat că probabil am fi oricum despărțiți imediat ce ne-am întoarce în Comitat — asta dacă reușim să supraviețuim acelei bătălii. Dacă urma să rămân ucenicul Vraciului, atunci sub niciun chip magistrul meu nu avea cum să-i îngăduie lui Alice să locuiască din nou cu noi la Chipenden.

Alice încuviință tristă din cap și băgă urciorul la loc în buzunar.

La vreun ceas după ivirea zorilor, Alice se ridică deodată în capul oaselor și arată către ceva din depărtare.

— Uită-te acolo, spuse ea, întorcându-și fața spre mine. Cred că văd furgonul mamei tale!

Am mijit ochii și am cercetat cu privirea marginea îndepărtată a taberei războinicilor. În cele din urmă am zărit ceva ce putea fi un furgon negru.

— Ești sigură, Alice? am întrebat.

— E cam greu de deslușit de aici, dar așa cred, a răspuns ea.

Mă tot frământasem, gândindu-mă cum o puteam salva pe mama din mâinile menadelor, dar acum temerile mi se risipeau deodată. Alice avusese până la urmă dreptate. Am continuat să privesc cu atenție în zare și după o vreme, un mic grup părăsi tabăra pe jos și se îndreptă către stânci. În fruntea lor se afla o femeie — învăluită în nenumărate văluri și apărată de soare de o glugă.

— E mama ta, Tom! Sunt sigură! a strigat Alice.

În spatele siluetei în văluri pășea un bărbat cu un toiaș. L-am recunoscut după mers — era Vraciul. Îi urmau și alții, la distanță. L-am văzut pe Seilenos, apoi pe alți doi bărbați dintre cei care ne întâmpinaseră la Igumenitsa. Dacă era cu adevărat mama, atunci nu părea deloc să fie prizonieră.

Am pornit-o printre copaci în direcția lor și am ieșit în luminiș. Silueta cu văluri ne-a văzut imediat, ne-a făcut cu mâna și apoi ne-a făcut semn să ne apropiem. Când am ajuns lângă ea, și-a dat deoparte vălul și s-a întors cu spatele la soare. Alice avusese dreptate. Era mama.

A zâmbit — deși părea puțin cam distantă și formală. Avea o strălucire sălbatică în privire, iar în lumina strălucitoare chipul ei părea și mai tânăr decât înainte. Ridurile abia vizibile din jurul gurii îi dispăruseră cu totul.

— Bravo, Alice, a spus mama. Ai făcut foarte bine că v-ați pus la adăpost. O vreme și noi ne-am descurcat cam greu, dar am ținut piept menadelor până când acești luptători au venit în ajutorul nostru. Sunt mercenari, năimiți cu o altă parte din banii pe care mi i-ai dat înapoi, fiule. Se îndreptau către vest pentru a ne întâlni și au ajuns la timp ca să le pună pe fugă pe menade. Așa cum ți-am spus, Tom, ele sunt foarte numeroase și vom avea nevoie de oamenii aceștia dacă vrem să le ținem departe și să ne încheiem cu bine călătoria.

— E totul în regulă? am întrebat. Unde e Bill Arkwright?

— Da, băiete, în afară de câteva tăieturi și răni ușoare, toată lumea e bine, răspuse Vraciul. Bill stă de vorbă despre tactici cu conducătorul acelor mercenari, chibzuind cum să ne desfășurăm mai bine forțele atunci când ne vom apropia de Ord.

— Acum veniți cu noi, spuse mama. Nu avem vreme de pierdut. O să mergem să vizităm una dintre mănăstiri, pentru că sunt lucruri pe care trebuie să le aflăm.

— Aia e mănăstirea, mamă? am întrebat-o, arătând în sus către cea mai apropiată, cocoțată pe o culme ascuțită în dreapta noastră.

— Nu, a răspuns mama, clătinând din cap și trăgându-și din nou peste față vălul protector. Acea se numește Ayiou Stefanou — deși este spectaculoasă și cea mai apropiată de oraș, nu este cea mai înaltă și nici cea mai importantă. Nu, avem un drum lung de străbătut până la ea.

Am mers multe ceasuri, fără să pierdem din ochi impresiunile piscuri și stânci ascuțite ale Meteorei. În cele din urmă ne-am apropiat de o mănăstire impunătoare ridicată pe o stâncă înaltă și lată.

— Acea din fața noastră e Megalon Meteorou, spuse mama. Cea mai impresionantă dintre toate. Se ridică la aproape două sute de metri, cam de două ori înălțimea clopotniței de la catedrala din Priestown.

— Dar cum a fost posibil să se construiască pe o stâncă atât de înaltă? am întrebat eu, uitându-mă uluit în sus.

— Există o mulțime de povești, fiule, îmi spuse mama, dar mănăstirea asta a fost întemeiată de un om pe nume Athanasios, cu multe sute de ani în urmă. De multă vreme trăiau călugării prin peșterile din preajmă, dar asta a fost chiar prima dintre mănăstirile construite aici. Una dintre povești spune că Athanasios a zburat pe spatele unui vultur pentru a ajunge în vârful...

Mama arată către cer, unde doi vulturi se înălțau deasupra curenților de aer fierbinte.

— Seamănă puțin cu povestea cu Hercule care aruncă stâncă aia mare, am spus eu zâmbind.

— Fără nicio îndoială, chiar seamănă, Tom. E mult mai posibil să fi fost ajutat de localnici, care erau niște cățărători pricepuți.

— Și cum o să ajungem acolo?

— Există trepte, Tom. O mulțime de trepte. Va fi un urcuș dificil, dar închipuie-ți cât de greu trebuie să le fi fost celor care le-au sapat în stâncă! De urcat, nu vom urca decât domnul Gregory, tu și cu mine. Alice trebuie să aștepte jos. Călugării mă cunosc bine — am vorbit cu ei de multe ori — dar femeile nu sunt de obicei bine-venite acolo.

Escorta rămase la poalele stâncii împreună cu Alice, foarte dezamăgită, în vreme ce eu îi urmam pe Vraci și pe mama în sus pe trepte. Nu exista parapet și, într-o parte a scărilor, peretele de piatră se prăvălea într-o prăpastie adâncă. În cele din urmă am ajuns la o ușă de fier înfiptă în stâncă. Un călugăr a deschis-o larg și ne-a poftit la alte șiruri de trepte abrupte. În cele din urmă am ajuns în vârful stâncii și am văzut în fața noastră un dom mare.

— Acela este *katholicon*-ul, a spus mama cu un zâmbet.

Știam cuvântul, care însemna biserică sau capelă.

— Acolo mergem? am întrebat-o.

— Nu, ne ducem să-l vizităm pe Egumen în chilia lui.

Am fost conduși către o clădire mică și apoi într-o chilie austeră, unde pe pardoseala de piatră stătea ghemuit un călugăr cu fața cenușie și suptă și capul ras, la fel ca și Bill Arkwright. Avea ochii închiși și de-abia părea să respire. M-am uitat în jur la pereții de piatră goi și la grămada de paie dintr-un colț care servea drept așternut — nu așa mă așteptasem să trăiască preotul care conducea mănăstirea.

Ușa se închise în spatele nostru, dar Egumenul nu se mișcă, nici nu dădu vreun semn că ne văzuse. Mama a dus un deget la buze pentru a ne cere să tăcem. Apoi am observat buzele călugărului mișcându-se ușor și mi-am dat seama că își spunea rugăciunile.

Când în cele din urmă deschise ochii și ne privi pe rând, am văzut că aveau culoarea clopoștelor care învelesc primăvara pădurile din Comitat. Ne făcu semn să ne așezăm lângă el pe jos, așa că ne-am instalat pe podea, în fața lui.

— Acesta este prietenul meu, domnul Gregory, un dușman al Întunericului, a spus mama, făcând un semn cu capul către Vraci.

Călugărul i-a aruncat un zâmbet ușor, apoi ochii lui s-au întors către mine.

— Acesta e fiul tău? a întrebat,

Vorbea în greacă — într-un dialect pe care îl înțelegeam cu ușurință.

— Da, părinte, răspunse mama în aceeași limbă, acesta este cel mai mic și cel de-al șaptelea fiu al meu, Thomas.

— Ai un plan ca să pătrunzi în Ord? a întrebat călugărul, întorcându-se din nou către mama.

— Dacă ai putea să-ți folosești influența pentru a-i convinge pe cei din delegația din Kalambaka să stea deoparte, unii dintre oamenii mei le-ar putea lua locul.

Călugărul se încruntă.

— În ce scop? întrebă el. Ce speri să obții riscând astfel?

— Câțiva dintre servitorii lui Ordeen sunt deja treji când apare prima dată Ordul — doar cei care primesc delegația. Le vom distrage atenția, și atunci va fi lansat un atac mare. Sperăm să ajungem la Ordeen și să o distrugem înainte să fie trează de-a binelea.

— Veți lua parte la ritualul sângelui de sacrificiu? O să mergeți chiar atât de departe?

— Există mai multe căi pentru a distruge apărarea unei cetăți. Mă voi servi de aceeași metodă folosită și de

cei din străvechime — *un cal de lemn*, adăugă mama într-un fel misterios.

Habar n-aveam ce voia să zică, dar ochii călugărului se luminară brusc, semn că el înțelesese; apoi își aținti din nou privirea asupra mea.

— Băiatul știe ce se așteaptă de la el? întrebă acesta.

Mama clătină din cap.

— O să-i spun la timpul potrivit. Dar este un fiu loial și supus și va face tot ce va fi nevoie.

La auzul acestor cuvinte inima mi se strânse. Mi-am amintit de cuvintele Diavolului. Oare îmi spusese adevărul? Egumenul rostise „ritualul sângelui de sacrificiu”. Oare urmam să fiu eu sacrificat pentru ca să se obțină victoria?

Acum Vrăciul vorbi pentru prima dată.

— Mi se pare mie că există multe lucruri care nu ne-au fost spuse — fără îndoială, vom afla curând tot ce-i mai rău, zise el, aruncând-i mamei o privire ucigătoare. Dar ce-mi poți spune *dumneata*, părinte? Au fost semne care să indice cu precizie când va trece Ordul prin portal?

Egumenul clătină din cap.

— Nu, dar se va petrece curând — mai degrabă peste niște zile decât săptămâni, așa credem noi.

— Avem foarte puțin timp pentru a ne pregăti, spuse mama, ridicându-se în picioare. Acum trebuie să ne luăm rămas-bun. Așa că o să te mai rog o dată, părinte, să le ceri celor din delegație să stea deoparte pentru ca noi să putem intra în locul lor.

Egumenul încuviință din cap.

— Voi face așa cum mi-ai cerut — fără îndoială, se vor bucura să fie scutiți de o sarcină care pentru mulți reprezintă o sentință la moarte. Dar înainte să plecați, aș vrea să ne ascultați cum ne rugăm, spuse el. Mai ales băiatul. Simt că nu își dă seama de puterea noastră.

Așa că l-am urmat pe Egumen din celula lui goală către superbul dom al *katholicon*-ului. Eram puțin iritat de comentariul lui. De unde știa el ce gândeam eu? Eu nu am crezut niciodată că prin rugăciuni se poate obține ceva, dar întotdeauna spusesem „Amin” atunci când tata spunea rugăciunea înainte de cina pe care o luam cu toții. Îi respectam pe cei care aveau credință și se rugau, așa cum mă învățase tatăl meu. Existau multe căi pentru a ajunge la Lumină.

Biserica era splendidă, cu mozaicurile ei bogate de marmură. Aproape o sută de călugări stăteau cu fața la altar, cu mâinile împreunate pentru rugăciune, deși nu

începuseră încă să se roage. Deodată începură să cânte. Rugăciunea lor era un imn. Și ce imn!

Auzisem băieții din cor cântând în catedrala din Priestown, dar în comparație cu ce ascultam acum fusese doar o lălăială de tavernă. Vocile călugărilor se ridicau în dom într-o armonie deplină, înălțându-se în cupolă precum niște îngeri. Se simțea incredibila forță a acelor voci îmbinate atât de melodios. Un sunet puternic cu un scop unic.

Oare acele rugăciuni aveau *cu adevărat* puterea să o țină departe pe Ordeen? Se părea că da. Dar forța Întinericului crescuse, și de data aceasta zeița însetată de sânge nu se va mulțumi doar cu șesul pe care-și va deschide portalul. Dacă nu o distrugeam noi primii, avea să atace și Comitatul. Dar șansele noastre de succes erau foarte mici.

Ne-am luat rămas-bun de la Egumen și am părăsit *katholicon*-ul, iar în urma noastră imnurile călugărilor se auzeau tot mai încet. Atunci am văzut pentru o clipă și chipul Vraciului. Era crispat de furie, așa cum fusese atunci când mă lăsase la fermă și plecase înapoi către Chipenden. Mi-am dat seama că se pregătea să spună tot ce gândește și că mânia lui se va revărsa nemiloasă asupra mamei.

CAPITOLUL 14 SEMNE RELE

Ritualul sângelui... ce înseamnă asta? vru să știu Vraciul, privind-o încruntat pe mama.

Eram în cortul ei, așezați pe jos în cerc, cu Vraciul la dreapta mea. Cu noi erau și Bill Arkwright și Grimalkin. Vraciul îi spusese mamei exact ce gândea atunci când ne-am întors în tabără. Politicos dar foarte hotărât, ceruse să i se spună exact cu ce urma să ne confruntăm, mai ales delegația; chiar o acuzase pe mama că păstrase doar pentru ea informații importante pe care trebuia să le știm cu toții.

Întâlnirea de acum era rezultatul aceluși schimb aprig de cuvinte. Mama era încruntată și nu zâmbea. Simțeam

că erau lucruri pe care nu voia să le spună — cu siguranță nu în această adunare. Cred că ar fi preferat să stea de vorbă cu mine între patru ochi.

— Nu știu totul — nici pe departe, recunosc eu. Ceea ce știu am aflat din discuțiile supraviețuitorilor din delegații anterioare. Unele dintre povestiri erau contradictorii, poate pentru că experiența le zdruncinase mințile. Se pare că servitorii lui Ordeen cer sânge. Și or să vrea sângele *tău*, Tom.

— Sângele *meu*? De ce să vrea sângele meu?

— Pentru că tu vei fi cel mai tânăr, fiule. Vezi tu, de fiecare dată când vine o delegație, iau sângele celui mai tânăr membru al ei. Și noi chiar vrem să le dăm sângele tău — asta e foarte important.

— Vrei ca fiul tău să-și dea viața? întrebă furios Vraciul. Mama clătină din cap și zâmbi.

— De data asta nu-l vor omorî pe donator — deși până acum asta s-a întâmplat. De data asta vor lua doar un pocal de sânge. Privirea ei trecu de la Vraci la mine. Știi povestea căderii Troiei? mă întrebă.

Am clătinat din cap. Deși ea mă învățase grecește, mama îmi povestise prea puține lucruri despre țara ei natală; viața mea la fermă fusese plină de povești despre Comitat, despre duhurile, vrăjitoarele și războaiele sale.

— În timpurile străvechi, noi, grecii, am purtat un război lung și cumplit împotriva Troiei, continuă mama. Am asediat cetatea timp de mulți ani, iar oștirile noastre au stat sub zidurile ei de necucerit. În cele din urmă oamenii noștri au plăsmuit un cal mare de lemn, pe care l-au lăsat pe câmpia din fața porților Troiei, apoi s-au îndepărtat cu corăbiile lor, prefăcându-se că au renunțat la luptă. Troienii au crezut că acel mare cal de lemn era o ofrandă adusă zeilor, și l-au băgat în cetate și au început să-și sărbătorească victoria. Dar era un vicleșug. Lemnul era scobit pe dinăuntru, și în acea noapte, după ce troienii s-au retras la casele lor, obosiți și amețiți de vinul băut, grecii care se ascuseseră în cal s-au strecurat afară și au deschis porțile cetății, pentru ca armata lor, care se întorsese, să pătrundă în oraș. Apoi a început măcelul: Troia a ars și războiul a fost în cele din urmă câștigat de greci. Fiule, *tu* vei fi calul meu troian. Îi vom păcăli pe servitorii lui Ordeen și vom pătrunde în Ord.

— Cum? am întrebat.

— Ordeen are nevoie de un sacrificiu de sânge omnesc care să o trezească din somnul ei în întunericul din spatele portalului. Sângele tău o va înviora, îi va da viață. Dar sângele tău este și al meu: prin venele ei va curge sângele dușmanei ei de moarte, care o va slăbi. Îi va

micșora cumplita putere. Dar nu numai atât: împărțind același sânge, vei deveni ca o rubedenie cu ea. Vei avea acces la locuri care în mod normal nu ți s-ar deschide. Și la fel va fi și pentru mine. Apărarea lui Ordeen — capcane, vicleșuguri și alte lucruri întunecate — vor fi slăbite. Simțurile celor care o păzesc sunt puse de acord cu sângele. E posibil ca nu toți să te vadă — și să mă vadă și pe mine — ca pe o amenințare. Asta sper să obțin.

— Spui că doar un pocal din sângele lui Tom? spuse Vraciul. Până acum era luată câte o viață. De ce ar fi diferit de data asta — spune-mi!

— Există o invitație pentru un membru al delegației să participe la o luptă, spuse mama. Regulile nu sunt prea clare, dar victoria pentru campionul delegației înseamnă că viața donatorului nu mai este luată.

— A câștigat vreodată campionul unei delegații? insistă Vraciul.

— De obicei nu e nimeni suficient de curajos și de puternic pentru a se oferi să lupte. De data asta campionul nostru va fi Grimalkin.

— Și ce se va întâmpla dacă pierde? întrebă Arkwright, vorbind pentru prima oară.

— Voi câștiga, spuse Grimalkin calmă, așa că întrebarea nu are nevoie de un răspuns.

— Nu e suficient, insistă el. Nu știi cu ce te poți întâlni în interiorul acelei cetăți. Poate un demon; o entitate întunecată ce nu poate fi înfrântă de un muritor.

Grimalkin zâmbi fioros, și buzele ei se desfăcură pentru a da la iveală dinții ascuțiți. Apoi spuse:

— Dacă oasele-i sunt acoperite de carne, voi sfâșia carnea; dacă răsuflă, îi voi stinge răsuflarea. Altfel — și ridică din umeri — vom muri cu toții...

Mama oftă și în cele din urmă răspunse la întrebarea lui Arkwright:

— Dacă Grimalkin pierde, viețile tuturor celor din delegație sunt luate și atacul nostru a eșuat. Fiecare dintre noi va fi omorât, împreună cu locuitorii din Kalambaka și cu călugării. Apoi, peste șapte ani, Ordeen va fi liberă să-și folosească portalul pentru a se materializa oriunde pofteste...

Un timp, nimeni nu spuse nimic. Ne era greu să ne gândim la lucrurile cumplite care ne așteptau și la dezastrul care va urma în cazul înfrângerii noastre. Cel care rupse tăcerea a fost Bill Arkwright, fostul soldat.

— Să presupunem că Grimalkin reușește, începu el. În privința călătoriei până acolo, am discutat despre

desfășurarea mercenarilor cu conducătorii lor. N-ar trebui să avem probleme cu ținerea menadelor la distanță. Dar ce facem cu atacul propriu-zis? Cum o să reușim noi ceilalți să pătrundem în Ord?

— Există un singur punct de intrare care ar da atacului vostru șanse reale de succes, explică mama. La cincizeci de pași la stânga de la poarta principală, sus pe perete, există un gargui uriaș. E un craniu, cu coarne ca de cerb ieșindu-i din frunte. Sub el se află un tunel care duce în curtea interioară a Ordului. Tunelul acesta este drumul pe care pătrunde în Ord delegația — e cea mai ușoară cale de a intra în cetate. Vrăjitoarele din Pendle vor ataca primele. Curând după aceea, mercenarii noștri ar trebui să poată intra călare și să asedieze apărarea internă.

— Ce se întâmplă dacă este prea bine apărată? întrebă Arkwright.

— Țsta e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Dar totul va fi bine dacă atacăm suficient de devreme. După cum știm, servitorii lui Ordeen care întâmpină delegația se trezesc imediat ce Ordul s-a răcit. Dar atenția lor va fi abătută de delegație și să sperăm că vor fi omorâți de vrăjitoarele din Pendle curând după ce a fost băut sângele lui Tom. Oricum, asta e ceea ce sper. Cât despre restul servitorilor ei, vor trece multe ore până când vor

fi pe deplin treji. Trebuie să ajungem la Ordeen și să o omorâm înainte să-și recapete puterea.

— Cum vor ști cei de afară că delegația și-a încheiat misiunea? întrebă Arkwright.

— Grimalkin va folosi o oglindă, îi spuse mama.

Am văzut cum Vraciul se întunecă la față, dar nu spuse nimic.

— Odată intrați în Ord, cum o să știm unde să o găsim pe Ordeen? am întrebat eu.

Înainte chiar să clatine din cap, am citit pe chipul mamei că nu știa.

— Presupunem că va fi undeva departe de intrarea principală, într-un loc ușor de apărut. Probabil că va dormi în vârful unuia dintre cele trei turnuri, dar mai există și o clădire cu dom dincolo de ele. Odată intrați în citadela interioară, vom putea să o căutăm pe Ordeen, deși, în același timp, va trebui să ne luptăm și cu alți locuitori ai Întunericului.

După aceste cuvinte sinistre, nimeni nu a spus nimic mult timp. Mie mi se părea că șansele noastre de succes erau foarte slabe și sunt convins că toată lumea credea la fel, poate chiar și mama. Apoi am început să mă gândesc la delegație. Va face și mama parte din ea?

— Delegația..., am început eu. Cine va merge împreună cu mine, mamă?

— Grimalkin, Seilenos și încă zece bărbați din escorta mea. Primejdia va fi mare, și nu toți vă veți întoarce. Aș fi vrut să merg și eu cu voi și să împart pericolele, dar Ordeen și servitorii ei mă cunosc drept dușmanca lor. Mă tem că m-ar recunoaște imediat și planul nostru nu ar mai avea sorți de izbândă. Oricum, i-am spus lui Grimalkin tot ceea ce știu despre posibilele primejdii care v-ar putea aștepta. De pildă, veți da peste o masă încărcată cu mâncare și vin — dar nu trebuie să mâncați sau să beți nimic. Asta foarte important.

— De ce, e otrăvită mâncarea? am întrebat eu.

— Nu-i otrăvită, ci vrăjită. Este încărcată cu magie întunecată. Așadar aveți grijă, ne avertiză mama în șoaptă, cu vocea abia auzită. Nu vă atingeți nici de mâncare și nici de băutură. Cei care îmbucă din mâncarea lui Ordeen nu se mai pot întoarce acasă...

— Dacă pe Tom îl așteaptă primejdia, atunci vreau să merg și eu cu el! strigă Alice, vorbind acum pentru prima oară.

Mama clătină din cap.

— Locul tău e lângă mine, Alice.

— Nu, nu e bine așa! spuse Alice, sărind în picioare. Trebuie să fiu alături de Tom!

— Stai departe de el, fată! spuse Vraciul.

— Să stau departe? Păi dacă nu eram eu ar fi fost mort — și voi știți foarte bine asta!

Mama clătină din cap.

— Stai jos! ordonă ea.

— N-am de gând să stau jos până nu îmi dai ce vreau! replică Alice, aproape scuișând cuvintele. Mi-o *datorezi!* Și mai sunt lucruri pe care nici *tu* nu le știi!

Mama se ridică în picioare, furioasă, mai-mai să se repeadă la Alice. În acel moment pânza cortului începu să fluture. Fusese o seară liniștită, dar acum se stârnise vântul. Câteva minute mai târziu, bătea cu furie, amenințând să rupă pânza de pe parii care-o susțineau.

Mama ieși afară, urmată de toată lumea, și se uită la cer.

— Începe, spuse ea, arătând către linia orizontului. Acesta e primul semn. Ordeen se pregătește să treacă prin portal.

Dinspre sud vântul se întetise, iar în zare se ivise o pată galbenă de neconfundat. Se părea că avea să se pornească o furtună grozavă. Mama era sigură că acesta

era primul dintre semne. Așa că am început să ne pregătim: în zori aveam să ne începem călătoria.

A fost o noapte agitată, tulburată de animalele care fugiseră dinspre miazăzi. La un moment dat tabăra noastră a fost invadată de o grămadă de șobolani care țipau ascuțit și săreau unii peste alții în goana lor. Păsările cârâiau speriate pe când dădeau din aripi tulburate, îndreptându-se prin întuneric către miazănoapte.

La vreun ceas înainte de ivirea zorilor, văzând că nu pot să dorm, am ieșit afară să-mi dezmoțesc picioarele. Seilenos era acolo, privind către cer. M-a văzut și a venit la mine, clătinând din cap.

— Ei, tinere vraci, azi învingem sau murim. Primejdios tărâm, acesta. Și pământ al multor mistere. Ne așteaptă multe pericole. Stai lângă mine și o să fie bine. Seilenos știe ce să facă. Întreabă-mă orice. Îți explic. Știu totul despre lamii și elementarii. O să te învăț...

Mi-am adus aminte de zgomotele misterioase din tunel înainte ca tavanul peșterii să se prăbușească. Eram curios să știu ce le provocase.

— După atacul din tabără, Alice și cu mine ne-am ascuns într-o peșteră și a trebuit să ne luptăm cu niște menade, dar acolo am auzit niște zgomote ciudate în

jurul nostru, ca niște lovituri în stâncă. Pe urmă s-au prăvălit niște pietre care au fost cât pe-aci să ne omoare.

— Lovituri? Ce fel de lovituri? Repezi sau încete?

— La început au fost încete, dar pe urmă s-au iuțit. Era un fel de ritm în loviturile alea, și pe urmă au tot urcat într-un crescendo și atunci au început să cadă pietrele.

— Ați avut noroc să scăpați vii, tinere vraci. Alea erau niște elementarii periculoase. Trăiesc în peșteri și se numesc *ciocănitoare*. Încearcă să alunge oamenii. Întâi îi sperie, cu lovituri înspăimântătoare. Pe urmă desprind bucăți mari de stâncă și încearcă să-i strivească. Când auzi ciocănitoarele, ia-o repede la fugă!

Ăsta era probabil un sfat foarte bun, dar ne confruntasem cu menade primejdioase și trebuise să rămânem pe loc și să luptăm. Seilenos mă bătu ușor pe umăr și se îndreptă către unul dintre focurile la care se pregătea micul dejun. Eu am rămas pe loc, așteptând să răsară soarele.

Dar nu l-am văzut — căci în zori cerul era acoperit cu o ceață gălbuie. Vraciul mi-a spus că trebuia să nu mâncăm pentru a ne pregăti să înfruntăm Întunericul, așa că nu am luat micul dejun. Până și Bill Arkwright, care nu stătea niciodată prea mult fără să îmbuce ceva,

se mulțumi doar cu o felie subțire de pâine, dar Seilenos mâncă pe săturate, râzând și clătinând din cap când văzu că noi ne lăsasem străchinile cu carne de miel și de mistreț neatınse.

— Mâncați bine! Aveți nevoie de putere. Cine știe când mai mâncăm din nou?

— După cum ți-am mai spus, noi facem altfel lucrurile în Comitat, mârâi Vraciul. Urmează să mă confrunt cu ceea ce ar putea foarte bine să fie cel mai mare pericol al Întunericului cu care m-am întâlnit în toți anii în care mi-am practicat meseria. Vreau să fiu bine pregătit, nu așa de plin de mâncare încât nici să nu pot gândi!

Seilenos doar râse iar și continuă să-și îndese în gură bucăți mari de carne, pe care vinul roșu le făcea să alunece mai bine.

Pe când ne pregăteam s-o pornim către miazăzi, Alice a venit lângă mine, cu fața luminată de un zâmbet.

— Mama ta s-a răzgândit, Tom, mi-a spus ea. Până la urmă, o să fac și eu parte din delegație.

— Ești sigură că vrei să faci asta, Alice? Nu ai fi mai în siguranță lângă mama? Nu vreau să ți se întâmple nimic.

— Iar eu nu vreau să ți se întâmple *ție* nimic. De aceea o să fiu lângă tine. Ești mai în siguranță acolo unde sunt

și eu, Tom. Crede-mă. Și pe urmă, doar vrem să fim împreună de ziua ta de naștere, nu?

Am zâmbit și am încuviințat din cap. Uitasem cu totul de ziua mea de naștere. Astăzi era 3 august. Tocmai împlinisem cincisprezece ani. Dar Alice nu terminase încă ce avea de spus. Simțeam că voia să mai zică ceva. Ceva ce nu avea să-mi placă. A continuat să mă privească pieziș, mușcându-și buza de jos.

— O să intri în Ord cu Grimalkin, care e o vrăjitoare asasină, o servitoare a Întunericului. Și tu ai folosit dorința întunecată pe care ți-a dat-o ea, ca să mă salvezi. Și atunci, care e diferența între a face asta și a folosi urciorul de sânge pentru a-l ține pe Cel Rău departe? întrebă Alice. Ia urciorul. Ca un dar de ziua ta de la mine.

— Termină, Alice! am strigat, supărat. E și așa destul de greu, fără să mai spui tu asta. Te rog, nu înrăutăți lucrurile.

Alice tăcu. Simțeam că mă scufund tot mai mult. Chiar și mama mă silea să fac un compromis cu Întunericul. Știam că nu prea avea de ales și că trebuia să o fac — cu toate acestea, toate temerile Vraciului păreau întemeiate.

CAPITOLUL 15 NE APROPIEM DE ORD

Ne-am îndreptat către miazăzi, luptând cu valurile de oameni care fugeau de Ord. Refugiații erau pretutindeni. Unii mergeau pe jos, strângând în brațe câteva lucruri sau cărând copii; alții își încărcaseră tot ce putuseră salva în cărucioare pe care le trăgeau sau împingeau cu mâna. Mulți se uitau întruna peste umăr și strigau la noi să ne oprească, spunându-ne să fugim împreună cu ei; erau disperați și se temeau pentru ei și familiile lor.

Am mers toată dimineața prin acea întindere aridă, sub cerul de un galben respingător. Văzusem la orizont tornade întunecate care se mișcau spre miazănoapte și

distrugeau totul în drumul lor, dar din fericire nu trecuseră prin apropierea noastră. Iar acum vântul se potolise, iar aerul devenea tot mai fierbinte și mai apăsător. Eu îmi duceam toiagul și sacul, pe care îl luasem din furgonul mamei, unde-l lăsasem până atunci. Escorta mamei călărea chiar în spatele ei, iar în urma lor veneau vrăjitoarele din Pendle, conduse de Grimalkin. Bill Arkwright și Vraciul mergeau în dreapta lui Alice și a mea, urmați de cei trei câini. Și departe în spate, la cel puțin două sute de metri, veneau mercenarii călare.

Alice și cu mine eram deja obosiți și ne temeam de ceea ce ne aștepta, așa că nu vorbeam aproape deloc. La un moment dat, Bill Arkwright a venit lângă mine.

— Ei bine, tinere Ward, cum se compară asta cu Comitatul nostru? Te-ai răzgândit cumva? Ți-ar plăcea să trăiești aici? Întrebă el.

— Tare aș vrea să fiu din nou acasă, i-am spus. Mi-e dor de dealurile înverzite și de păduri — chiar și de ploaie!

— Da, știi ce vrei să spui. Țasta e un ținut tare scorojit, dar din ce spunea mama ta am înțeles că o să avem ceva ploaie în curând.

Mi-am dat seama că vorbea de potopul care avea să se pornească la scurt timp după apariția Ordului.

— Aș vrea să te rog ceva, tinere Ward. Dacă mi se întâmplă ceva, vrei să ai tu grijă de câini? Fără îndoială, domnul Gregory n-o să-i vrea la Chipenden — un duh nu se poate înțelege prea bine cu trei câini! Dar sunt convins că o să le poți găsi un cămin bun undeva.

— Sigur că da.

— Ei, să sperăm că n-o să se ajungă la asta; să sperăm că o să ne întoarcem cu toții curând în Comitat, teferi și nevătămați. Mă tem că ne așteptă o mare primejdie, mai mare decât am întâlnit până acum. Așa că, dacă nu ne mai întâlnim niciodată, vreau să-ți strâng mâna, în semn de prietenie...

Îmi întinse mâna și eu i-am strâns-o. Dând din cap și zâmbind către Alice, Arkwright plecă. M-am întristat: era ca și cum ne luasem rămas-bun pentru totdeauna.

Dar mai aveam de luat un rămas-bun, de data asta de la Vraci. Puțin mai târziu, veni și el lângă mine. Pe când se apropia, am văzut-o pe Alice rămânând în urmă alături de Grimalkin, care era acum în spatele nostru.

— Ești agitat, băiete? mă întrebă magistrul meu.

— Agitat și speriat, i-am răspuns. Încerc să respir rar și adânc, dar asta nu pare să ajute prea mult.

— Ei, o să ajute, băiete, o să ajute. Așa că dă-i înainte și încearcă să-ți aduci aminte toate lucrurile pe care ți le-am

spus. Iar când vom intra în acea citadelă, încercă să stai pe lângă mine. Cine știe ce pericole vom găsi acolo.

Mă bătu cu blândețe pe umăr, apoi se îndepărtă din nou, și m-am întrebat dacă plecase pentru că nu îi plăcea să fie prea aproape de Alice. Curând după aceea ne-am oprit să ne odihnim puțin și eu am scris în carnetul meu tot ce îmi spusese Seilenos despre ciocănitore. Asta m-a ajutat să mă mai liniștesc. Indiferent ce pericole mă așteptau, eu trebuia să îmi continui învățătura.

Când am pornit din nou la drum, am primit o altă vizită — una de care și eu și Alice ne-am fi lipsit bucuroși. Mab și cele două surori ale ei cu nasuri corioate se apropiară de noi.

— Ce-ai mai făcut acum, Tom? a întrebat Mab, privindu-mă pieziș. Fata aia care umblă pe lângă tine e vie și nevătămată. Și ar fi trebuit să fie moartă de-a binelea, acea Alice Deane. Am văzut cum s-a petrecut. Am văzut vrăjitoarea aia lamia sugându-i sângele și rupându-i carnea cu dinții. Doar ceva întunecat ar fi putut-o salva. Asta e singurul lucru pe care nu l-aș fi putut vedea în oglindă. Ce-ai făcut, Tom? Trebuie să te fi băgat în ceva întunecat, așa cred eu. Asta e singurul lucru care ar fi salvat-o! Și ce crede domnul Gregory despre asta, eh?

Alice veni în fugă și o împinse pe Mab înapoi, aproape făcând-o să-și piardă echilibrul și să cadă.

— Lucrurile stau și așa destul de rău, fără să mai trebuiască să te ascultăm pe tine vorbind prostii. Pleacă de aici! Lasă-l în pace pe Tom!

Mab se întoarse către Alice și-și întinse mâinile înaintea ei, ca și cum ar fi vrut să o zgârie pe față. Dar eu m-am băgat repede între ele, iar Mab a ridicat din umeri și s-a tras deoparte.

— Mergem mai departe, îmi spuse ea, și gura i se strâmbă într-un soi de zâmbet. Și te las să te gândești singur la toate câte s-au făcut și s-au spus. Ești mai aproape de Întuneric acum, Tom. Mai aproape decât ai fost vreodată...

Spunând acestea, Mab și surorile ei s-au îndepărtat, lăsându-mă cu gândurile mele. Am mers mai departe alături de Alice, dar niciunul nu a mai rostit nimic. Ce mai era de zis? Știam amândoi că fusesem întinat de Întuneric. Mă bucuram doar că Vrăciul nu auzise ceea ce spusese Mab.

Pe la prânz, vremea începu să se schimbe. Vântul se înteeți din nou, și se transformă într-o vijelie care mugea

asurzitor. Am mers mai departe prin căldură, dar acum înaintam foarte greu.

Curând Alice arătă înaintea noastră:

— Uită-te acolo, Tom. N-am mai văzut așa ceva până acum!

La început nu am distins nimic; apoi la orizont se ivi o formă amenințătoare.

— Ce e? am întrebat. Un pisc? Sau o coamă întunecată de dealuri?

Alice clătină din cap.

— E un nor, Tom. Și cu siguranță unul întunecat și ciudat. Nu e firesc norul ăla! Nu-mi place deloc cum arată!

În împrejurări normale, un asemenea nor înspăimântător ar fi anunțat o furtună violentă, urmată de o ploaie torențială. Dar pe când ne apropiam de el, am văzut că marginea lui era curbată, ca o tipsie neagră uriașă, sau un scut. Vântul se opri din nou, și temperatura scăzu brusc foarte mult; dacă până acum fuseserăm pârjoliți de căldură, acum începeam să tremurăm de frig și teamă. Brusc, ne-am cufundat într-o lume crepusculară, și chipurile noastre au intrat în umbră.

M-am uitat în jur: Alice, Arkwright și toți ceilalți, chiar și vrăjitoarele din Pendle, mergeau foarte încet, cu

capetele aplecate, ca și cum erau apăsate de greutatea întunericului de deasupra noastră. Doar Vrăciul ținea capul sus.

Deși acum nu mai era nicio adiere de vânt, vedeam că norul ciudat și amenințător se frământa, se învârteja și fremăta în înalturi, ca și cum un gigant ar fi amestecat în el cu un băț uriaș. Curând am auzit un sunet ascuțit și puternic, și am văzut deodată la orizont o coloană de lumină portocalie.

— Despre asta ne-a spus mama, Alice, am exclamat, arătând într-acolo. E stâlpul de foc. Ordul trebuie să fie undeva înăuntrul lui.

Eram la cel puțin cinci kilometri de coloana de foc, dar îi simțeam dogoarea pe frunte, în ciuda aerului care se răcise. Ne îndreptam către o imensă volbură stacojie, o arteră gigantică ce pulsa, unind cerul cu pământul. Arăta spectaculos și tulburător, și părea să se îngroașe și să se contracte ritmic; mă temeam că ar putea exploda, aspirându-ne. Din partea ei de jos porneau fulgere care se bifurcau în sus, albe și albastre, precum ramurile copacilor ce se înălțau pierzându-se în norul negru de deasupra.

Deși rămânea pe loc, coloana se rotea rapid în sens opus direcției acelor ceasornicului. Praful care se învârteea forma o ciupercă la baza ei, iar vârful era învăluit în

negura de deasupra. Sunetul strident se întetise și acum se auzea ca un țipăt ascuțit și aspru, și se simțea un miros înțepător, pe care la început nu mi-l puteam lămuri; nările mă usturau și parcă simțeam mirosul acela și pe limbă.

— Miroase a carne arsă! strigă Alice, adulmecând aerul. Și parcă se aud sufletele care țipă în Iad! Și care ard! Ard cu toatele!

Dar, dacă era așa, atunci era creație mai degrabă decât cremațiune; carne renăscută din foc. Dacă era așa cum îmi spusese mama, arunci Ordeen și servitorii ei intrau în lumea noastră în mijlocul acelor flăcări. Era un portal de foc. Căldura pe care o simțeam arzându-mi fața se mai domoli puțin; furia se potoli pe când culorile străbăteau tot spectrul, stacojiul trecând încet în bronz.

— E o clădire mare acolo! strigă Alice, arătând în fața noastră. Uite! Înăuntru! Se poate vedea în mijlocul flăcărilor! Este Ordul...

Alice avea dreptate. Vedeam acum vârtejul încetinindu-și mișcarea și micșorându-se, dar procesul era mai degrabă unul de limpezire decât de dispariție; acum era aproape transparent și ne îngăduia să distingem conturul Ordului aflat în interiorul lui, acel lăcaș întunecat al lui Ordeen.

Avea trei turnuri răsucite, toate de aceeași înălțime, ridicându-se atât de sus încât aproape intrau în nor. În spatele lor, ca și cum ar fi fost apărat de ele, se afla domul despre care ne spusese mama. Și atât turnurile cât și domul se înălțau dintr-un edificiu masiv care semăna cu o mare catedrală, dar mult mai mare și mai maiestruoasă decât cea din Priestown, cea mai mare biserică din Comitat. Și în vreme ce pentru construirea unei catedrale e nevoie uneori de multe decenii, aceasta părea să se fi înălțat în doar câteva minute.

Coloana de foc dispăruse acum. Noi am mers mai departe, apropiindu-ne din ce în ce mai mult de masa întunecată a Ordului, care se ridica în fața noastră ca o fiară uriașă și înspăimântătoare. Deși afară se întuneca din nou tot mai mult, din Ord radia o lumină nouă și ciudată. Ordul era acum luminat de o strălucire blândă de bronz care devenea tot mai intensă. Acum, pentru prima oară, reușeam să văd detaliile clădirilor. Fiecare turn răsucit avea ferestre înalte și înguste, arcuite în partea de sus asemenea celor de la o biserică. Erau deschise și prin ele focurile interioare străluceau și mai puternic.

— În spatele ferestrelor se văd niște lucruri oribile care se mișcă, șopti Alice, și pe chipul ei am citit uluirea și groaza. Lucruri din Iad.

— E doar imaginația ta, Alice, i-am spus. E prea departe ca să vezi ca lumea.

Dar în ciuda cuvintelor mele, și eu puteam să văd mișcare la unele dintre ferestrele acelea; niște forme neclare care treceau pentru câteva clipe ca niște fantome prin dreptul luminii. Nu voiam să mă gândesc ce-ar putea fi. Apoi privirea mi s-a oprit pe poarta principală — cea mai lată dintre intrările în acea clădire. Era înaltă și arcuită, și deși strălucea puternic, în adâncul ei întunericul era atât de deplin încât brusc m-a cuprins teama de ceea ce putea ascunde.

Ne apropiam acum de ea; citadela era imensă, înălțându-se înaintea noastră și acoperind cerul întunecat.

Cineva strigă un ordin în spatele nostru și, când ne-am întors, am văzut războinicii oprindu-se înainte de a-și schimba formația în două semiluni, cu cornurile către Ord. Arătau impresionant, cu armurile și armele lor strălucitoare. Prima dintre cele două sarcini ale lor fusese dusă la capăt cu bine: ținuseră departe menadele; din când în când, din masa lor se desprindea câte o patrulă care le alunga și le urmărea. Acum mercenarii aceștia se confruntau cu o sarcină și mai grea: curând aveau să pătrundă călare chiar în inima citadelei și să lupte împotriva Întunericului de acolo.

Am mers mai departe. Se stabilise ca mercenarii să nu se apropie de Ord până în momentul atacului. M-am uitat la citadelă, cercetând cu privirea zidul exterior, și în cele din urmă ochii mei au găsit cea de-a doua intrare pe care o descriesese mama: deasupra ei era un gargui în formă de țeastă cu două coarne uriașe de cerb. Pe aici trebuia să intre delegația. Dacă eșuam, servitorii lui Ordeen aveau să iasă prin poarta principală pentru a distruge regiunea.

Brusc, am simțit primele picături pe față; picături care au devenit repede un torent de ploaie caldă ce se revărsa prin aerul complet nemișcat. Pe când cădea, răpăind furios pe pământul uscat, din Ord începură să se ridice aburi și mie mi-a trecut prin cap că un fierar invizibil, după ce și-a încheiat lucrul, domolea acum focul.

În câteva clipe o ceață albă deasă porni rostogolindu-se înspre noi și nu mai puteam vedea nici la doi metri. O liniște stranie se așternu. Nu trecu mult timp și Grimalkin ieși din ceață, împreună cu Seilenos și cu ceilalți membri ai escortei mamei care urmau să alcătuiască delegația de treisprezece.

Mama s-a întors către mine, mângâindu-mă pe umăr pentru a mă liniști.

— A sosit vremea. Trebuie să fii curajos, fiule. Nu va fi ușor. Dar ai forța să treci prin asta cu bine.

— Oare menadele nu au anunțat-o pe Ordeen că ne apropiem? N-or să-i spună că avem cu noi o armată de mercenari?

Mama clătină din cap.

— Nu, menadele nu pot lua legătura direct cu Ordeen. Ele pur și simplu așteaptă venirea ei și apoi profită de oroarea pe care o aduce cu ea, ospătându-se cu cei morți sau pe moarte.

— Dar chiar nu ne-au văzut? Oare cei care sunt deja treji în Ord n-or să ghicească ce avem de gând să facem?

— Deși escorta noastră e mai mare ca de obicei, nu e ceva deosebit, căci delegația pentru Ord este întotdeauna însoțită de o escortă. Pentru cei care privesc dinăuntru, acești războinici nu sunt decât carne care va fi devorată. Nici nu se așteaptă la atacul pe care l-am plănuțit.

Deodată, mama mă îmbrățișă strâns. Când îmi dădu drumul, am văzut lacrimi în ochii ei. A dat să spună ceva; gura i s-a deschis, dar nicio vorbă n-a ieșit.

Ceva s-a mișcat în umbrele din spatele ei. Magistrul meu. A pus o mână pe umărul meu și m-a tras într-o parte.

— Ei bine, băiete, asta e. Nu-mi plac metodele mamei tale și nici tovarășii pe care și i-a ales, dar știu că ea aparține Luminii și ceea ce face, face pentru binele nostru, al tuturor. Orice ai avea de înfruntat acolo înăuntru, adu-ți aminte tot ceea ce te-am învățat eu, fii tu însuși și nu uita că ești cel mai bun ucenic pe care l-am avut vreodată.

I-am mulțumit pentru cuvintele lui și el mi-a strâns mâna.

— Un singur lucru vreau să-ți mai spun. Nu știu de ce mama ta o trimite cu tine pe vrăjitoarea aia mică, spuse el, arătând către Alice. Pare să creadă că fata o să te apere. Sper din toată inima că așa va fi. Dar tu să nu uiți nici măcar pentru o clipă cine sunt părinții ei. Este fiica unei vrăjitoare și a Diavolului. Nu e una dintre noi și niciodată nu va putea fi, indiferent cât de mult încercă. Va fi bine dacă o să-ți amintești asta, băiete.

Auzindu-i vorbele, am simțit cum mi se strânge inima. Dar nu aveam ce să-i răspund, așa că doar am încuviințat din cap, mi-am luat sacul și toiagul, și m-am îndreptat către locul unde Grimalkin aștepta împreună cu Alice și cu ceilalți. Am pornit cu ea în frunte prin ceață, spre intrarea în Ord.

CAPITOLUL 16 UMPLE POTIRUL!

Mergeam cu Grimalkin în dreapta mea și Alice în stânga. M-am uitat în spate și i-am văzut pe cei zece războinici aleși de mama din escorta ei, printre care și Seilenos, venind în urma noastră, siluete întunecate prin ceața deasă.

Curând totul în jurul nostru deveni tăcut, și nu se mai auzea decât scârțâitul ghetelor și pantofilor noștri pe pământ. Tot mai ploua; nu mai era ploaia torențială de mai devreme, dar pământul se transforma repede în noroi.

Și apoi, mult prea curând, în fața noastră s-au ivit deodată zidurile Ordului, pietre imense, ude, lucind în ploaie. Era masiv — părea incredibil că trecuse în lumea

noastră prin acel portal de foc. Am cotit la stânga, mergând de-a lungul zidului un timp, până când am ajuns la intrarea mai mică. Grimalkin nu a șovăit când ne-a condus pe sub gargui, înăuntru. În fața noastră se deschidea un tunel, dar ea s-a întors către stânga, printr-o ușă care ne-a purtat într-o sală atât de vastă, încât centrul cupolei sale înalte se pierdea în întuneric. Lumina de acolo era difuză, dar, deși nu vedeam nicio torță, egal răspândită în încăpere. Exact înaintea noastră se afla o masă lungă acoperită cu mătase roșie; pe ea se aflau tipsii de argint și bronz încărcate cu carne și fructe. Mai erau și treisprezece jețuri bogat împodobite, sculptate din cel mai alb ivoriu și îmbrăcate în mătase neagră bogată; iar pe masă, în fața fiecărui jeț, se vedea un pocal auriu, minunat lucrat și umplut ochi cu vin rubiniu.

Pe când lumina devenea mai puternică, am deslușit colonadele din dreapta și stânga noastră, și am văzut acum că podeaua dintre șirurile de coloane era un mozaic frumos care înfățișa șerpi mari încolăciți unul în jurul celuilalt. Am urmărit cu privirea formele acelea sinuoase, până când m-am oprit șocat.

În mijlocul podelei se vedea o groapă întunecată. Nu știu de ce, dar acea groapă m-a umplut de spaimă. Am

început să tremur de frică. Oare ce conține, m-am întrebat.

Am luat loc cu toții la masă, însă, amintindu-ne de instrucțiunile mamei, nu ne-am atins de mâncarea și băutura de pe masă. Jețurile fuseseră așezate doar pe o latură a mesei, așa că toți ne aflam cu fața la groapă.

Am auzit răsunând niște pași, la început în depărtare, apoi apropiindu-se tot mai mult. Încet, din groapă s-a ivit un cap, ca și cum ar fi fost ridicat de o mână uriașă. Cineva urca niște trepte. O siluetă întunecată a pășit afară din groapă pe podeaua cu mozaic; era un războinic înveșmântat din cap până-n picioare într-o armură neagră. În mâna stângă purta o sabie lungă; în mâna dreaptă un potir mare de cristal.

S-a apropiat de noi cu pași mășurați și am avut câteva secunde pentru a-l cerceta cu privirea. Nu exista deschidere pentru nas sau gură în coiful acela negru, dar existau două crăpături orizontale înguste acolo unde ar fi trebuit să fie ochii. Dar nu-i vedeam ochii — doar întuneric. Armura lui era făcută din zale negre, iar cizmele erau neobișnuite și în același timp ucigătoare, căci vârful lor se termina cu țepușe ascuțite.

Se opri lângă masa noastră, și când vorbi, spaima îmi strânse inima, căci vocea care răsuna în acea sală era rece și trufașă, cu un sunet metalic aspru.

— **De ce nu mâncați hrana care vi s-a oferit? De ce nu beți din vinul care vi s-a dat cu dărnicie?** întrebă el plin de reproș, și ecoul vorbelor lui se lovi de podea și tavan, apoi dintr-un perete într-altul.

Întrebarea ne făcu să ne ridicăm cu toții în picioare, dar cea care vorbi în numele nostru a fost Grimalkin.

— Pentru ospitalitatea pe care ne-o arătați vă aducem mulțumiri, răspunse ea, pe un ton calm și demn. Dar deocamdată nu ne este nici foame și nici sete.

— **Este hotărârea voastră, dar cu toate acestea, vi se cere un schimb pentru ceea ce v-am oferit cu mărinimie. Umpleți potirul pentru ca stăpâna mea să poată trăi!**

Spunând acestea, războinicul întunecat întinse potirul către vrăjitoarea asasină.

— Cu ce trebuie să-l umplem? întrebă Grimalkin.

Războinicul nu răspunse imediat. Întoarse capul și păru să ne cerceteze cu privirea pe rând pe fiecare dintre noi. Apoi sufletul mi se umplu de groază, căci, deși nu-i puteam vedea ochii, știam fără nicio urmă de îndoială că privirea lui se oprise asupra mea.

— **Stăpâna mea are nevoie de putere**, declară el și își îndreptă sabia către mine. **Ea trebuie să bea sânge cald din trupul celui mai tânăr de aici! Oferiți-i viața! Umpleți potirul cu sângele din inima lui!**

Am început din nou să tremur. În ciuda a tot ce mi se spusese, deși știam că Grimalkin va lupta pentru viața mea, îmi era îngrozitor de frică. Tot felul de îndoieli începură să mi se învâртеjească prin minte și simțeam cum spaima îmi încleșta inima. Oare aveam să mor aici? Până la urmă, spusese Cel Rău adevărul? Oare aceasta fusese de la început intenția mamei — să mă sacrifice? Poate că întoarcerea ei treptată către starea animalică îndepărtase din sufletul ei orice dragoste omenească pe care ar fi putut-o simți pentru fiul ei.

Grimalkin clătină din cap.

— Vreți prea mult! strigă ea cu o voce puternică, autoritară. Cerem dreptul la luptă!

Războinicul înclină capul.

— **Este dreptul vostru. Dar nu luați cu ușurință această provocare. Dacă eu sunt cel care câștigă, viețile voastre, ale tuturor, vor fi imediat pierdute. Tot mai vreți să luptați?**

Grimalkin încuviință din cap, acceptând termenii înțelegerii. Și brusc totul deveni întunecat. Am auzit suspine și șoapte de jur împrejurul nostru și apoi, când

lumina umplu din nou sala, am văzut că acum războinicul stătea înarmat și în poziție de luptă în mijlocul pardoselii mozaicate. Potirul dispăruse. În mâna dreaptă ținea acum sabia lungă; în mâna stângă, o bilă de metal ghintuită, prinsă de un lanț.

Grimalkin își scoase două pumnale care parcă nu se terminau și, cu o grație desăvârșită, sări peste masă, aterizând ca o pisică pe cealaltă latură a ei. Începu să înainteze ușor către silueta în armură, o pândă înceată și mortală a dușmanului ei. Și mi se părea că pe buzele ei dansa un zâmbet vag. Pentru asta trăia ea. Avea să se bucure de fiecare clipă din lupta cu acest cavaler. Îi plăcea să-și spună la încercare abilitatea împotriva unui oponent de valoare, și știam că acum găsisese unul care o va împinge până la limită. Grimalkin nu se temea de moarte. Dar dacă nu reușea să învingă și era omorâtă, atunci și noi toți ne pierdeam viața.

Adversarul ei făcu un pas înainte și începu să-și rotească bila ghintuită deasupra capului. Lanțul se rotea mai sus, tot mai sus, cu bila grea de metal la capătul lui desplicând aerul cu suficientă forță și iuțeală pentru a zbura capul lui Grimalkin de pe trupul ei.

Dar nu degeaba era Grimalkin vrăjitoarea asasină a clanului Malkin. Calculând perfect momentul atacului,

păși în interiorul orbitei sferei rotitoare și lovi exact în deschizătura de ochi stângă a coifului, iar lama ei zgârie metalul, ratând cu mai puțin de un deget.

Sabia războinicului se dovedi la fel de iute ca pumnalele lui Grimalkin, și cei doi schimbă lovitururi furioase, dar ea era prea aproape pentru ca el să poată manevra bila. Și bila rămase inutilă pe lanțul ei, în vreme ce Grimalkin își folosea cele două tășuri împotriva sabiei lui.

O vreme ea păru să domine lupta și îl atacă întruna. Apoi veni rândul războinicului să se dovedească mai puternic. Vrăjitoarea asasină nu avea armură și acum, când se vedea încolțită, lipsa aceasta se dovedi importantă. De două ori o lovi cu piciorul, și țepușa ascuțită amenință să-i spintece stomacul, dar ea se răsuci ca o roată făcând economie de mișcare, și rămase aproape de el pentru a-l împiedica să-și folosească lanțul și bila. Iarăși și iarăși, pumnalele ei loviră trupul dușmanului cu clinchete metalice, dar se opriră în armura care îl îmbrăca. Părea imposibil ca ea să rămână în viață, cu atât mai puțin să învingă. Ce șanse avea în fața unui inamic apărat atât de bine de zale? Picioarele și brațele lui Grimalkin erau goale — carnea ei era vulnerabilă.

Brusc, mi-a trecut prin minte că Grimalkin renunțase la ceva care acum i-ar fi putut fi de mare ajutor. Dacă

și-ar fi păstrat tăișul și dorința întunecată pe care mi le dăruise mie, le-ar fi putut folosi acum. Făcuse cu adevărat un mare sacrificiu.

Acum Grimalkin se îndepărtă de dușmanul ei, cu mișcări circulare în direcția opusă sensului acelor ceasornicului, și se apropie de masa noastră. Îngrijorarea mea creștea. Tactica ei părea greșită. La distanța asta războinicul putea mânui din nou în mod eficient bila ucigătoare împotriva ei. Și într-adevăr, el începu s-o rotească deasupra capului, mai repede, tot mai repede, pregătindu-se pentru lovitura de grație. Grimalkin făcu un pas către el, ca și cum s-ar fi așezat în poziția cea mai bună pentru a aștepta ca bila ghintuită s-o strivească. Nici nu mai puteam respira, și mi-am zis că totul se terminase.

Dar când bila coborî, vrăjitoarea asasină nu mai era acolo. Bila lovi masa cu o lovitură teribilă, făcând tepsiile și pocalele să sară de pe masă și să se spargă de podea. Și apoi Grimalkin își duse sarcina la bun sfârșit, repezindu-și lama direct în deschizătura din coif care marca locul ochiului stâng nevăzut al dușmanului ei. Tăișul își atinse ținta în plin și un țipăt cumplit de durere umplu marea sală.

Într-o clipă, totul se cufundă în beznă și aerul îngheță. Se folosea asupra noastră magia neagră, puternică. Am

simțit cum mă cuprinde amețeala și am întins mâna către masă pentru a mă sprijini de ea. Ecoul aceluși țipăt se stinse și tăcerea se lăsă peste noi. Dar apoi, în întuneric, am văzut doi ochi strălucitori mișcându-se către noi din direcția gropii.

Din nou lumina începu să apară și eram cu toții așezați la masă — deși nu-mi puteam aduce aminte când mă așezasem. Tipsiile și pocalele care zăcuseră pe podea erau acum pe masă, la locurile lor. Grimalkin era din nou pe jețul unde se aflase la început

Războinicul în armură întunecată era din nou în fața noastră, ținând în mâini potirul de cristal și sabia lui lungă. Era același războinic? Fusese readus la viață prin magie neagră? Era ca și cum lupta cu Grimalkin nici nu avusese loc.

— **Stăpâna mea are nevoie de putere. Ea trebuie să bea sânge cald din trupul băiatului!** spuse el, îndreptându-și din nou sabia către mine. **Umple potirul!**

L-am văzut pe cumplitul războinic întinzând potirul de cristal în direcția mea și am simțit cum mi se zbate inima în piept de spaimă.

— Am câștigat, copile! îmi șopti Grimalkin la ureche, cu o voce triumfătoare. Nu îți mai cere viața, ci doar să umplem potirul acela. Exact asta și vrem.

În tăcere, războinicul așeză potirul de cristal pe măta-sea roșie de pe masă. Grimalkin îl luă și scoase dintr-o teacă de piele un cuțit cu lama scurtă. Se întoarse către mine și-mi spuse:

— Suflecă-ți mâneca, hai, copile! Brațul drept....

Cu degete tremurătoare, am făcut așa cum mi-a spus.

— Acum ia potirul și ține-l sub braț ca să aduni sângele.

Am ridicat brațul gol și am așezat sub el potirul minunat lucrat. Grimalkin făcu o mică tăietură în carne. Abia am simțit-o, dar sângele începu să picure imediat; cu toate acestea, s-a oprit înainte ca potirul să se fi umplut pe jumătate.

— Încă o tăietură și am isprăvit, spuse Grimalkin.

Am simțit din nou lama în carne și durerea scurtă dar ascuțită mi-a tăiat răsufarea. De data asta sângele a țâșnit bogat și, spre surprinderea mea, vasul a devenit brusc foarte greu. S-a umplut repede, dar în clipa în care sângele a ajuns până la buza potirului, din braț nu mi-a mai curs deodată nimic și am văzut că sângele deja se închegase într-o linie roșie pe carnea palidă a brațului meu.

Vrăjitoarea asasină a așezat potirul pe masă; războinicul l-a luat și a plecat cu el spre groapă. L-am privit cum coboară treptele și dispăre, apoi am așteptat în

tăcere până când s-a îndepărtat suficient de mult de sală. Nu puteam risca să audă zgomot și să se întoarcă. Era vital ca sângele meu să-i fie dat lui Ordeen. Minuțele treceau încet, iar în cele din urmă Grimalkin zâmbi și scoase din mâneca ei o oglindă mică, pregătindu-se să anunțe succesul nostru.

Dar înainte să o poată face, din nou se întunecă în jurul nostru și eu am simțit un fior rece. Încă o dată, ochi strălucitori se îndreptară către noi din direcția gropii. Oare servitorii lui Ordeen ne ghiciseră intențiile?

Brusc mi-am dat seama că, în ciuda tăcerii intense, sala era plină acum de oameni. Și ce oameni ciudați și înspăimântători!

Bărbații erau foarte înalți, cu nasuri și bărbii lungi și ascuțite și fețe prelungi. Trebuie să fie demoni, m-am gândit eu, cu ochii lor adânciți în fundul capului și cu hainele negre și largi care atârnavă pe trupurile lor ca niște pânze de funigei întinse peste sălcii. La cingători purtau săbii lungi, cu lame încovoiate.

Văzându-i pe demoni, mi-am adus aminte de un vechi proverb din Comitat:

*Nasul ascuțit, bărbia țuguiață,
Întunericul dinăuntru arată.*

Dimpotrivă, femeile erau zvelte, cu rotunjimi voluptuoase, cu pielea lucitoare de parcă tocmai fusese unsă. Și ele dansau — se roteau în ritmul bătăilor îndepărtate ale unor tobe nevăzute. Femeile astea dansau singure, în vreme ce bărbații stăteau încruntați la marginea cercului unde dansau ele, sau se țineau în umbra coloanelor și le priveau cu ochi lacomi.

M-am uitat la masa noastră și am văzut că toată lumea părea fermecată de dansatoare. Mișcările lor ciudate aveau un fel de vrajă. Grimalkin stătea cu oglinda în mână, dar părea să nu fie în stare să o folosească. Eram lipsiți de putere. Oare ne apropiasem atât de mult de succes dar aveam să fim opriți în ultimul minut?

Și apoi mi-am dat seama că Seilenos și câțiva bărbați din escorta mamei înfulecau lacomi din farfuriile lor și beau vin din pocalele lor aurii — în pofida avertismentelor mamei. Am știut atunci că vraciul grec nu avea voința și hotărârea lui John Gregory — cu siguranță asta avea să-i aducă pieirea.

Mi-am întors din nou privirea către femeile care dansau în fața gropii și am văzut că dacă până acum fiecare dansase singură, acum se învârteau două câte două, femeie cu femeie, urmând modelul mozaicului, șerpilor înlănțuiți. Bătăile de tobă se auzeau din ce în ce

mai tare, mai repede și mai sălbatic, și acum erau mai multe tobe. Mă făceau să vreau să țin ritmul cu piciorul, și am simțit o dorință ciudată de a mă ridica de pe scaun. M-am uitat la Alice și am văzut că și ea se încleștase de scaunul ei, împotrivindu-se dorinței de a se alătura dansatoarelor. Am încercat să respir mai rar și m-am luptat cu impulsul de a mă mișca, până când acesta începu să slăbească.

Atunci am văzut că unul dintre cei care dansau era un bărbat — unul pe care l-am recunoscut. Era Seilenos. Doar cu puțin timp în urmă îl văzusem gustând din mâncarea interzisă; acum intrase în acel dans sălbatic. Pentru o clipă l-am pierdut din ochi, dar când a apărut din nou, se rotea mai aproape de masa noastră. Și am văzut că o femeie avea gura lipită de gâtul lui și dinții ei erau înfipti adânc în carne; pe pieptul lui picura sânge. Ochii lui se învârteau înnebuniți de groază în orbite, stomacul lui părea cuprins de convulsii, hainele îi erau sfâșiate, iar pe spate i se vedeau răni adânci. Femeia îl golea de sânge. Apoi Seilenos dispăru în vârtejul de trupuri din preajma gropii și nu l-am mai văzut nicio dată.

M-am simțit recunoscător pentru ceea ce mă învățase Vrăciul și pentru că nu mâncasem nimic înainte de a

intra în citadelă. Pasiunea lui Seilenos pentru mâncare și băutură îl costase viața — poate chiar și sufletul!

Apoi, în dreapta mea, am văzut-o din nou pe Grimalkin, cu fața contorsionată de efortul imens de a lupta împotriva puternicei magii negre care ne legase. Încet, a dus oglinda la gură. A suflat pe ea și, concentrată, a început să scrie cu degetul arătător. Era semnalul de începere a atacului.

CAPITOLUL 17 ELEMENTARIILE DE FOC

Siluețele care dansau continuară să se învârtă un timp pe ritmul frenetic, dar în cele din urmă încetiniră. Tobele își răriră bătăile, apoi se opriră cu totul. Demonii rămaseră nemișcați, încremeniți în timp, așa cum fusesem și noi cu câteva minute în urmă. Unii stăteau cu capetele înclinate și aveam impresia că ascultă.

Am auzit un răpăit de pași în depărtare. Apoi mai aproape, tot mai aproape. Ușile se dădură de perete cu un zgomot puternic și în sală năvălită vrăjitoarele din Pendle, cu cuțitele în mână, cu fețele lor sălbatice și nerăbdătoare să înceapă lupta. Printre ele erau și vrăjitoare Mouldheel, dar nu le vedeam pe Mab și cele

două surori ale ei. De ce nu participau și ele la atac? m-am întrebat.

Din nou Grimalkin sări peste masă și intră în luptă. Demonii nu-și mai folosiră puterile, sau poate se dovediră inutile împotriva atacului sălbatic al vrăjitoarelor. Acestea spintecau în dreapta și în stânga, mânuindu-și tăișurile în mod eficient. Dușmanii lor rezistară, scoțându-și săbiile și ripostând, dar în câteva minute mai mulți dintre ei zăceau morți, iar sângele lor roșu se aduna pe pardoseală.

Totul se petrecu atât de repede încât noi ceilalți nici nu am avut timp să intrăm în luptă. Într-un moment bătălia se purta cu ferocitate, iar în momentul următor demonii se retrăgeau pe trepte în groapă. Dar era o retragere în ordine. Unii luptară întocmai ca o ariergardă, în vreme ce femeile scăpau. Curând rămaseră doar vrăjitoarele, privind în josul treptelor în întuneric.

Alice mă apucă strâns de braț pe când ne îndreptam către ele, dar vrăjitoarele se îndepărtau deja de groapă.

— E prea periculos să îi urmărim, spuse Grimalkin, întorcându-se spre mine. Bănuiesc că exact asta și așteaptă. Au cedat și s-au retras mult prea repede. Fără îndoială, vor să ne atragă în întuneric și să ne atace. O să facem așa cum ne-a spus mama ta, copile. Cred că ar

trebui să rămâi să aștepți aici până când mercenarii își lansează atacul. Trebuie să-și facă apariția, așa că noi o s-o luăm înainte și o să pătrundem mai adânc în citadelă.

Spunând acestea, le conduse pe vrăjitoarele cu hainele împrășcate de sânge afară în tunel, către curtea interioară.

— E mai bine să facem cum zice ea, Tom, spuse Alice, continuând să mă țină strâns de braț. O să le urmăm în câteva minute.

Câțiva dintre membrii escortei mamei încuviințară din cap. Rămași fără conducătorul lor, păreau agitați. Trupurile lui Seilenos și ale altor doi soldați zăceau în bălți de sânge, iar ochii larg deschiși, dar care nu mai puteau să vadă, fixau bolta înaltă.

— Hai să ne apropiem de ușă, spuse Alice, uitându-se agitată către trepte. Acum că vrăjitoarele au plecat, demonii ăia ar putea să vină înapoi.

Părea o idee bună, așa că ne-am retras cu toții lângă ușa deschisă.

Câteva clipe mai târziu am auzit cai apropiindu-se în galop. Am văzut cum mercenarii năvălesc prin intrare și de-a lungul tunelului pentru a-și începe atacul. Dură mult până când trecură cu toții. Când ultimele copite

răsunară în depărtare, am ieșit din sală și i-am urmat în curtea interioară.

M-am uitat repede peste umăr. Nu se vedea nici urmă de mama, Vraci sau ceilalți. Ar fi trebuit deja să fie aici, nu? mi-am spus.

Nu făcusem mai mult de zece pași prin tunel când am auzit din nou zgomot de galop. Era din ce în ce mai puternic! Războinicii se întorceau. Deja se retrăgeau! Ce se întâmplase?

Un cal fără călăreț trecu pe lângă noi, cât pe ce să o trântescă sub copitele sale pe Alice. Ochii i se învârteau în cap de spaimă și avea spume la gură. Alți cai trecură pe lângă noi în goană, unii cu călăreții lor dar fără arme, cu ochii mari de groază. Da, toți se retrăgeau. Nu încăpea nicio îndoială. Fuseseră puși pe fugă. Oare ce îi făcuse să gonească mâncând pământul?

Pe când tot mai mulți treceau într-un galop nebun pe lângă noi, mi-am dat seama că suntem în pericol de a fi striviți. Am împins-o pe Alice într-o nișă în perete, apărând-o cu trupul meu. Caii goneau înnebuniți de spaimă, și tunelul se umpluse de bubuiturile copitelor lor. Mi se părea că nu aveau să se mai termine, dar în cele din urmă se lăsă tăcerea și eu m-am îndepărtat de perete.

— Ești bine, Alice? am spus, ridicându-mi de jos toaie-
gul și sacul.

Ea încuviință din cap.

— Unde e escorta mamei tale? întrebă.

M-am uitat în jur. Trei dintre oameni erau morți, călcați în picioare de cai, iar de restul nu se vedea nici urmă. Și unde erau mama, Vraciul și Arkwright? În tunel, în urma noastră? Oare fuseseră și ei striviți în năvala nebună a cailor? Am simțit un nod în gât.

Am strigat „Mamă, mamă!” dar nu mi-a răspuns nimeni, doar o tăcere stranie.

— Ar trebui să mergem după vrăjitoare, Tom, propuse Alice. Poate că i-a întârziat ceva pe mama ta și pe Moșul Gregory. Poate că nici n-au fost în tunel când au trecut caii.

Am încuviințat din cap și ne-am continuat drumul. Eram îngrijorat pentru mama, dar îmi era și frică pentru ceea ce ne putea aștepta. Orice era, o mie de războinici călare au preferat să fugă decât să o înfrunte. Oare era însăși Ordeen? Oare primise deja sângele meu și se trezise?

Acum ne apropiam de capătul tunelului și ceața începea să ne învăluie. O frică stranie mă copleșea. Valuri

de fiori reci treceau prin mine asemenea unei vijelii care încerca să mă împingă înapoi.

— Simți, Tom? întrebă Alice.

Am încuviințat din cap. Pentru un vraci care se confruntă cu forțele Întunericului, orice urmă de spaimă era periculoasă. Îi făcea pe dușmanii Luminii mult mai puternici.

Ne-am chinuit să mergem mai departe. Am încercat să-mi îndepărtez spaima gândindu-mă la momentele fericite din copilărie: când stăteam pe genunchii mamei sau când tata îmi povestea despre vremurile în care fusese pe mare. Ne-am străduit să mergem înainte până când, în cele din urmă, în fața noastră s-a ivit din ceață, înalt, zidul interior al Ordului, cu pietrele sale uriașe încă lucind. ·

Ne aflam în marea curte pietruită de sub meterezele lui. Pe jos erau cai morți; și războinici, cu ochii larg deschiși și holbați, cu fețele contorsionate de groază.

— Ce i-a omorât, Alice? am strigat. Nu există semne pe ei. Nu se vede nicio urmă de rană.

— Au murit de spaimă, de-asta au murit, Tom. Le-a împietrit mințile și le-a oprit inimile... Dar uitate, acolo e o poartă deschisă!

În fața noastră, în zid, se vedea o poartă mare de lemn. Era larg deschisă, dar înăuntru era întuneric. Pe când o priveam, disperarea mă copleși și nu am găsit în mine voința de a face nici măcar un singur pas către ea. Totul fusese degeaba. Războinicii fugiseră sau muriseră, și acum nu mai aveam nicio șansă de a intra și de a o distruge pe Ordeen înainte să se înfășoare iar în mantia ei de putere.

Am stat privind lung la poarta deschisă, împreună cu Alice. Ce puteam face doar noi doi, singuri? Și cât timp mai aveam până ce Ordeen avea să se trezească?

— Nu am puterea de a intra, i-am spus lui Alice, știind că mă aflam în stăpânirea intensei magii întunecate care fusese folosită împotriva mercenarilor. Nu sunt suficient de curajos pentru asta... Nu am voința...

Răspunsul lui Alice a fost doar o încuviințare slabă din cap.

Deși niciunul nu spuneam cu glas tare ce gândeam, părea lucru sigur că vrăjitoarele din Pendle intraseră deja înaintea noastră. Dar tot nu ne puteam mișca. Mă întrebam ce se întâmplase oare cu mama și ceilalți. Voința și curajul îmi dispăruseră.

Nu știu cât am mai fi rămas acolo, dar deodată am auzit pași în urma noastră și ne-am întors. Am văzut

ieșind din tunel o siluetă înaltă, purtând glugă, și ducând un toiag și un sac. Spre marea mea mirare mi-am dat seama că era Vraciul. Chiar în spatele lui era Bill Arkwright, care avea un aer hotărât, ca și cum era gata să spargă câteva capete. Dar nu se vedea nici urmă de cei trei câini ai lui.

Arkwright ne făcu un semn cu capul, dar Vraciul trecu drept pe lângă noi, cu pași mari, fără să ne arunce nici măcar o privire. Apoi, când ajunse la poartă, se întoarse și se uită înapoi la mine, cu ochii scăpărându-i mânioși.

— Haide, băiete, nu mai tândăli! mârâi el. Avem treabă de făcut. Și dacă n-o facem *noi*, cine s-o facă?

M-am silit să fac un pas înainte, apoi un al doilea. Cu fiecare pas mi se părea mai ușor, și lanțurile fricii începeau să se slăbească și să cadă din mintea mea. Mi-am dat seama că, în vreme ce războinicii fugiseră sau muriseră, îndeletnicirea noastră — la care se adăuga faptul că fiecare dintre noi era cel de-al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu — ne dădea puterea de a rezista. Dar mai presus de toate, Vraciul și hotărârea lui mă ajutaseră să-mi înfrâng teama.

Cât despre Alice, pregătirea ei de vrăjitoare avea să fie de folos — deși magistrul meu nu o invitase să ni se

alături, a pășit odată cu mine prin poartă și am intrat împreună în bezna de dincolo de ea.

— Ați văzut-o pe mama? i-am întrebat pe cei doi vraci.

Amândoi au clătinat din cap.

— Ne-am despărțit atunci când caii aceia au venit în goana lor nebună către noi. Nu-ți face griji, băiete, spuse Vraciul, mama ta se descurcă și singură. Fără îndoială, o să ne urmeze mai târziu.

Erau niște cuvinte pline de bunătate, dar nu mă ajutără prea mult să-mi liniștesc temerile.

— Unde e Gheară cu puii ei? l-am întrebat pe Bill. Sunt în siguranță cu toții?

— Deocamdată sunt destul de bine, răspuse el. l-am învățat cum să se poarte cu vrăjitoarele de apă și altele de soiul ăsta. Dar ce șanse ar avea în fața unei elementarii de foc?

Acum auzeam în depărtare mugetul unei cascade și, mult mai aproape, ecoul apei care picura în stropi mari pe piatră. Se mai auzea și un șuier ca de abur. Un potop se prăbușise peste Ord, și mare parte din el își croise drum înăuntru. Am întins mâna și am atins zidul. Piatra era încă foarte caldă.

Vraciul își deschise sacul, scoase un mic felinar, îl aprinse și îl ridică înaintea lui. Ne-am uitat în jur și imediat am văzut că acolo se deschideau mai multe drumuri. Un coridor îngust, învăluit în furioare de ceață, pornea chiar în fața noastră, urcând ușor; la dreapta noastră era un altul, perfect drept. Vraciul se opri. Păru să asculte. Am crezut că aud în depărtare un strigăt slab, dar el nu se repetă și după câteva clipe Vraciul se întoarse și vorbi.

— Cred că în sus ar trebui să mergem. Mă aștept să o găsim pe Ordeen într-unul din turnuri. Ce zici? întrebă el, uitându-se la Arkwright.

Celălalt vraci încuviință cu o mișcare ușoară a capului, și magistrul meu porni la drum, cu pași mari și hotărâți. L-am urmat, cu Alice alături de mine.

Am mers doar câteva minute, și coridorul s-a terminat. În fața noastră era un zid de piatră, dar în stânga am văzut o deschidere. Fără nicio ezitare, Vraciul se strecură prin ea, ținând în sus felinarul. L-am urmat cu toții și ne-am trezit într-o încăpere mare, plină de lespezi de piatră pe care se aflau întinși pe spate niște oameni care păreau că dorm. Spre deosebire de coridor, această încăpere nu era cufundată în beznă; era plină de

o lumină galbenă slabă, deși nu-mi dădeam seama de unde vine.

Siluețele întinse pe pietre păreau umane, dar trupurile lor erau lungi, fețele înguste și prelungi, cu bărbii și nasuri ascuțite și ochi adânciți în orbite. Aceștia erau demonii pe care îi văzusem privind-i pe dansatori în sala cea mare. Dar acum, când felinarul îi prinse în lumina lui pe cei mai apropiați, mi-am dat seama că nu dormeau, ci că erau morți.

Gâturile le fuseseră tăiate și ei zăceau în propriul lor sânge, care se scursese și pe podeaua de piatră. Pe când înaintam încet, strecurându-ne printre lespezi, am văzut urme însângerate. Unele erau lăsate de pantofi ascuțiți, dar erau și urme de picioare goale — picioarele vrăjitoarelor Mouldheel.

— Vrăjitoarele din Pendle nu sunt exact aliații pe care mi-i doream, dar cel puțin acum nu mai avem de ce să ne temem în această încăpere, remarcă Vraciul.

— Ordul este imens, am spus eu. Trebuie să fie o mulțime de încăperi. Gândește-te doar câte creaturi asemănătoare mai trebuie să fie...

— N-are rost să ne gândim la asta, băiete. Trebuie să mergem mai departe. Cel puțin, dacă ne amenință vreo

primejdie, vrăjitoarele aflate înaintea noastră vor da primele ochii cu ea și ne vor avertiza în vreun fel.

Vraciul și Arkwright ieșiră primii din încăpere; dar chiar în clipa în care mă pregăteam să-i urmez, am auzit un strigăt în spatele meu. M-am întors și am văzut-o pe Alice încremenită, cu chipul împietrit de groază. Unul dintre demoni se ridicase deodată în capul oaselor pe lespede sa; o apucase strâns de braț și o privea cu răutate.

Sângera din gât, dar era limpede că tăietura nu fusese suficient de adâncă și el își revenise, pentru a găsi pe domeniul lui niște străini. Ochii îi scânteiau furioși, și întinse mâna după sabia încovoiată de la cingătoare. Voia să o folosească asupra lui Alice! M-am repezit la el și l-am împuns cu putere în piept cu capătul toiagului meu. Icnii cu răsuflarea tăiată când simți lemnul de scoaruș-de-munte și deschise gura; saliva și sângele țâșniră cu putere afară. Își scoase sabia, așa că l-am împuns din nou. Scăpă din mână sabia, care se rostogoli pe pardoseală. Dădu drumul brațului lui Alice și se rostogoli departe de mine peste lespede sa de piatră, pentru a ateriza pe picioare, ghemuit. Se întoarse încet cu fața la mine, cu ochii la marginea lespezii.

Înainte să pot acționa, diavolul țâșni în sus. Niciun om nu ar fi putut sări atât de mult și cu o asemenea viteză. Zbură peste lespede și căzu peste mine, și am scăpat toiagul din mână. Am căzut pe spate, m-am răsucit și m-am rostogolit departe de el. Am văzut că demonul se pregătea să atace din nou și am înțeles că nu aveam decât o singură șansă. Mi-ar fi luat prea mult timp să trag afară lanțul de argint ascuns în buzunarul pantalonilor, dar poate că reușeam să întind mâna peste umăr și să scot cuțitul pe care mi-l dăruise Grimalkin. Dar nu am apucat să mă gândesc prea bine la asta când mi-am dat seama că era prea târziu — demonul era asupra mea.

În clipa următoare două lucruri se întâmplară în același timp: se auzi un clinchet și ceva țâșni peste capul meu și străpunse gâtul creaturii. Demonul căzu în genunchi, sufocându-se, apoi se prăbuși pe o parte. Respiră adânc și se cutremură, apoi rămase nemișcat.

Alice se apropie de mine; ținea în mână toiagul meu. Clinchetul pe care îl auzisem marcă eliberarea tăișului, care acum era plin de sânge. Vraciul și Arkwright se întoarseră în fugă; se uitară la creatura moartă, apoi la Alice.

— Se pare că Alice tocmai ți-a salvat viața, tinere Ward, spuse Arkwright, în vreme ce eu încercam să mă ridic, tremurând, în picioare.

Vraciul nu spuse nimic; ca de obicei, refuza să o laude pe Alice. Chiar atunci se auzi un geamăt din colțul îndepărtat al încăperii; un alt servitor al lui Ordeen începea să se miște.

— Vrăjitoarele alea nu și-au făcut treaba atât de bine pe cât am crezut, remarcă John Gregory. Haideți să plecăm. Nu are rost să mai rămânem aici mai mult decât trebuie. Timpul e scurt — și cine știe ce ne mai așteaptă?

Dincolo de ușă era un alt coridor, care din nou urca. Am înaintat pe el, cu magistrul meu în frunte. Brusc, Vraciul ridică o mână și se opri, arătând către zidul din stânga noastră. O sferă mică și strălucitoare, o bulă de foc translucid plutea la înălțimea capetelor noastre. Nu era mai mare ca pumnul meu, și la început am crezut că era prinsă de perete. Dar pe când o priveam, am văzut-o plutind de-a curmezișul coridorului și dispărând în piatră.

— Ce-a fost asta? am întrebat. O elementarie de foc?

— Da, băiete, asta cred că a fost. Pentru că am trăit toată viața în Comitatul unde e atâta umezeală, n-am văzut niciodată cu ochii mei una până acum. Din câte

am citit, pot fi cu adevărat foarte primejdioase, dar datorită cantității mari de apă care a căzut peste Ord — și a pătruns înăuntru — o să mai treacă ceva timp până când vor fi din nou pe deplin active. Un motiv în plus ca să mergem mai departe cât de repede putem! Unde e Seilenos? El știe totul despre asemenea lucruri...

— Seilenos e mort, i-am explicat eu, clătinând trist din cap. În ciuda avertismentelor mamei, a mâncat din mâncare și a băut din vinul de pe masă. Apoi a fost omorât de unul dintre demoni.

— Lăcomia l-a ucis pe bietul om, spuse Vrăciul cu o voce gravă. Felul în care facem noi lucrurile în Comitat este cel mai bun atunci când e vorba să înfrunți Întu-nericul. Mare păcat. Aveam multă nevoie de știința lui aici.

Coridorul continuă să urce și mai abrupt chiar, și din nou drumul ne-a fost oprit de un perete de piatră, cu o deschizătură în partea stângă. În încăperea în care am pătruns, felinarul ne-a dezvăluit alte lespezi de piatră, pe care stăteau întinși demoni. Toți fuseseră omorâți ca și cei pe care îi văzusem deja, iar peste tot era foarte mult sânge. Pe când înaintam printre lespezi, Alice scoase un strigăt de groază.

De data asta, lucrurile nu mai merseseră atât de ușor pentru vrăjitoare, și una dintre ele era moartă. Nici din ea nu rămăsese mare lucru. Tot ce se mai vedea erau picioarele de la genunchi în jos și pantofii ascuțiți. Deasupra lor, restul trupului fusese transformat în cenușă, care încă mai fumea. Aerul era plin de duhoarea cărnii arse.

— Ce a provocat asta? am întrebat. Sfera aceea strălucitoare pe care am văzut-o înainte?

— Sfera sau ceva asemănător, băiete. Cu siguranță un soi de elementarie de foc. Să sperăm că a plecat în altă parte. Ordul se trezește la viață mai repede decât ne așteptam, spuse Vrăciul, și apoi făcu ochii mari, alarmat.

La cinci pași în fața noastră se ivise o minge de foc, care părea mult mai amenințătoare decât sfera translucidă pe care o văzusem înainte. Era puțin mai mare decât un cap de om și opacă; arunca flăcări, pulsa ritmic, se mărea și se contracta pe rând. Începu să alunece către noi, crescând rapid.

Vrăciul o lovi cu toiagul lui și mingea de foc se retrase puțin, după care se apropie din nou. El își repezi iarăși toiagul spre minge, care trecu la un deget de ea. Mingea de foc țâșni peste capetele noastre cu o viteză năucitoare

și se sparse de peretele îndepărtat într-o ploaie de scân-tei portocalii.

Vraciul o porni cu pași mari și ne conduse afară din încăpere. M-am uitat înapoi și am văzut că sfera de foc prinsese din nou formă la baza peretelui și începea iar să plutească după noi. Dincolo de ușă, niște trepte de piatră urcau abrupt și am pornit-o cu toții repede în sus. M-am uitat în urmă, îngrijorat, dar elementaria nu părea să ne urmeze. M-am întrebat dacă nu cumva era închisă în vreun fel doar în acea cameră. Poate că datoria ei era să o păzească.

Treptele urcau în spirală. Oare eram deja într-unul din cele trei turnuri? Nu aveam cum să-mi dau seama pentru că nu existau ferestre. Mă simțeam tot mai neliniștit. Chiar dacă reușeam să o nimicim pe Ordeen, drumul nostru era plin de elementarii... și cine știe de ce alte creaturi. Va trebui să coborâm din nou treptele astea, și o vom face atunci când toate făpturile care acum pân-deau în umbră aveau să fie pe deplin treze și periculoase. Cum am putea să scăpăm vii și nevătămați?

Câteva clipe mai târziu ne confruntam cu o altă pri-mejdie. O vrăjitoare Mouldheel zăcea moartă pe trepte în fața noastră, ușor de recunoscut după picioarele ei goale și rochia zdrențuită. Acolo unde fuseseră capul și

umerii ei, se zvârcolea și fâsâia, portocalie și strălucitoare, o elementarie de foc în formă de stea-de-mare, mișcându-se încet în jos pentru a ronța restul trupului vrăjitoarei. Era una dintre acele asterii despre care îmi vorbise Vraciul.

— Se pare că i-a căzut în cap pe când trecea pe sub ea, remarcă el. Nu e o moarte prea ușoară...

Ne-am continuat drumul cu spatele lipit de pereții de piatră, ocolindu-le cât am putut de mult pe vrăjitoarea moartă și pe cumplita ei asasină. Dar apoi Vraciul a arătat deasupra capetelor noastre. Agățate de tavanul înalt, pulsând incandescent, se aflau vreo cinci elementarii asemănătoare cu asteria criminală.

— Nu știi cum e mai bine, să ne mișcăm foarte încet sau să o luăm la fugă, a murmurat el. Hai să încercăm cu încetul și să rămânem aproape unul de altul. Pregătește-ți toiagul, băiete!

Vraciul o luă înainte, urmat de Alice și de mine, iar Bill Arkwright încheia șirul. Stăteam cu toiegele pregătite. Îmi simțeam gura uscată de teamă. Am urcat încet, cu pași egali, trecând pe sub primele două elementarii în formă de stea. Poate că erau încă amorțite, sau poate că fuseseră afectate de potop? Nu puteam decât să sperăm...

Chiar când deveneam încrezători că scăpasem de primejdie, am auzit un șuierat și o elementarie mare se desprinse de tavan, căzând drept către capul Vraciului. El își roti toiagul și, cu o ploaie de scânteii, lama tăie elementaria în două bucăți, care căzură pe trepte în spatele nostru. M-am întors și le-am văzut târându-se una către alta, încercând să se întregească din nou într-o singură creatură.

Am grăbit pasul, dar stăteam cu ochii la tavan. În cele din urmă am ajuns pe un palier pe care se aflau trei deschideri întunecate, și mi-am dat seama că acestea erau probabil intrările în cele trei turnuri.

— Ei, și acum pe unde o luăm? întrebă Vraciul, uitându-se pe rând la fiecare șir de trepte.

— Cine poate ști? răspunse Arkwright ridicând din umeri. Locul ăsta e atât de mare — nici nu avem vreme să căutăm peste tot. Situația nu arată prea bine.

— Alice ar putea adulmeca primejdia, am sugerat eu. Vraciul se încruntă — era limpede că socotea asta o folosire a puterilor Întunericului.

Înainte să poată refuza categoric, am spus repede:

— Mama ar vrea să ne folosim de orice mijloace posibile ca să putem rămâne în viață și să o omorâm pe Ordeen!

— Iar eu ți-am explicat deja că nu îmi plac toate metodele mamei tale și nu vreau să le folosesc! îmi replică tăios magistrul meu.

— Te rog, l-am implorat încet, las-o pe Alice...

— Cred că nu prea avem de ales, și trebuie să o lăsăm pe fată să încerce, spuse Arkwright.

Vraciul își închise ochii ca și cum ar fi simțit o durere; apoi încuviință ușor din cap.

Alice se îndreptă imediat către șirul central de trepte și adulmecă de două ori cu zgomot.

— Nu pot să-mi dau seama ce e acolo sus, mărturisi ea, pentru că pe aici au luat-o vrăjitoarele. Au alterat aerul, așa că nu pot să spun ce se află dincolo de ele.

— Atunci ar fi logic să o luăm și noi tot pe aici, spuse Vraciul. Cel puțin așa am putea fi avertizați de se întâmplă cumva să dea de necazuri. Mă gândesc că au adulmecat și ele calea cea mai sigură.

Dar înainte ca Alice să-i poată răspunde, din tunelul central se auzi un țipăt, urmat de pașii cuiva care cobora în fugă treptele. Vraciul își ridică toiagul și-și eliberă lama cu un clinchet.

O clipă mai târziu, o vrăjitoare apăru alergând și țipând ascuțit, cu părul arzând, cu pantofii ei ascuțiți bocănind pe pardoseala de marmură. Nici nu cred că

ne-a văzut. Continuând să țipe, coborî mai departe pe trepte și dispăru. Apoi o a doua se ivi, o vrăjitoare Mouldheel desculță, una din adepatele lui Mab. Arkwright o opri, apucând-o de mâneca zdrențuită și amenințând-o cu toiagul lui. Privirea ei era îngrozită, fața acoperită de funingine, dar nu părea să fie rănită.

— Dă-mi drumul! strigă ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vraciul.

— Demoni de foc! N-am avut nicio șansă. Au murit cu toatele. Sunt toate moarte!

Spunând acestea, se smulse din strânsoarea lui Arkwright și o luă la fugă în jos pe scări. Dacă era așa cum spunea ea, toate vrăjitoarele erau moarte — chiar și Grimalkin. Puterea lui Ordeen era atât de mare încât ele nu fuseseră în stare să adulmece primejdia și nici să se împotrivescă elementariilor de foc.

Alice verifică șirul de trepte din partea stângă și clătină din cap.

— Pericol acolo sus! spuse ea. Apoi încuviință din cap către scara din dreapta: Asta pare în regulă...

Așa că am început să urcăm cu mare grijă, din nou cu Vraciul în frunte. Mi se părea că urcam dintotdeauna: abia îmi mai puteam mișca picioarele și le simțeam grele ca plumbul. Era înspăimântător să-mi închipui toată

această construcție trecând printr-un portal, plină de entități întunecate — unele dintre ele necunoscute și nici măcar înscrise în Bestiarul Vraciului. Și ce s-ar fi întâmplat dacă Ordul s-ar fi întors deodată prin portal, luându-ne pe toți cu el? Era un gând înfricoșător, și mi-am dorit să fi terminat ce aveam de făcut și să fim deja afară, în loc să pătrundem tot mai în adâncul lui, unde ne așteptau o mulțime de primejdii necunoscute. În cele din urmă am ajuns în capul scărilor, unde ne-am trezit în fața unei uși mari, circulare, de bronz. Pe ea se afla sculptat un craniu mare. Nu exista nici mâner și nici broască, dar Vraciul își lipi palma de craniu și apăsă pe el. Ușa se deschise fără zgomot. Ridicând felinarul sus de tot, magistrul meu păși într-o încăpere mică, octogonală. L-am urmat și am privit în jur, nedumeriți. Nu mai exista nicio altă ușă. Ce era locul acesta? La ce servea?

Răspunsul a venit în clipa următoare. Era o capcană! Brusc, podeaua se deschise sub picioarele mele și am auzit-o pe Alice țipând îngrozită. Apoi felinarul se stinse, am simțit o gheară în stomac, și m-am prăbușit în neant.

CAPITOLUL 18 ÎNVOIALA

Am căzut pe pământ moale, dar impactul mi-a tăiat răsufierea și m-a făcut să-mi scap din mâini toiagul și sacul. Era beznă deplină — nici mâna nu mi-o vedeam chiar dacă o țineam în fața ochilor. M-am ridicat în genunchi. Sub mine era noroi, iar umezeala începea să-mi pătrundă prin pantaloni. I-am strigat pe Vrăci și pe Alice, dar nu am primit niciun răspuns.

Cu toate acestea, nu eram singur. Am simțit o mișcare în întuneric, în apropiere. Orice ar fi fost, avea mai mult de două picioare și se apropia încet de mine. Apoi am tresărit, căci am simțit ceva atingându-mi glezna chiar deasupra ghetei. Era o atingere ușoară, aproape ca o

mângâiere, și pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva era ceva de care nu trebuia să mă tem. Dar apoi atingerea delicată deveni o strânsoare de fier și am simțit cum îmi pătrund în carne niște dinți ascuțiți. Mă așteptam din partea creaturii să muște până la os, poate chiar să-mi reteze piciorul, dar ea a început să mă târască după ea. N-am îndrăznit să mă opun. Neputincios, am săltat peste pământul moale, apoi am simțit cum acesta dispare și lasă locul unei suprafețe tari și reci. Auzeam picioarele creaturii țacănind peste ea. Apoi s-a oprit, mi-a dat drumul la picior și s-a îndepărtat.

Am auzit niște râsete. Aveam impresia că oamenii aceia râdeau de mine, încercând să mă provoace într-un anume fel. Am rămas complet nemișcat, fără să spun nimic. Îmi pierdusem toiagul și sacul atunci când căzusem și, cu excepția lanțului de argint din buzunarul pantalonilor, eram total lipsit de apărare.

Deodată, pământul de sub mine începu să se lege într-un fel periculos și am auzit un zgomot de lanțuri. Instinctiv, m-am ridicat în capul oaselor și mi-am întins mâinile de-o parte și de alta, pentru sprijin. Râsul batjocoritor păru să se stingă undeva sub mine — sau poate că eram eu ridicat în sus. Sunetele deveniră din ce în ce mai slabe, apoi se stinseră cu totul. Acum

simțeam pe față o adiere. Da, *mă mișcam* în sus prin beznă!

Am rămas încremenit și tăcut, simțindu-mă asemeni unui șoricel în coșul unei pisici. Cea mai mică mișcare a mea putea declanșa un atac. Nu știam ce pândește în întuneric și nu voiam să atrag atenția asupra mea. Dar apoi am devenit conștient de niște umbre în jurul meu: întunericul începea să se destrame. Bezna mă îngrozise, dar lumina îmi arăta acum în ce situație disperată mă aflam.

Suprafața pe care stăteam era metalică, mâncată de rugină și plină de zgârieturi. Pe când lumina creștea, am văzut că mă aflam pe un fel de tepsie circulară metalică, adâncă, agățată de vârful turnului ce se înălța mult deasupra mea. De marginea exterioară a tepsiei erau prinse trei lanțuri ruginite: în afară de dimensiunile ei uriașe, semăna foarte mult cu capcana pe care o foloseau vracii pentru a ademeni un duh într-un puț.

Eram oare o momeală pentru vreo creatură — un prădător uriaș? m-am întrebat înspăimântat.

În apropiere se mai aflau și alte lanțuri, și ele păreau să se miște. Deasupra mea am auzit un huruit adânc. Oare cât de departe de pământ eram? M-am apropiat de marginea tepsiei ca să mă uit în jos, dar tepsia a început

să se legene într-un fel periculos. Sub mine era un gol care se mărea tot mai mult, iar în jur vedeam alte tipsii ce se ridicau către vârful turnului. Eram prins în capcană. Nu aveam cum să cobor.

Pereții se apropiau și ei din ce în ce mai mult, pe măsură ce turnul devenea mai îngust. Acum puteam desluși textura pietrelor — și chiar și altceva: niște crea-turi care se agățau de pereți — atât de multe încât semă-nau cu o colonie de insecte, miezul agitat al unui stup. Oare ce erau?

Cu cât urcam mai mult, cu atât se apropiau pereții arcuiți; brusc, am înțeles ce vedeam. Inima mi s-a strâns de spaimă — mă uitam la o hoardă imensă de vrăjitoare lamia, vaengirele.

Erau sute. Fiecare avea patru membre: cele din spate, mai groase, terminate cu gheare feroase, iar cele din față, asemănătoare unor brațe omenești, cu mâini deli-cate. Pe spatele lor se vedeau pliate două aripi negre de insectă, ascunzând o altă pereche de aripi, interioare, mai ușoare, pe care și le fluturau pentru a le usca după potop. Afară, în câmpie, se va face curând întuneric și, odată ce aripile lor vor fi uscate, vor putea să părăsească Ordul și să se aventureze dincolo de norul în formă de

scut pentru a ataca orașul Kalambaka și pe călugării de la Meteora.

Le vedeam pe lamii urmărindu-mă cu ochii lor acoperiți de pleoape grele; aveau obrajii scobiți și erau agitate, nerăbdătoare să se hrănească. Huruitul de deasupra deveni mai puternic, schimbându-se treptat într-un scrâșnet și un scârțâit care îmi zgâria timpanele. Am înălțat privirea. Deasupra mea era un ax uriaș care se rotea încet, ridicând lanțurile, trăgând în sus tipsiile de metal.

M-am uitat în jos la cealalte tipsii și am văzut că în unele dintre ele se aflau oameni — nu-mi dădeam seama dacă erau morți sau vii pentru că erau mult sub mine. Niciunul nu părea să se miște. Brusc, am înțeles...

Eram hrană pentru lamii! Hrană care să le dea putere să lupte! Am început să tremur de groază pentru ceea ce mă aștepta. Aveam să fiu sfâșiat în bucăți. Încet, respirând adânc și rar, mi-am silit teama să se îndepărteze. Trebuia să mă gândesc la ceilalți. Oare Vraciul, Arkwright și Alice se aflau în aceeași situație ca și mine, trași în sus pentru a hrăni hoardele de lamii înfometate?

Am simțit tipsisia smucindu-se, și scârțâitul și scrâșnetul se opriră. Am privit din nou în jos și mi-am dat

seama că mă aflam exact în centrul turnului, în cea mai înaltă dintre cele vreo treizeci de tipsii.

Apoi am început din nou să urc. M-am uitat la celelalte tipsii de sub mine, dar ele rămăseseră nemișcate; le lăsam în urmă.

Câteva clipe mai târziu am trecut pe lângă un cilindru mare de metal, nemișcat, pe care se vedeau înfășurate niște lanțuri ruginite — era unul dintre mecanismele cu care fuseseră ridicate celelalte tipsii. Probabil că eu eram atârnat de un sistem diferit. Acum, vedeam deasupra mea ceva ca un nor negru care fierbea, asemănător cu cel de deasupra Ordului, dar aflat în interiorul lui. Am simțit cum mă crispez pe măsură ce mă apropiam de el, căci mă umplea de spaimă. În momentul următor mă aflam înăuntrul lui, într-o beznă totală.

Apoi norul cel întunecat începu să se destrame și am început să văd în jurul meu. Mă aflam tot în tipsia ruginită. Sub mine era golul imens prin care urcasem. Fusesem tras într-o cămăruță de marmură neagră; era doar un cub, fără uși și fără ferestre, cu doar două obiecte în el: o oglindă circulară mare pe peretele din stânga mea, și un tron.

Am început să tremur, căci mai văzusem și înainte acel tron. Era cel pe care stătuse așezat Diavolul când

vorbisem cu el astă-primăvară, pe șlepul negru. Era bogat împodobit cu sculpturi: pe brațul stâng se vedea un dragon fioros, cu ghearele ridicate agresiv; pe brațul drept era un șarpe cu limba bifurcată, iar trupul lui lung cobora pe latura tronului pentru a se încolăci deasupra piciorului în formă de gheară.

Am coborât din tipsisie pe podeaua de marmură, privind drept înaintea mea, temându-mă să privesc la abisul ce se căsca sub mine. Când am pășit jos, am simțit un fior pe șira spinării; era o avertizare că mă aflam în prezența unui primejdios servitor al Întunericului. Știam ce se întâmpla, pentru că mi se mai întâmplase asta și înainte. Nu mă puteam mișca. Nici măcar nu respiram, dar nici nu simțeam nevoia să o fac. Timpul se oprise în loc. Se oprise pentru mine, ca și pentru tot ce se afla în preajma mea. Asta putea însemna un singur lucru. Diavolul...

Și deodată era acolo, așezat pe tronul bogat împodobit, din nou sub înfățișarea lui Matthew Gilbert.

— Vreau să-ți arăt acum ceva, Tom, spuse el, cu o voce plină de răutate. Viitorul. Ce se va întâmpla în următoarele câteva ore. Numai tu poți opri asta. Uită-te în oglindă!

Am simțit cum îmi sare inima din piept. Respiram din nou, dar totul în jurul meu era complet încremenit. Deși mă puteam mișca, timpul continua să stea pe loc. Nepuținând să mă abțin, am făcut așa cum mi-a cerut și am privit în oglindă. Totul se întunecă împrejur, și pentru o clipă am simțit că mă prăbușesc, dar apoi mă uitam la tipsii de undeva de sus, și puteam să le deslușesc pe toate, iar vederea mea era mai ascuțită și mai limpede decât fusese vreodată.

Unele tipsii erau pline de sânge; în altele se aflau oameni. Carne și sânge — totul era doar hrană. Hrană pentru lamii. Într-una se vedea Vrăciul; nu mai avea toiagul și părea bătrân și fragil, și se uita în sus cu ochi îngroziți, plini de disperare. În alta era Alice, cu mâinile încleștate de marginea tipsiei, cu încheieturile albite de strânsoare. Dar mama nu era acolo, și într-un fel asta mi-a dat o urmă de speranță.

Dar în clipa următoare am auzit zgomotul făcut de nenumărate aripi și hoarda de vaengire s-a năpustit către tipsii cu ghearele întinse înainte. Erau ca o masă întunecată și hămesită de aripi care băteau, ascunzând tipsiile, dar am auzit-o pe Alice țipând.

Eram neputincios, nu aveam cum să îi vin în ajutor. Nu puteam face nimic pentru niciunul dintre ei; nici

măcar să-mi acopăr urechile ca să nu mai aud țipetele îngrozitoare și zgomotul înfiorător al cărnii sfâșiate.

Acum imaginea se schimbă, și eu mă aflam afară din Ord și priveam cum servitorii lui Ordeen ieșeau călare pe marile porți. Erau mii, cu iataganele și sulițele pregătite, cu fețele lor prelungi încremenite într-un rictus plin de cruzime. Erau cu toții bărbați; nu se vedea nici urmă de femei. Timpul părea să își grăbească pasul, și i-am văzut apropiindu-se de Kalambaka, ajungându-i din urmă pe războinicii care fugiseră din Ord. Pe acești războinici i-au măcelărit fără milă, sau i-au ridicat în sus pe cai, pentru a le bea sângele, după care aruncau trupurile dezmembrate înapoi în praf. În spatele lor venea hoarda de menade, care se năpusteau flămânde la carnea celor morți și muribunzi.

Au pătruns în cetatea înconjurată de ziduri și i-au atacat pe toți cei care nu voiseră sau nu putuseră să fugă. Femei și bărbați neînarmați au avut aceeași soartă. Copiii, chiar pruncii, erau smulși din brațele mamelor, erau goliți de sânge, apoi erau aruncați către zidurile însângerate. Și din nou menadele se repezeau la trupurile fără viață și sfâșiau carnea victimelor. Apoi am văzut vaengirele atacând mănăstirile Meteorei; înălțimile lor nu le puteau apăra de un asemenea atac aerian. Am

văzut trupurile căzând asemenea unor păpuși rupte; podeaua *katholicon*-ului era acoperită de sânge. De acum înainte, imnurile nu aveau să mai urce în dom asemenea unor îngerii, și nici rugăciunile călugărilor nu aveau să mai întărească Lumina. Ordeen era acum liberă să-și facă apariția oriunde voia. Acum, și Comitatul era în primejdie.

— Acesta este viitorul, Tom! a strigat Diavolul. Lucrurile pe care ți le-am arătat vor porni să se petreacă peste câteva momente, începând cu moartea magistrului tău, a lui Alice și a lui Arkwright. Asta se va întâmpla — doar dacă nu faci ceea ce trebuie pentru a le împiedica. Te pot ajuta. Dar cer ceva de la tine, asta-i tot. Pur și simplu vreau să-mi dai sufletul tău. În schimb, eu îți ofer o șansă de a o distruge pe dușmanca mamei tale.

Viziunea dispăru din oglindă și acum eu mă uitam la propria mea imagine. M-am întors către Diavol.

— Sufletul meu? am întrebat uimit. Ai fi stăpânul sufletului meu?

— Da, mi-ar aparține mie. Ar fi al meu și l-aș folosi exact așa cum aș dori.

Să fie stăpânul sufletului meu? Ce însemna asta? Care erau consecințele? Să fiu mort și închis pentru totdeauna într-un iad viu? În însuși Întunericul?

Chipul care mă privea de pe tron nu mai zâmbea. Ochii erau aspri și cruzi.

— Peste trei zile de-acum, dacă rămâi în viață, voi veni să-ți iau sufletul. Asta îți va da timp îndeajuns pentru a îndeplini dorința mamei tale și pentru a găsi un loc unde să fii în siguranță. Eu nu te voi omorî. Nu, termenii învoielii noastre sunt că atunci când voi veni după tine așa cum ne-am înțeles, suflarea ta îți va părăsi trupul și tu vei muri, iar sufletul tău va ajunge în mâinile mele. Și va rămâne în posesia mea și se va supune voinței mele. Pripoanele care mă țin legat nu vor mai conta. Nu te voi omorî cu mâna mea, prin urmare dominația mea aici nu va fi limitată la doar o sută de ani. Tu vei fi acceptat de bunăvoie să-ți pierzi viața și, în acest fel, vei fi luat din lume din propria ta voință. Astfel eu voi fi liber să-mi folosesc mijloacele pentru a obține în cele din urmă dominația asupra acestei lumi. Va dura un timp, un timp îndelungat, dar eu sunt răbdător.

Am clătinat din cap.

— Nu. E o nebunie. Ceri prea mult. Nu pot accepta așa ceva.

— De ce nu, Tom? E limpede că asta trebuie făcut. Sacrifică-te și dă-mi mie sufletul tău. Vei putea obține atât de mult: pot să-ți dau o șansă să eviți toate acele

morți pe care ți le-am arătat. Și vei înlătura orice primjdie viitoare pentru Comitat. Este hotărârea ta, Tom, dar ai văzut ce urmează să se întâmple. Tu ești singurul care poate opri toate acele lucruri!

Doar dacă acceptam ce îmi cerea el puteam să împiedic moartea lui Alice, Arkwright și a Vraciului. Și alte mii vor muri, Ordeen va triumfa, iar peste șapte ani, când se va răzbuna pe mama și va nimici pe oricine și orice îndrăgea mama acasă, în Comitat, va fi rândul acestuia să sufere o soartă asemănătoare. Dar pentru a opri toate astea trebuia să îndur pierderea propriului meu suflet. Era ceva îngrozitor. Dar avea să merite sacrificiul? Ce voia să spună diavolul cu „o șansă”?

— Care e „șansa” pe care o voi primi în schimbul sufletului meu? am întrebat. Ce ai face să mă ajuți acum?

— Două lucruri. Primul este să întârzi trezirea lui Ordeen. Cu o oră — atâta pot. Sigur, unii dintre servitorii ei se trezesc cu mult înaintea ei. Alții încep deja să se miște. Pe aceia trebuie să îi eviți, sau să te străduiești să le ții piept cât mai bine. Dar al doilea — și cel mai important — este că îți voi spune unde se află Ordeen.

De mai multe ori în trecut mi se oferiseră șanse similare de către servitorii Întunericului. Golgoth, unul dintre Vechii Zei, îmi oferise viața și sufletul în schimbul

eliberării lui din pentaclul în care era prins. Îl refuzasem. Eu nu eram important; datoria mea era să servesc Comitatul. În Pendle, vrăjitoarea Wurmalde îmi ceruse și ea ceva — cheile de la cuferele mamei, în care spera să găsească o putere nemaipomenită pentru Întuneric. În ciuda faptului că viețile lui Jack, Ellie și a fiicei lor Mary depindeau de acordul meu, din nou refuzasem.

Dar această ofertă era diferită. Nu era în joc doar viața mea și nici doar viețile membrilor familiei mele. Da, sufletul meu va aparține Diavolului — personificarea Întunericului. Dar așa voi salva Comitatul de o viitoare vizită a lui Ordeen. Și doar dacă mă câștiga de partea lui putea Cel Rău să domnească asupra Pământului până la sfârșitul vremurilor. Asta nu se va întâmpla — el nu ar deține decât acea parte din mine care era nemuritoare. Ordul era o construcție imensă și complexă, mi-am spus. Cunoașterea locului exact în care se află dușmanca mamei ne-ar da o șansă reală de izbândă.

Eram foarte tentat să accept oferta. Ce altceva puteam face? Și asta va întârzia lucrurile — ceva de care aveam cu toții mare nevoie. În plus, mai era ceva care îmi dădea o rază de speranță. Nu exista nicio dovadă că mama ar fi moartă și, dacă mai era în viață, atunci orice era posibil. Poate că va găsi o cale de a mă salva, vreun

mijloc prin care să fiu eliberat din învoiala pe care mă pregăteam s-o închei.

— Bine, am spus, înfiorându-mă la gândul a ceea ce făceam. Îți voi da sufletul în schimbul a ceea ce-mi oferi.

— Peste trei zile mă voi întoarce să-l iau. Așadar, ne-am înțeles?

Am încuviințat din cap.

— Da. Ne-am înțeles, am spus, cu inima strânsă.

— Așa să fie. Acum, iată informația de care ai nevoie. Ordeen nu poate fi găsită în niciunul dintre cele trei turnuri. Ele sunt locurile în care stau servitorii ei și sunt pline de capcane aducătoare de moarte pentru oricine pătrunde în ele. Dar în spatele lor se află un dom, pe acoperișul clădirii principale. Acolo o vei găsi. Ai însă grijă atunci când traversezi acoperișul acela — acolo se află multe primejdii. Și nu uita, nu ai decât o oră până când se trezește Ordeen.

Îndeplinindu-și promisiunea, Diavolul mi-a zâmbit și mi-a făcut semn să mă urc din nou pe tipsisie. În clipa următoare încăperea începu să se întunece, norul se îndesi și începu să fiarbă deasupra mea. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost zâmbetul triumfător al Celui Rău. Dar ce altceva puteam face? m-am întrebat. Cum aș fi putut îngădui ca atâția oameni să moară? Cel puțin

asta ne-a oferit o șansă să evităm o asemenea baie de sânge. Ce mai conta sufletul meu, în comparație cu toate celelalte?

Încheiasem o învoială cu Diavolul. Peste trei zile, dacă mama nu mă putea ajuta, urma să plătesc un preț cumplit pentru această șansă de victorie.

CAPITOLUL 19 SOARTA TA

Am simțit cum tipsia se smucește și apoi începe să coboare; norul se risipi repede, pentru a dezvălui din nou interiorul turnului răsucit. Lamiile erau tot acolo, agățate de zidurile de piatră, dar stăteau nemișcate. Am trecut pe lângă un cilindru și acesta începu să se învâртеască încet, huruind și scârțâind, pe când lăsa în jos alte tipsii. M-am uitat peste marginea lăcașului meu și le-am văzut cum coboară înaintea mea. Le-am cercetat cu privirea, încercând să le găsesc pe cele în care se aflaseră Alice, Vraciul și Arkwright, dar în acel moment tipsiile dispărură cu totul.

Mi-am amintit de bezna din partea de jos a turnului, și imediat s-a stins și lumina din jurul meu și mi-am

continuat coborârea într-un întuneric deplin. În cele din urmă, cu o smucitură, tipsia mea a ajuns pe pământ.

Am rămas o clipă nemișcat. Am așteptat în întuneric, abia îndrăznind să respir. Am auzit niște zgomote înfundate în jur, pe când și alte tipsii se loveau de pământul moale. Mi-am adus aminte de creatura care, pândind în beznă, își înfipsea dinții în piciorul meu și mă târâse către tipsie. Și dacă mă mai aștepta încă aici? M-am silit să mă liniștesc. Creatura nevăzută își îndeplinise sarcina, așezându-mă în tipsia care avea să mă ducă sus la întâlnirea cu Diavolul. Cu siguranță, acum avea să mă lase în pace. În definitiv, încheiasem o învoială și promisem o oră pentru a o găsi pe Ordeen înainte să se trezească pe deplin. Dar puteam să mă încred în Cel Rău? Avea el oare să-și țină cuvântul?

Am simțit o mișcare în dreapta mea și m-am crispat, dar o clipă mai târziu a pâlپăit o lumină și am văzut pe cineva ținând în sus un felinar. Spre marea mea ușurare, era Vraciul. S-a apropiat încet de mine, uitându-se îngrijorat în toate părțile. Chiar în spatele lui era Arkwright. În vreme ce coboram din tipsia mea, simțind cum picioarele mi se afundă în noroi, o altă siluetă se apropie din beznă către felinar — era Alice.

— Am crezut că se terminase totul pentru noi, remarcă Vraciul. Într-o clipă mă așteptam să mi se scurgă tot sângele din trup, iar în clipa următoare eram din nou aici. Pare prea frumos pentru a fi adevărat...

Se uita pe rând la fiecare dintre noi, dar eu nu am spus nimic, deși simțeam privirea lui Alice ațintită asupra mea.

— Atunci hai să vedem peste ce mai dăm, spuse magistrul meu. M-aș simți mult mai bine dacă aș avea în mână toiagul.

L-am urmat pe Vraci, rămânând în sfera gălbuie de lumină aruncată de felinar. În câteva minute găsisem toiagul și sacul lui, apoi pe-ale lui Arkwright și în final și lucrurile mele.

— Mă simt mult mai bine cu toiagul la îndemână, exclamă Arkwright.

— E aproape ca și cum cineva ne-ar ajuta, remarcă Vraciul. Mă întreb dacă mama ta are de-a face cu asta...

— Ar fi grozav să fie așa. Nădăjduiesc doar că mama e bine, am spus eu, sperând că nu-și va da seama de rolul pe care-l jucasem în ceea ce se întâmplase.

— Ei bine, chiar pare că am primit încă o șansă, a continuat el, așa că hai să profităm de asta. Nu știu cât timp mai avem până când locul ăsta se va trezi pe deplin, prin

urmare trebuie să ne grăbim. Dar întrebarea este — încotro?

Eu știam acum unde o puteam găsi pe Ordeen, dar cum să îi spun magistrului meu fără să dezvălui sursa informației mele?

— Trebuie să ajungem din nou la picioarele celor trei scări, continuă Vraciul. Fiecare șir de trepte trebuie să ducă într-un turn diferit. Acesta din urmă a fost o capcană. În turnul din mijloc se află elementariile care le-au omorât pe vrăjitoare. Așadar, ne mai rămâne doar unul.

— Instinctul îmi spune că n-o vom găsi într-un turn, am spus eu, alegându-mi cu grijă cuvintele. Cu siguranță că în fiecare turn există capcane ca asta care era cât pe ce să ne termine. Cred că o vom găsi în domul de pe acoperișul clădirii principale — cel despre care a pomenit mama. Mama a spus că dacă Ordeen nu se află în turnuri, atunci ar putea foarte bine să fie în dom.

Vraciul s-a scărpinat în barbă și a chibzuit la vorbele mele.

— Ei bine, băiete, așa cum ți-am spus de multe ori, trebuie întotdeauna să te încrezi în instinct. Prin urmare, pentru că și tu, și mama ta sunteți de aceeași părere, sunt tentat să fiu și eu de acord. Dar cum ieșim de aici? întrebă el, întorcând capul și ridicând mai sus felinarul.

Eram înconjurați de întuneric, cu excepția cercului de lumină aruncat de felinar; nici măcar pereții nu-i puteam vedea. Dar Vraciul a pornit-o cu pas iute și noi l-am urmat. Am găsit o fereastră îngustă și ne-am uitat în jos, și am văzut o priveliște deprimantă, un peisaj de coșmar cu contraforturi, turnuri și pânze întunecate de apă. Nu am zăbovit, ci am trecut grăbiți printr-o ușă îngustă și am coborât niște trepte, trezindu-ne pe acoperișul principalei clădiri a Ordului, în spatele turnurilor.

În fața noastră se vedeau câteva turnulețe și ieșituri ciudate, dar dincolo de ele se ridica domul. Am pornit în șir indian, cu Vraciul în frunte, Alice în spatele meu și Arkwright ultimul. Deasupra noastră, norul întunecat fierbea și o burniță slabă ne cădea pe fețe. Vraciul continua să țină în sus felinarul — deși nu era nevoie, căci pietrele Ordului reflectau o strălucire de bronz.

Era multă apă pe acoperiș. În scobiturile lui se formară bălți adânci. Curând coboram pe o pantă ușoară de-a lungul unui jgheab plin cu apă stătută; de-o parte și de alta se ridicau lespezi de piatră, care ne îngrădeau.

Deodată o lumină pală, galbenă, străluci deasupra noastră. Am ridicat privirea și am văzut pentru o clipă luna în descreștere, după care a fost acoperită din nou de nori. Ne apropiam acum de ceea ce părea a fi intrarea

într-un tunel, dar când am pătruns înăuntru, am văzut că era deschis în partea de sus.

Din nou se ivi luna, strălucind printre ceea ce păreau a fi zăbrelele unei cuști. Era aproape ca și cum ne aflam în interiorul scheletului unui animal gigantic și priveam prin coastele lui arcuite. Agățați de pietre, se vedeau o mulțime de morți vii. Unii stăteau atârnați în mâini, alții cu toate cele patru membre. Iar în jurul nostru pe pământ erau și mai mulți morți.

— Oh, nu-mi place deloc locul ăsta! se plânse Alice, cu ochii mari de spaimă.

Pentru că eram ucenicul Vraciului, întâlnisem deja o mulțime de suflete prinse între două lumi, dar acum era mult mai rău decât tot ce văzusem până atunci. Unii erau în mod vizibil oameni — bieți amărâți în zdrențe, fie întinzându-și brațele către noi și cerând ajutor, fie doar mormăind nedeslușit. Dar, și mai rău, alții erau pe jumătate oameni și semănau cu niște creaturi de coșmar. Unul era asemenea unui bărbat despuiat, dar cu multe picioare și brațe, ca un păianjen uriaș care se zvârcolea, iar trupul lui era acoperit cu bube și negi; un altul avea cap de șoarece păros, dar un corp șerpuitor care se termina cu o coadă mai degrabă decât cu picioare.

— Ce sunt ăștia? l-am întrebat pe Vraci. Și ce fac aici?

S-a întors către mine și a clătinat din cap.

— Nu am cum să știu cu siguranță, băiete, dar bănuiesc că sunt niște suflete prinse între două lumi. E posibil ca unele dintre spiritele astea să fie aici de mulți ani, legate de Ord pe când a tot trecut prin portal. Alții au decăzut atât de mult din condiția lor de oameni încât de-abia îi mai poți recunoaște drept ființe omenești. Noi îi numim „spirite sub-umane” pentru că sufletele lor au degenerat și s-au îndepărtat de ceea ce erau odinioară. Mă tem că și dacă am avea timp, tot nu am putea face nimic pentru acești nefericiți. Nu știu ce crime au comis pe Pământ pentru a fi ținuți în acest loc, dar sunt atât de departe de Lumină încât n-o mai pot atinge niciodată acum. Doar distrugerea Ordului i-ar elibera.

Suflete prinse între două lumi? Am simțit o gheară în stomac la gândul că peste trei zile aș putea avea o soartă asemănătoare.

Clătinând din cap, Vrăciul a pornit-o din nou, și am trecut de acel tunel îngrozitor; vaietele și mormăielile se stinseră în depărtare. Jgheabul se sfârși, dar dincolo de el acoperișul devenea și mai abrupt. Chiar în fața noastră se înălța domul în care se afla Ordeen, încă adormită. La baza lui se vedea o intrare îngustă — un oval mic și întunecat care mă umplea de spaimă. Nu exista ușă, dar

când Vraciul încercă să pătrundă înăuntru, se dădu brusc înapoi, ca și cum se lovise de un obstacol.

Își frecă fruntea, făcu un pas în spate și împunse deschiderea cu mânerul toiagului său. Părea să lovească în aer, dar deodată se auzi un zgomot înfundat când toiagul se izbi de o ușă invizibilă.

— Simt un fel de barieră, spuse el, și-și plimbă palma peste zona respectivă, explorând. Este netedă, dar foarte solidă. N-avem decât să sperăm că mai există și altă intrare.

Dar când am încercat să ating și eu acea ușă invizibilă, mâna mea a pătruns mai departe decât cea a Vraciului. Am tras aer adânc în piept și am înaintat, trecând foarte ușor dincolo de acea barieră. Imediat am simțit cum între mine și ceilalți se întinde o mare distanță. Îi mai vedeam prin deschizătură, dar erau ca niște umbre, căci în jurul meu nu mai exista acea strălucire de bronz. Mă aflam într-o lume cu desăvârșire întunecată și tăcută — simțeam doar un spațiu imens care mă înconjura.

Am pășit înapoi de cealaltă parte a barierei, și imediat m-am cufundat într-o mare de sunete; asta mi-a adus aminte de ziua în care Arkwright mă învățase să înot. Mă aruncase în canal și eu crezusem că o să mă înece. Pe când mă trăgea de ceafă, ieșisem din lumea subacvatică

tăcută pentru a fi lovit de sunet. Acum era la fel: auzeam voci neliniștite și strigătele speriate ale lui Alice.

— Oh, Tom! Credeam că te-am pierdut! Pur și simplu ai dispărut! îmi spuse ea, cu vocea plină de durere.

— Eu vă puteam vedea, am spus. Dar erați ca niște umbre, și nu vă puteam auzi.

Atunci Alice se apropie de bariera invizibilă și încercă să treacă dincolo de ea, dar în zadar. Încercă și Arkwright, mai întâi cu toiagul, apoi cu mâna.

— Cum de Tom poate să treacă și noi nu? întrebă el. Vrăciul nu îi răspunse. Se uita la mine furios, cu ochii aruncând scânteii.

— Aici e mâna mamei tale, băiete, spuse el în cele din urmă. Ți-aduci aminte ce ne-a spus? Că atunci când îți vei da sângele vei avea acces la locuri unde în mod normal nu ai putea să ajungi. Era disperată să vii cu ea în Grecia. Poate că există ceva aici în Ord ce numai tu poți face. Cu siguranță tu ești singurul care poate trece dincolo de această barieră.

Vrăciul avea dreptate. Sângele meu curgea acum prin venele și arterele lui Ordeen. Acum puteam intra în locuri care în mod normal le erau interzise străinilor, și așa putea și mama. Asta făcea parte din planul ei.

— Timpul se scurge. Poate că ar trebui să intru singur, am sugerat eu.

Mi-era teamă, dar părea să fie singura cale. M-am gândit că Vraciul n-o să accepte, dar el încuviință din cap.

— S-ar putea să fie singura cale pentru ca unul dintre noi să ajungă la Ordeen înainte să se trezească. Dar dacă intri acolo, băiete, vei fi singur — și cine știe în ce pericol.

— Nu-mi place asta, Tom! strigă Alice.

— Cred că este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, continuă Vraciul. Dacă nu o găsim și nu o nimicim pe Ordeen, atunci niciunul dintre noi nu va scăpa cu viață de aici. Cum e acolo înăuntru? Ce ai văzut?

— Nimic — e doar întuneric și o tăcere deplină.

— Atunci ar fi bine să iei tu felinarul, spuse el, întinzându-mi-l. Du-te, băiete, și vezi ce poți să faci. Noi o să încercăm să găsim o altă intrare în dom.

Am dat din cap, încuviințând, am luat felinarul, i-am zâmbit lui Alice ca să încerc să o liniștesc — și am pășit din nou prin bariera invizibilă. Eram foarte speriat, dar trebuia să o fac. M-am uitat înapoi la umbra Vraciului, a lui Arkwright și a lui Alice, apoi am pornit-o hotărât înainte, în acea lume tăcută. Dar acum că intrasem în

ea, nu mai era atât de tăcută. Pașii mei răsunau în întuneric și îmi auzeam limpede răsuflarea și bătăile inimii. Ținând strâns toiagul și sacul în mâna stângă, am ridicat felinarul cu mâna dreaptă. Dincolo de sfera galbenă de lumină se putea afla orice.

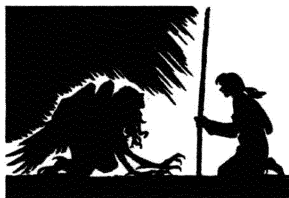
Mersesem poate vreo două sute de metri fără să întălesc niciun zid sau vreo altă opreliște, dar eram conștient de o schimbare: nu se mai auzea ecoul pașilor mei. Și apoi, în fața mea, am văzut o deschidere mare, din care porneau niște trepte care urcau.

Mi s-a tăiat răsuflarea, și m-am oprit. Cineva stătea pe treapta de jos și se uita în direcția mea. Era o fată cu păr blond care i se revărsa pe umeri, într-o rochie zdrențuită și cu picioarele goale. Se ridică și îmi zâmbi. Era aproape de înălțimea mea și nu părea mai în vârstă decât Alice, dar, în ciuda zâmbetului, expresia ei era autoritară.

Era Mab Mouldheel. Se părea că vestea morții ei nu fusese adevărată. Dar cum ajunsese acolo? Cum trecuse prin bariera invizibilă?

CAPITOLUL 20

ADEVĂRATA ÎNFĂȚIȘARE A LUCRURILOR

— **D**e ce ți-a luat atâta? mă întrebă. Te-aștept aici de o groază de vreme.

— De ce mă aștepți? am întrebat-o prudent.

— Pentru că ai niște lucruri de făcut și timpul e scurt! Mama ta așteaptă, răspunse ea. Dă-mi-l mie, îl țin eu...

Spunând acestea, luă felinarul din mâna mea și, apucându-mă de mânecă, începu să mă tragă în sus. M-am împotrivit puțin, dar apoi am lăsat-o să mă târască în sus pe scara îngustă, în spirală. Urcam din ce în ce mai repede, până când am ajuns chiar să fugim.

Deodată am început să-mi fac griji. De ce i-am îngăduit să mă conducă așa? Oare Mab folosea un soi de magie neagră pentru a mă supune voinței ei?

— Unde sunt surorile tale? Și de ce nu ești cu restul clanului Mouldheel? am întrebat, oprindu-mă brusc din fuga pe scări.

Nu aveam deloc încredere în ea. Poate că Cel Rău mă trădase, poate că nu își ținea cuvântul. Și dacă Mab mă ducea în ghearele lui Ordeen, care deja se trezise?

— Ne-am despărțit în mai multe grupuri, Beth, Jannet și cu mine, când am intrat în Ord, mi-a explicat Mab. Acum ele sunt în siguranță, cât mai departe de locul ăsta urât. Dar eu am rămas. Mi-am riscat viața, chiar așa, ca să fac asta. Ar trebui să fii recunoscător.

— Ca să faci ce?

— Să o găsesc pe Ordeen pentru mama ta. Am căutat-o într-o oglindă pentru ea, asta am făcut. Cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Acum, haide, Tom, n-avem vreme de zăbavă. Timpul e scurt și mama ta ne așteaptă acolo sus! a spus ea, încercând din nou să mă tragă pe scări.

— Stai! am strigat, împotrivindu-mă. Știi unde se află Ordeen? Și totuși nu ne-ai spus? Ne-am pierdut vremea și pe urmă am căzut într-o capcană. De ce nu ne-ai avertizat? Puteam să fim cu toții omorâți!

Și asta nu era totul, deși nu i-am spus lui Mab. Cel mai rău era că tocmai îmi pierdusem de bunăvoie sufletul pentru a afla unde se afla Ordeen.

— Nu, Tom. Nu a fost deloc așa. Am văzut asta în oglindă doar când am ajuns înăuntrul Ordului. N-o puteam face decât folosind sângele unuia dintre servitorii lui Ordeen. I-am tăiat gâtul unuia dintre cei care dormeau. Nu mi-a luat mult. Atunci am știut că Ordeen nu se afla în niciunul dintre turnuri. Am știut că era aici. Așa că mama ta a hotărât să riște și să o ia pe drumul cel mai direct. M-a condus afară din tunel și pe lângă zid. Am luat-o prin intrarea principală, chiar așa am făcut, curajoase nevoie mare! Dar erau multe primejdii înăuntru — niște insecte scârboase cu șase picioare și clești uriași și o mulțime de ochi. Dar nu s-au apropiat de mama ta, au rămas la distanță. Pe urmă am dat de o barieră aici. Mama ta a putut trece prin ea, dar eu nu. Așa că și-a folosit toată forța ca să o distrugă, să pot să intru și eu. A fost destul de greu — a stors-o de puteri. Asta arată doar cât de tare are nevoie de mine. „Adu-l pe Tom la mine cât de repede poți!” mi-a spus. Așa că haide, nu mai avem timp de pierdut!

Spunând acestea, începu din nou să mă tragă după ea. Nu m-am opus și curând alergam pe trepte în sus cât ne țineau picioarele. Ne-am oprit pe un palier cufundat în întuneric. În fața noastră se vedea o deschidere și dincolo de ea beznă.

— Intră, spuse Mab. Mama ta te așteaptă acolo. Mi-a spus să rămân afară. Vrea să vorbească doar cu tine.

Nu voiam să intru, dar am întins mâna să iau felinarul. Mab a scuturat din cap.

— Nu vrea să o vezi încă. Nu așa. Se schimbă. E la jumătatea schimbării. Nu e o privesc prea frumoasă...

Nu-mi plăcea felul în care spusese asta despre mama și voiam să îi trag una cu toiagul. Oare mama își recăpăta forma deplină de Lamia?

— Du-te! se răsti la mine Mab.

M-am uitat urât la ea și, strângând în mână toiagul și sacul, am înaintat în bezna acelei încăperi înfricoșătoare. Am așteptat ca ochii mei să se obișnuiască încet cu întunericul. Dar chiar înainte să disting forma care se afla într-un colț, am auzit o respirație găfâită. Era mama? Părea rănită.

— Mamă! Mamă! Tu ești? am strigat.

— Da, fiule, eu sunt! a răspuns o voce.

Suna răgușită și oarecum mai adâncă decât o știam. Și epuizată și plină de suferință. Dar nu aveam nicio îndoială, era mama.

— Te simți bine, mamă? Ești rănită?

— Am oarece dureri, fiule, dar era de așteptat. Mă schimb. Pot să-mi aleg forma, și iau una care ar putea să-mi ofere o șansă împotriva lui Ordeen. Dar e mai greu decât am crezut. Mult mai greu. Tot mai am nevoie de ceva timp ca să mă pregătesc. Trebuie să o întârzii tu.

— Să o întârzii? Cum? am întrebat.

— Mai întâi cu vorbe. Tu vei fi o enigmă pentru ea, o ghicitoare pe care va fi disperată să o dezlege. Asta e prima ta apărare. Mai târziu, lanțul și toiagul ar putea să ne mai obțină ceva timp. Mai porți pumnalul în teaca lui, Tom? Și ai folosit deja dorința?

La cuvintele ei, am simțit cum mi se strânge inima. Am înțeles că mama voise ca eu să-mi folosesc darurile lui Grimalkin împotriva lui Ordeen. Dar trebuia să-i spun adevărul.

— Mai am cuțitul, dar am folosit dorința întunecată ca să o salvez pe Alice. O lamie sălbatică pusese mâna pe ea. Dacă n-o salvam eu, ar fi murit.

Am auzit-o pe mama scoțând un oftat obosit.

— Dorința împreună cu cuțitul ți-ar fi dat cu adevărat o șansă împotriva lui Ordeen. Dar dacă supraviețuiești acestei întâlniri, fiule, atunci ai luat hotărârea corectă. Vei avea nevoie de Alice alături de tine. Ca o ultimă soluție, folosește totuși pumnalul.

— Cum adică eu sunt o enigmă, o ghicitoare pentru Ordeen? am întrebat. Nu înțeleg. De ce aș fi asta?

— Nu-ți aduci aminte ce ți-am spus? Motivul pentru care i-am dat sângele tău? Te va ști, și în același timp nu te va ști. O să-i pari cunoscut, cineva pe care ar trebui să-l știe, dar nu îl știe. Vei putea să îi distragi atenția și să-mi îngădui astfel să fiu gata și să lovesc eu prima. Ți-a băut sângele, l-a înghițit în trupul ei pentru a căpăta o nouă viață. Sângele a schimbat-o. Sângele te apropie de ea. Asta deja a slăbit-o. De aceea ai putut trece prin barieră. De aceea am putut și eu să intru în acest loc. Acum avem același sânge ca și ea, Tom.

Vocea i se schimba acum. Devenea mai puțin omească. Din nou, m-au cuprins îndoielile. Fusesem înșelat de atâtea ori înainte, și eram bănuitor.

— Tu ești, mamă? Chiar tu ești? am întrebat.

— Sigur că eu sunt, Tom. Cine altcineva? Dar nu te condamni pentru că te îndoiești de mine. M-am schimbat și continui să mă schimb. Am luat multe forme

de-a lungul vieții, și acum îmi voi lua forma finală. Procesul acesta se accelerează chiar acum, în vreme ce vorbim. Nu mai sunt femeia care am fost. Nu am uitat că sunt mama ta. Nu am uitat că am fost soția tatălui tău. Dar deja sunt ceva diferit acum. Nu te întrista, Tom. Toate lucrurile se schimbă în cele din urmă. Nimic nu durează la nesfârșit. Tot ce putem face acum e ca ultimele noastre clipe împreună să fie frumoase. Mare parte din lunga mea viață am plănuit distrugerea lui Ordeen. Și acum sunt aproape de îndeplinirea ei. Tu i-ai dat sângele tău — i l-ai dat cu mult curaj. De aceea te-am adus în ținutul meu natal. Dar mai există un lucru esențial pe care îl poți face. Să o întârzii. Să obții timp pentru mine. Mab te va conduce în locul unde curând Ordeen se va trezi. În scurtă vreme îmi voi folosi ultimele puteri împotriva ei. O voi prinde în strânsoarea morții. Dar dacă reușesc să fac asta, tu trebuie să fugi imediat din Ord. O să faci asta? Îmi promiți, Tom?

— Să te părăsesc, mamă? Cum aș putea să fac asta?

— Trebuie s-o faci, fiule. Trebuie să scapi. Destinul tău este să îl distrugi pe Diavol. Asta m-am străduit atâta vreme să obțin. Dacă mori aici împreună cu mine, înseamnă că totul a fost în zadar. O să o țin strâns legată pe Ordeen până ce puterile o vor părăsi. Când se va

întâmpla asta, Ordul se va prăbuși înapoi prin portal. Va fi distrus, și dacă ea nu se va putea elibera, acesta va fi și sfârșitul ei!

— Dar și al tău! Asta vrei să spui, mamă?

— Da, va fi și sfârșitul meu, dar sacrificiul va merita cu prisosință. Voi fi obținut ceea ce îmi dorisem de multă vreme. Așadar, îmi promiți? Te rog! Vreau să te aud spunând-o!

Eram șocat și în același timp sufeream. Mama urma să moară acolo. Dar cum puteam să o refuz, când era ultimul lucru pe care avea să mi-l mai ceară vreodată?

— Îți promit, mamă! O să-mi fie atât de dor de tine. Dar ai să fii mândră de mine.

În acel moment, o rază de lumină pătrunse printr-o fereastră și ajunsese pe capul mamei. I-l recunoșteam încă, dar pomeții ei erau mai înalți și mai ascuțiți ca înainte, ochii mai cruzi. Am deslușit conturul trupului ei și ceva din consistența lui. Stătea ghemuită aproape de pământ. Vedeam solzi, gheare ascuțite, aripi strânse... Chiar sub ochii mei ea devenea din ce în ce mai puțin om, căpătând forma ei finală de Lamia.

— Nu te uita la mine, Tom! Nu te uita la mine! În-
toarce-te cu spatele! strigă mama, și vocea ei era plină
de durere și regret.

Mai văzusem ceva asemănător și înainte — și o auzisem pe mama rostind aceleași cuvinte. Urgia care trăise în labirintul de sub catedrala din Priestown îmi oferise odată o viziune îngrozitoare, arătându-mi-o pe mama sub această formă. Și mi-am amintit întocmai cuvintele Urgiei:

Luna arată adevărata înfățișare a lucrurilor, băiete. Tu știi deja asta. Tot ceea ce ai văzut este adevărat și va să se petreacă. Nu are nevoie decât de timp.

Urgia avusese dreptate: ceea ce trăiam acum era un coșmar. Într-adevăr, se petrecea.

Am ezitat și mama a strigat din nou:

— Du-te și fă ce ți-am cerut! Nu mă dezamăgi acum! Adu-ți aminte cine ești și că te iubesc!

Așa că i-am întors spatele și am ieșit în fugă din încăpere, cu inima plină de durere.

Afară, Mab mi-a zâmbit ușor, triumfător.

— Ți-am zis că nu e prea plăcut să te uiți la ea, a spus. Acum o să te duc la Ordeen...

Tremurând încă de ceea ce văzusem, am urmat-o pe Mab în sus alte câteva trepte. Mă durea când mă gândeam la suferința mamei și la schimbarea pe care o suporta. Dar nu am avut prea mult timp să mă gândesc la asta, pentru că am ieșit într-un balcon cu o balustradă

joasă de piatră, și Mab a arătat către un alt rând de trepte care duceau în jos pe lângă balcon.

— Uite-o! a șoptit Mab. Ordeen!

Sub noi, la mare distanță, se vedea ceva ce părea să fie interiorul unei biserici; tot ce lipsea erau șirurile de strane. Un culoar lateral trecea printre coloane de marmură bogat împodobite, și ducea drept către o estradă albă, unde o femeie într-o rochie neagră de mătase stătea culcată pe un tron negru de marmură. De-a lungul navei se înșiruiău, în suporturi auriu, lumânări negre înalte, iar în spatele tronului erau alte sute, și flăcările lor ardeau egal în aerul nemișcat. Dincolo de coloane se vedeau în pereți alcovuri în care puteau să pândească tot soiul de primejdii.

M-am uitat din nou la femeie. Ochii ei erau tot închiși, dar se putea trezi dintr-o clipă într-alta. Instinctul îmi spunea că aceasta era într-adevăr Ordeen.

Când m-am întors către Mab, ea a dus un deget la buze și m-a avertizat în șoaptă:

— Vorbește foarte încet. Curând va fi gata să se trezească. Coboară treptele și fă ceea ce ți-a cerut mama ta înainte să fie prea târziu. Fă-o, altfel nimeni dintre noi nu va mai ieși de aici viu.

Am înțeles că nu mai era timp pentru vorbe, așa că mi-am pus jos sacul, i-am întors spatele lui Mab Mouldheel și am început să cobor scările, încercând să fac cât mai puțin zgomot. Când am ajuns la baza lor, am pornit-o pe culoar, îndreptându-mă spre tronul negru. Deși m-am străduit să pășesc încet, zgomotul ghetelor mele stârnea un ecou în tavanul boltit. M-am întrebat dacă Ordeen era păzită în somnul ei — m-am uitat în dreapta și în stânga mea, la alcovurile cufundate în umbră de dincolo de coloane, dar nu am văzut nimic mișcându-se. Acolo nu se afla nimic periculos.

Cu cât mă apropiam de Ordeen, cu atât deveneam mai conștient de forța copleșitoare a prezenței ei; am simțit o răceală pe șira spinării. Știam că trebuia să mă străduiesc să îi captez atenția lui Ordeen până ce mama era pregătită să vină în ajutorul meu și să-și nimicească dușmanca. Dar dacă mă ataca în clipa în care mă vedea? Și atunci, pregătindu-mă pentru orice primejdie, mi-am trecut toiagul din mâna stângă în cea dreaptă, apoi mi-am scos lanțul de argint din buzunarul pantalonilor și mi-am băgat mâna stângă sub pelerină pentru a ascunde amenințarea pe care o purta.

Acum, că mă apropiasem, am simțit venind înspre mine o duhoare. Ordeen avea înfățișare de femeie, dar

exista ceva de animal sălbatic în ea — un miros fetid, ca de mosc, și care aproape că mă făcea să vomit.

M-am oprit în fața tronului ei. Ea avea ochii închiși și părea să continue să doarmă. Oare asta era șansa mea de a lovi înainte ca ea să se trezească în toată puterea ei? De ce să nu mă folosesc de avantajul meu? Dar oare armele mele s-ar dovedi eficiente?

Argintul era de obicei o armă puternică împotriva servitorilor Întunericului, dar eu nu aveam de-a face cu o simplă vrăjitoare — aceasta făcea parte dintre Vechii Zei, era o creatură mult mai puternică. Ar fi putut un lanț de argint să o încătușeze? Părea puțin probabil. Toiagul meu, cu tăișul lui făurit dintr-un aliaj de argint, o putea răni. Dar trebuia să i-l înfig în inimă, și ea era puternică și iute. Era posibil să nu am această șansă. Aveam și pumnalul pe care mi-l dăruise Grimalkin, dar folosisem deja dorința întunecată. Chiar dacă mama înțeleșese că avusesem nevoie de acea dorință pentru a o salva pe Alice, i-am simțit dezamăgirea. Pumnalul o putea răni pe Ordeen, dar ratasem cea mai bună șansă de a-i face cu adevărat rău.

Am hotărât să-mi folosesc armele în această ordine: lanțul, toiagul și în cele din urmă pumnalul. Dar mai întâi voi încerca să-mi înlănțui dușmana cu vorbe.

Aveam să folosesc tot ce puteam pentru a o întârzia până când mama era gata să atace.

Dar chiar pe când aceste gânduri se învârtejeau în mintea mea, Ordeen deschise ochii și se uită direct la mine, înainte să se îndrepte în tronul ei. Sângele îi umplu buzele, care se umflară și deveniră de un roșu strălucitor; ochii ei aveau acea nuanță albastru-închis a cerului la o oră după apus.

Ordeen se trezise.

CAPITOLUL 21 UN DINTE ASCUȚIT

Ordeen se ridică în picioare și se uită furioasă la mine, cu o expresie sălbatică și plină de aroganță.

— **O insectă se târăște pe domeniul meu**, spuse ea încet. **O simt cum tremură și se înfioară de frică. Tot ce am de făcut e să întind un deget și să o strivesc de podeaua rece de marmură. Să o fac oare?**

Abia atunci i-am văzut maxilarele. Cel de jos mai ales era puternic și lat, mușchii i se adunau sub urechi. Când a deschis gura, am văzut că avea dinții foarte ascuțiți, mai ales caninii. Nu erau la fel de lungi ca ai unei vrăjitoare de apă, dar erau curbați, și odată ce se înfingeau în carne nu mai exista scăpare. Am aruncat o privire la

mâinile ei. Erau mult prea mari pentru o femeie, cu venele proeminente. Iar în loc de unghii avea gheare ascuțite.

Știam că încerca să mă înspăimânte, așa că am tras încet aer adânc în piept și m-am străduit să-mi țin teama sub control — primul lucru pe care trebuie întotdeauna să-l faci un vraci atunci când are de-a face cu Întunericul. Am simțit cum teama începe să-mi dispară și atunci, pe când tremuratul meu se potolea, am făcut un pas către ea. Nu se aștepta la asta și am văzut cum ochii ei se fac mari de uimire.

— **Cine ești tu, insectă?** întrebă ea. **Simt că într-un fel te cunosc. Am senzația că ne-am mai întâlnit. Cum ai pătruns aici? Cum ai trecut de servitorii mei și de capcane și bariere pentru a ajunge atât de aproape de mine?**

— M-am strecurat ca un șoricel, am răspuns. Sunt prea mic și neînsemnat pentru ca cineva să mă observe.

— **Dar ce este acel toiag pe care îl ții în mână? Un toiag din scoruș-de-munte cu un colț înăuntru! O lamă de metal plină de argint!**

— Despre asta vorbești? am întrebat calm, apăsând în scobitura toiagului și făcând lama să țâșnească afară cu un clinchet scurt.

— **Ăla e un dinte foarte ascuțit pentru un șoricel,** spuse ea, coborând prima treaptă a estradei. **Dar tot ești o enigmă. Ești străin de țara asta. Unde e casa ta?**

— Departe, dincolo de mare, pe un pământ verde unde ploaia nu e niciodată prea departe.

— **Din cine te tragi? Cine sunt părinții tăi?**

— Tatăl meu e fost un fermier care a muncit din greu să-și susțină familia, și ne-a învățat să deosebim binele de rău. Acum el e mort, dar n-o să-l uit niciodată. Și n-o să uit nici lucrurile pe care le-am învățat de la el.

— **Simt că te cunosc. Aproape că ai putea fi chiar fratele meu. Ai surori?**

— Nu am surori, dar am frați...

— **Da! Acum înțeleg. Sunt șase! Șase! Și tu ești cel de-al șaptelea! Iar tatăl tău a fost și el un al șaptelea fiu. Așadar ai un har. Abilitatea de a-i vedea și auzi pe cei morți. Poți să oprești adulmecatul la distanță al unei vrăjitoare. Ești un dușman înnăscut al Întunericului. De aceea te afli aici, șoricelule? Să mă omori cu toiagul tău? Oricât ar fi el de ascuțit, o să ai nevoie de mai mult de-un dințișor pentru a mă distruge...**

Cum de știa toate lucrurile astea? Oare îmi citea gândurile? Era înspăimântător, pentru că părea hotărâtă să afle în doar câteva minute cine eram. Și prin mine

avea să afle de mama. Temerile mele se dovediră prea curând întemeiate.

— **Stai! Mai e ceva**, continuă ea. **Mult mai mult! Mai ai și alte haruri! Daruri primite de la mama ta sălbatică. Iuțeala care sfidează mersul timpului. Abilitatea de a mirosi apropierea morții în cei chinuiți de răni sau de boală. O umbră prelungă a lunii care îți arată viitorul. Dar ce mamă ți-ar putea dăruia asemenea lucruri, șoricelule? A, o văd acum. Prin tine o știu. Mama ta este Lamia, dușmanca mea de moarte!**

Am văzut hotărârea în ochii ei. Voia să mă omoare în acea clipă. Repede — mai repede ca niciodată — mi-am înfășurat lanțul de argint în jurul încheieturii și mi-am tras mâna din pelerină. Ea nu a reacționat. Eu mă mișcam, dar Ordeen nu. Stătea doar și se holba la mine, iar furia îi încrețea fruntea.

Clipa se dilată. Timpul tremură și se opri. Mă simțeam ciudat. Eram singurul care se mișca într-o lume cu desăvârșire încremenită. Nu respiram. Inima nu-mi mai bătea.

Oare asta voise să spună Ordeen prin „iuțeala care sfidează mersul timpului”? Oare chiar moștenisem asta de la mama? Era ceva asemănător cu ceea ce folosise Diavolul? Aceeași șmecherie îmi îngăduise să prind un

cuțit în aer în vara trecută, când Grimalkin îl aruncase către capul meu.

Țintind cu mare atenție, concentrându-mă intens, am eliberat lanțul, îndreptându-l direct către ea. Nu mă temeam deloc că n-o voi nimeri. Țintele în mișcare sunt greu de lovit, dar ea era la fel de imobilă ca și stâlpul pe care exersam în grădina din Chipenden a Vraciului.

Lanțul căzu într-o spirală perfectă peste capul ei și i se strânse în jurul trupului. Ochii i se măriră, părând să-i iasă din orbite, și ea alunecă moale în genunchi, de durere. Țipă ascuțit, apoi se arcui pe spate, cu venele gâtului încordate. Apoi începu să se zvârcolească, se aruncă înainte și se prăbuși cu putere pe bărbie, cu gâtul întins, cu fața îndreptată către mine. Am auzit o pocnitură scurtă — oare i se rupsesse vreun os? Gâtul ei, poate?

Acum respiram din nou, inima îmi bătea iar cu putere în piept. Ceea ce se întâmplase atunci când mă pregătisem să-mi arunc lanțul — orice ar fi fost — se încheiase; acum timpul curgea normal.

Ordeen părea să privească înspre mine, dar ochii ei erau împăienjeniți și fără expresie, și nici nu părea să respire. Oare era moartă? Dacă da, nu-mi venea să cred cât de eficient fusese lanțul. Mă uitam la ea uimit. Eram

fericit, dar încă prudent. Mă confruntam cu una dintre Vechile Zeităși. Fusese prea ușor. Mult prea ușor...

Am făcut un pas înapoi — asta în caz că voia să mă păcălească — și am cercetat-o cu grijă. Era complet nemișcată, nu părea să mai aibă nicio pâlpare de viață în ea. Oare contactul cu aliajul de argint o omorâse? Așa să fie?

Apoi am observat ceva, primul semn care m-a pus în gardă pentru primejdia care urma să vină. Din trupul ei părea să se înalțe un abur. Aerul de deasupra tremura și el. Se auzi o pocnitură și brusc o duhoare acră de carne care arde veni către mine. Am văzut cum pielea ei începe să se pârjolească, să se încrețească, să devină neagră. Ardea! Flăcările o cuprindeau!

Capul ei se smuci scurt. M-am uitat la maxilarul ei puternic și l-am văzut lungindu-se și lățindu-se, i-am văzut capul ridicându-se. Tot nu părea să respire, dar gâtul i se zbătea în convulsii chiar pe când flăcările îl înnegreau. Am mai făcut un pas în spate și mi-am pregătit toiagul. Capul ei devenise o sferă de foc și se auzea un zgomot de sfâșiere, de rupere; deodată falca ei se desprinse și tigva înnegrită tremură violent și se desfăcu asemenea unui vas de pământ spart în mii de cioburi. Dar înăuntrul ei se mai afla ceva. Era ceva în

mijlocul flăcărilor, ceva viu și primejdios! Ceva care ieșea încet din cochilia de om arsă și înnegrită de foc. Era ca un șarpe care își leapădă vechea piele. Trebuia să lovesc acum, înainte să fie prea târziu.

Am înaintat repede, ferindu-mi fața cu brațul, și am repezit toiagul către locul dintre umerii ei unde credeam că se află inima. Lama a lovit ceva tare — mult mai tare decât un os. Am simțit o durere în mână: șocul a urcat pe braț până la umăr, făcându-mă să dau drumul toiagului. Dar groaza mea se transformă în ușurare.

Era un adevărat noroc că dădusem drumul toiagului, altfel mi-aș fi pierdut brațul — pentru că în clipa următoare toiagul se aprinse cu un fâșâit puternic, mistuit de o căldură atât de intensă încât se transformă în funigei de cenușă albă. M-am dat înapoi, căci din flăcări ieși ceva pe patru picioare terminate cu gheare, lepădându-și pielea înnegrită care fusese cândva o formă ome-nească, scuturându-se pentru a se elibera de lanțul meu de argint.

Era o creatură mare, ca o șopârlă, cu pielea împes-trițată cu verde și maro și acoperită cu protuberanțe ca niște negi. Avea forma unei salamandre, cea mai puternică și mai primejdioasă dintre toate elementariile de foc, și despre care îmi vorbise Seilenos. Dar dacă asta

era, atunci salamandra pe care o vedeam nu era un exemplar obișnuit. Se părea că Ordeen își luase acum adevărata ei formă — aceea a unei creaturi ce se încălzea la dogoarea focului și îl stăpânea.

Ieși repede din cenușa vechii ei forme, cu gura deschisă, arătându-și cele două rânduri de dinți ascuțiți, ucigători. Suflă cu un șuierat puternic, îndreptând direct înspre mine un fuior de abur fierbinte din nările ei. Am sărit într-o parte și aburul a trecut pe lângă mine, atât de aproape de fața mea încât a trebuit să închid ochii la căldura lui arzătoare.

Îmi mai rămăsese o singură armă: cuțitul pe care mi-l dăruise Grimalkin. Am întins mâna stângă peste umăr, pe sub pelerină și cămașă, și l-am scos din teaca lui, apoi m-am întors cu fața la Ordeen și m-am concentrat. Am simțit din nou cum timpul își încetinește mersul. Am respirat adânc și mi-am liniștit bătăile inimii, încercând să mă calmez, și am făcut încet un pas către dușmana mea.

Ordeen nu se mișcă, dar ochii ei de salamandră, cu pupilele niște tăieturi roșii verticale pe chipul ei, mă priveau cu atenție, iar ghearele ei erau desfăcute, ca și cum se încorda pentru a țâșni. M-am concentrat asupra trupului ei lung, de șopârlă, și asupra locului de la ceafă

unde intenționam să îmi împlânt cuțitul. Dar voi putea să îl înfig acolo unde doream? Oare va fi și el cuprins de flăcări, ca toiagul meu? Nu aveam altă posibilitate decât să risc, deși ca să reușesc trebuia să mă apropii foarte mult de ea. Mult mai mult decât atunci când mi-am folosit toiagul. Iar trupul ei continua să radieze o căldură intensă.

Fălcile ei se deschiseră ușor, apoi se desfăcură repede larg de tot, arătând ovalul rubiniu al gâtului ei. Acesta a fost singurul avertisment pe care l-am primit. În clipa următoare, n-a mai fost un abur fierbinte, ci un jet de flăcări galben-potocalii care se îndreptară direct spre fața mea.

Din nou au trecut pe lângă mine. Acum Ordeen se ridică dintr-odată pe picioarele din spate astfel încât să fie mai înaltă decât mine, și începu să-și lege capul dintr-o parte într-alta.

M-am concentrat din nou, căutând cu privirea un nou loc în care aș putea să lovesc — gâtul palid de sub fălcile prelungi. Părea un loc mai moale, mult mai vulnerabil. Aceasta era ținta mea. Aproape imediat, Ordeen se opri și rămase nemișcată.

Asta se întâmpla? Concentrează-te și timpul se oprește... aproape s-a oprit? Da, asta trebuia să fie. Era un rezultat al concentrării intense.

Dar faptul că mi-am pus acea întrebare și am ajuns la acea concluzie era să mă coste viața, căci îmi întrerupsesse concentrarea. Capul de șopârlă al lui Ordeen se mișcă de la dreapta la stânga și o altă limbă de foc porni către mine. M-am lăsat repede în genunchi — la timp, căci am simțit cum îmi pârlește părul.

Concentrează-te! mi-am spus. *Constrânge timpul! Fă-l să se oprească!*

Din nou concentrarea mea se dovedi eficientă și m-am ridicat în picioare, mi-am pregătit cuțitul și am făcut un pas prudent către dușmana mea. Asta era. Concentrează-te asupra a ceea ce ai de făcut. Câte un pas, pe rând. Așa trebuia. Și mi-am adus aminte ce îmi spusese odată mama: *Când vei deveni bărbat, atunci va fi rândul Întunericului să se teamă, pentru că atunci tu vei fi vânătorul și nu cel vânat. De aceea ți-am dat viață.*

Ei bine, nu eram încă bărbat, dar brusc m-am simțit vânător...

Acum eram la mai puțin de lungimea unui braț de fălcile deschise ale lui Ordeen. Prea aproape ca să scap dacă țâșnea o nouă pală de foc. M-am încordat, apoi am

înfipt cuțitul de jos în sus în gâtul ei, împlântând tăișul până la plăsele și dându-i drumul imediat. Am simțit cum mă cuprinde un val de disperare când am văzut lama topindu-se, desfăcându-se în cocoloașe de metal topit.

M-am dat înapoi clătinându-mă când am simțit căldura arzătoare radiind înspre mine. Timpul se scurgea acum din nou și eu nu mai aveam ce face. Dar am văzut că totuși o rănisem. Din gâtulejul ei țâșni într-un arc un sânge negru care fierbea, și căzu pe pardoseala de mozaic, unde se transformă imediat în vapori care se adunară într-o ceață groasă și o ascuseră privirii mele. Speram că măcar îi mai slăbisem puterile. Duhoarea arsurii era atât de cumplită încât am simțit că mi se face greață și m-am înecat, ochii mă usturau și îmi curgeau, și pentru câteva clipe n-am mai văzut nimic.

Dar când ceața s-a destrămat, Ordeen era tot acolo, stând în picioare. Rana din gâtul ei se vindecase și acum își ațintise ochii nemiloși asupra mea. Nu mai aveam nicio armă. Se repezi direct către mine, mai repede decât aș fi putut eu fugi. În câteva secunde aveam să fiu transformat în cenușă.

Apoi, chiar în clipa în care credeam că s-a sfârșit cu mine, s-a întâmplat...

Urechile mele au simțit primele. Brusc se lăsă o tăcere nefirească. Acea tăcere deplină, ca atunci când o bufniță se repede deodată asupra prăzii ei neștiutoare. O tăcere atât de intensă încât durea. Am ridicat privirea și am văzut ceva repezindu-se în jos din balconul de deasupra, pe când Ordeen se răsucea într-o parte și se îndrepta pentru a întâmpina amenințarea venită de sus.

Era mama. Transformarea ei era încheiată, dar nu se-măna cu nimic la care m-aș fi putut aștepta. Avea aripi, da, și gheare întinse înainte, gata să sfâșie și să-și rupă în bucăți dușmanca. Dar nu erau aripile de insectă ale vaengirelor. Era mai degrabă înger decât insectă, căci aripile ei aveau pene, albe precum zăpada proaspăt cernută.

Se năpusti asupra lui Ordeen, trântind-o pe podeaua de marmură, și cele două se încleștară sălbatic. M-am ridicat în picioare și inima mi se strânse în agonie, căci penele mamei începeau să se pârlească și să ardă, și am auzit-o strigându-mi cu o voce chinuită: „Pleacă, Tom! Pleacă acum, cât mai poți! O s-o țin aici!”

Instinctul îmi spunea să sar în ajutorul mamei, dar nu mai aveam nicio armă, și privindu-le cum se sfâșie una pe alta, cu sângele țâșnind în toate părțile, cu penele pocnind și arzând, mi-am dat seama că nu puteam face

nimic. Dacă mă apropiam de ele, aveam să fiu mort în câteva clipe. Tot ce îmi rămânea acum de făcut era să mă supun dorinței mamei. Și, deși îmi simțeam inima sfâșiată de durere, mi-am luat de jos lanțul și am fugit de acolo. Era cel mai greu lucru pe care îl făcusem vreodată, cel mai întunecat moment din viața mea.

CAPITOLUL 22 ULTIMELE CUVINTE

Copleșit de emoție, am alergat în sus pe scări, oprindu-mă doar cât să-mi iau de jos sacul și felinarul. Credeam că Mab mă va urma, dar ea îmi făcu un semn de rămas-bun cu capul.

— Nu pot să merg pe acolo din cauza barierei, Tom. O să ies pe drumul pe care l-a deschis mama ta, și ne vedem mai târziu.

N-am spus nimic. Nu eram sigur că pot vorbi. Știam că dacă îi răspundeam, durerea și lacrimile pe care le strângeam înăuntrul meu aveau să se reverse din mine asemenea unei cascade. Am coborât repede scara în spirală și am străbătut spațiul vast și cufundat în beznă, sperând că mergeam în direcția bună, către bariera invizibilă.

Când în cele din urmă am ajuns la ea, m-am simțit ușurat să văd umbrele lui Alice, Arkwright și cea a Vraciului dincolo de ea. Am pășit repede afară.

— Oh, Tom! exclamă Alice, repezindu-se către mine. Ai fost plecat atâta timp. Noi nu am reușit să găsim altă cale de intrare, așa că ne-am întors aici să te așteptăm. Dar ai lipsit o groază de vreme. Credeam că nu te mai întorci — că ți s-a întâmplat ceva îngrozitor. Se opri dintr-odată și mă privi în ochi. Dar ceva chiar s-a întâmplat, nu-i așa?

Am încuviințat din cap, dar vorbele mi se opriră în gât.

— Oh, Tom, ești ars, spuse ea, atingându-mi ușor părul pârlit și o arsură dureroasă de pe obraz.

— Nu e nimic, am spus eu. Nimic, în comparație cu tot ce s-a întâmplat...

— Haide, băiete, spuse Vraciul, cu o voce surprinzător de blândă. Spune-ne...

— Mama! Se luptă cu Ordeen. Spune că amândouă vor muri și că asta va aduce distrugerea Ordului. Trebuie să plecăm de aici cât de repede putem!

— Nu putem face nimic, Tom? Ca s-o ajutăm? strigă Alice.

Am clătinat din cap și am simțit cum lacrimile fierbinți încep să-mi curgă din ochi, în tăcere.

— Tot ce putem face acum e să îi îndeplinim ultima dorință — să ne punem la adăpost înainte ca Ordul să fie distrus. Curând va începe să se prăbușească înapoi prin portal.

— Iar dacă în acel moment suntem și noi aici, vom fi târâți în Întuneric! spuse Arkwright, clătinând încruntat din cap.

Nu mai era timp să discutăm despre cele întâmplate. Nu am făcut decât să pornim într-o fugă disperată prin încăperile și coridoarele întunecate ale Ordului, în jos pe scări și pante, coborând tot mai mult către curtea pietruită.

Curând am început să ne simțim supărător de înfierbântați, dar nu era doar din cauza efortului. Aerul devenise mai încins, zidurile începuseră să radieze căldură. Ordul se pregătea să fie din nou înghițit de coloana de foc, pe când se retrăgea prin portal către locul de unde venise. Locuitorii lui, căroră li se refuza acum posibilitatea de a ieși din citadelă și de a devasta lumea de afară, se cufundau la loc în starea lor de somnolență. La un moment dat, sfera luminoasă a unei elementarii de foc încercă să se apropie de noi, dar Vraciul o împunse cu toiagul său și ea se îndepărtă plutind, și dispăru.

Ajunsesem aproape de ultimul coridor care dădea în curtea interioară. Eram foarte aproape de a scăpa din Ord, când un alt glob strălucitor ieși din zid în spatele nostru. Era mare, opac și periculos, și începu să se apropie. Alte două își făcură apariția, chiar când noi o luam la fugă.

M-am uitat înapoi peste umăr. Ne prindeau din urmă. Iar acum erau mai mult de trei. Poate șase sau șapte.

Am ajuns la intrarea îngustă în coridor. Acolo Arkwright s-a oprit.

— Luați-o voi înainte, a spus el, pregătindu-și toiagul. O să le țin eu pe loc!

— Nu! O să le înfruntăm împreună! strigă Vraciul.

— N-are rost să fim cu toții omorâți, se răsti la el Arkwright, încăpățânat. Du băiatul la loc sigur. El e cel care contează, și tu știi asta!

Vraciul păru să șovăie pentru o clipă.

— Duceți-vă acum, când mai aveți o șansă! insistă Arkwright. Vin după voi cât de repede pot.

Vraciul mă apucă de umăr și mă împinse pe coridor înaintea lui. Am încercat pentru o clipă să mă împotrivesc, dar Alice mă apucase de celălalt braț și mă trăgea înainte.

Am reușit să mai arunc o privire în urmă. Arkwright se pregătea de luptă, cu spatele la noi, cu toiagul ținut pe diagonală într-o poziție de apărare. O sferă strălucitoare se îndrepta către el. O lovi cu lama toiagului, și acea imagine a fost ultima pe care am văzut-o cu el.

Vraciul, Alice și cu mine am traversat curtea și am străbătut în fugă coridorul pentru a ieși dincolo de zidurile Ordului. Ne-am grăbit către Kalambaka pe cât de repede am putut, deși drumul ne era îngreunat de noroiul pe care îl lăsase în urmă potopul. Curând am văzut că nu eram singurii supraviețuitori. Un grup de vrăjitoare — Grimalkin și câteva membre din toate cele trei clanuri, printre care și Mab și surorile ei — alergau puțin înaintea noastră. Le-am ajuns din urmă — și cred că până și magistrul meu s-a simțit ceva mai ușurat să le vadă.

Un muget brusc în spatele nostru — la fel ca strigătul furios de durere al unui animal rănit — ne-a făcut să ne întoarcem și să privim într-acolo. Norul întunecat de deasupra Ordului se formase acum din nou și se umplea cu foc. Fulgere coborau în zigzag, învăluind într-o lumină portocalie strălucitoare vârful turnurilor răsucite.

Am simțit căldura din spatele nostru devenind tot mai arzătoare, cu o repeziciune alarmantă, și ne-am dat

seama că trebuia să ne îndepărtăm și mai mult — și asta foarte iute. Dintr-o clipă în alta, coloana de foc avea să unească cerul cu pământul. Cât de lată va fi? Oare eram prea aproape, și în pericol de a fi înghițiți de foc?

În cele din urmă, epuizați de fugă, ne-am întors să privim în urma noastră, speriați de urletul prevestitor de moarte al coloanei de foc. Am văzut-o din nou pulsând și răsucindu-se, cu Ordul încă vizibil în mijlocul ei, cu vârfurile turnurilor licărind acum alburii. M-am gândit la mama, în acea cameră, ținând-o pe Ordeen în strânsoarea ei. Dar atunci, sub ochii noștri, citadela începu să se dezintegreze și turnurile se prăbușiră. Ordul era tras înapoi în Întuneric, dar trecerea îl distrugea. În interiorul lui, și Ordeen avea să fie nimicită și nu se va mai putea întoarce niciodată în lumea noastră. Numai că în acel infern va muri și mama. La acest gând am simțit cum tot trupul mi se scutură de un plâns tăcut.

Și apoi era Bill Arkwright. Oare reușise să îi țină în loc pe urmăritorii noștri și apoi să iasă la timp din Ord?

În câteva minute, focul se domoli și un vânt puternic se stârni în spatele nostru; aerul era aspirat către locul unde se înălțase odată Ordul. Când vântul se mai potoli, începu o burniță rece. Am închis ochii, și mi s-a părut că eram din nou acasă, în Comitat. Am așteptat mult timp,

dar nu am văzut nici urmă de Arkwright. Părea sigur că murise.

Am pornit-o din nou, în tăcere, către Kalambaka, și către Meteora, aflată dincolo de ea. Obrajii mei erau uzi de ploaie și de lacrimi.

Am ocolit Kalambaka pe la vest și ne-am îndreptat către Megalon Meteorou, cea mai măreață dintre mănăstirile cocoțate pe piscuri. Vraciul socotea că trebuia să mergem la Egumen și să-i spunem tot ce se întâmplase.

Mi-am adus aminte de vorbele mamei, că femeile nu erau bine-venite în mănăstiri, dar n-am spus nimic, și Alice a urcat treptele împreună cu Vraciul și cu mine. Deja preparase din ierburile din punguța ei de piele o alifie pentru arsura de pe obrazul meu. Nu era decât unul dintre multele leacuri folosite de vindecătorii din Comitat; nimic legat de Întuneric. Îmi domolise imediat durerea, dar John Gregory clătinase din cap dezapro-bator. Nu avea încredere în Alice și nu voia să o lase să facă nimic pentru mine. M-am pregătit pentru o confruntare. Alice își îndeplinise rolul în salvarea mănăstirii, și dacă nu i se îngăduia să intre, atunci și eu aveam de gând să rămân afară.

Dar am intrat cu toții fără nicio opreliște și am fost conduși în fața Egumenului. Am pătruns din nou în acea chilie austeră și l-am găsit iarăși pe preotul cu fața suptă și cenușie rugându-se. Am așteptat răbdători, și mi-am adus aminte de ultima mea vizită, când mama era încă în viață. În cele din urmă el ridică privirea și zâmbi.

— Fiți bine-veniți, spuse Egumenul. Și vă sunt pe deplin recunoscător, căci presupun că sunteți victorioși — altfel niciunul dintre noi nu ar mai fi în viață...

— Mama a murit pentru a ne aduce victoria! am spus eu.

Vorbisem fără să mă gândesc, și mi s-a părut că vorbele fuseseră rostite de un altul. Am auzit durerea și amărăciunea din vocea mea.

Preotul mi-a zâmbit cu bunătate.

— Dacă asta ți-ar putea aduce o oarecare alinare, pot să-ți spun că mama ta a fost fericită să-și dea viața pentru a scăpa această lume de dușmana ei. În anul ce a trecut noi doi am stat mult de vorbă, și odată ea mi-a mărturisit că se aștepta să moară împlinind ceea ce trebuia făcut. Ți-a spus vreodată asta, Thomas?

Am clătinat din cap. Acest preot bătrân știa probabil mai multe lucruri despre mama decât știam eu, mi-am spus, și durerea a crescut în inima mea. Mama știa că

avea să moară și nu mi-a spus-o până în ultimul moment! Apoi am tras adânc aer în piept: trebuia să-l întreb ceva. Ceva ce doream cu disperare să știu.

— Ordul a fost distrus și dus înapoi către Întuneric. Acolo va fi acum mama? Închisă în Întuneric, fără putință de scăpare?

A urmat o tăcere lungă, apoi Egumenul mi-a răspuns. Simțeam că își alegea cu mare grijă cuvintele. Fără îndoială, veștile aveau să fie proaste, mi-am spus.

— Eu cred în infinita milă a Domnului, Thomas. Fără ea, suntem cu toții sortiți pieirii, căci cu toții suntem prihăniți, fiecare dintre noi. Ne vom ruga pentru ea. Asta e tot ce putem face.

Mi-am înăbușit un suspin. Aș fi vrut să rămân singur cu durerea mea, dar a trebuit să stau și să-l ascult pe Vraci povestindu-i în amănunt Egumenului ce s-a întâmplat.

Apoi ne-am îndreptat către *katholicon* unde din nou am ascultat imnurile călugărilor urcând în înaltul domului. De data acesta Egumenul mi-a spus că se rugau pentru mama și pentru ceilalți care își pierduseră viața în citadelă. Am încercat în adâncul sufletului meu să cred că totul era bine, că mama scăpase către Lumină. Dar nu puteam ști cu siguranță. M-am gândit la crimele

pe care le comisese cu mult timp în urmă. Oare acum vor fi o piedică pentru ea? Vor îngreuna drumul ei către Lumină? Se străduise atât de mult să își spele păcatele, și gândul că acum o aștepta o eternitate în Întuneric era aproape de nesuportat. Nu era drept. Lumea mi se părea un loc cumplit și nemilos. Și foarte curând aveam să mă găsesc iarăși în fața Diavolului. Sperasem că mama ar fi putut în vreun fel să mă ajute să lupt împotriva lui. Acum însă eram singur.

Abia a doua zi eu și magistrul meu am vorbit despre ce se întâmplase. Curând urma să pornim către coastă, dar deocamdată ne odihneam, încercând să prindem puteri pentru lunga călătorie care ne aștepta. Vraciul m-a dus departe de focul de tabără, fără îndoială ca să nu fim auziți de Alice, și ne-am așezat pe pământ, față în față.

Am început prin a-i spune Vraciului cum mama s-a schimbat la loc în forma ei sălbatică, înainte de a-și da viața pentru a o ține în strânsoare pe Ordeen. I-am spus aproape totul — dar, desigur, nu și despre adevărata identitate a mamei, și nici despre învoiala pe care o făcusem cu Diavolul pentru a căpăta o șansă de izbândă. *Asta* nu i-aș fi putut-o spune niciodată — era ceva ce

trebuia să rezolv singur. Cel Rău urma să vină după mine în noaptea următoare.

Simțeam că mă îndepărtez tot mai mult de magistrul meu. El își sacrificase unele principii ca să vină în Grecia și să ia parte la lupta împotriva lui Ordeen. Dar compromisul meu era și mai mare: eu îmi sacrificasem propriul suflet. Curând sufletul meu va fi stăpânit de Diavol, Întunericul va fi învelișul lui, și eu nu știam nicio cale de a mă salva.

După ce mi-am încheiat povestirea, Vraciul a oftat, apoi a băgat mâna în pelerina lui și a scos două scrisori.

— Una este de la mama ta pentru mine. Cealaltă este pentru tine, băiete. Le-am citit pe amândouă. În ciuda presimțirilor mele rele, ele sunt motivul pentru care m-am răzgândit și am venit până la urmă în Grecia, împotriva tuturor principiilor mele.

Mi le-a întins pe amândouă și eu am început să citesc scrisoarea care îmi era adresată.

Dragă Tom,

Sacă tu citești această scrisoare, înseamnă că eu sunt deja

moartă. Să nu suferi prea mult. Gândește-te la momentele fericite pe care le-am petrecut împreună, mai ales atunci când tu și frații tăi erăți mici și tatăl vostru era încă în viață. Atunci eram cu adevărat fericită și cel mai aproape de forma omenească.

Mi-am văzut moartea cu mulți ani în urmă. Toți arem de făcut alegeri - aș fi putut să stau deoparte, dar știam că sacrificându-mi viața puteam obține o victorie importantă pentru Lumină. Și în ciuda prețului plătit în suferința oamenilor, Ordeen va fi fost distrusă acum.

A venit timpul să faci pasul următor și să-l distrugi pe cel rău. Dacă nu poți asta, măcar să fie

prionit. În această misiune Alice seane va fi aliata ta.

Orice s-ar întâmpla, eu voi fi întotdeauna mândră de tine. Mi-ai depășit cu mult așteptările.

cu toată dragostea,
mama.

Am împăturit scrisoarea și am băgat-o în buzunar. Era ultimul lucru pe care aveam să-l primesc vreodată de la mama; ultimele ei cuvinte pentru mine. Apoi am început să citesc ceea ce-i scrisese magistrului meu — scrisoarea care îl convinsese să părăsească Chipenden și, în ciuda presimțirilor sale, să vină cu noi în Grecia.

Dragă domnule Gregory,

Îmi pare rău pentru toată supărarea pe care ți-am provocat-o. Dar tot ceea ce fac, o fac în cel mai bun scop. Deși poate că nu ești de

acord cu metodele pe care le folosesc, sper să câștig o mare victorie. Dacă nu reușesc, Ordeen va putea să lozească oriunde în lume, și cel mai probabil comitatul va fi prima ei țintă. Nu va uita ce am încercat să fac și își va revărsa mânia asupra locului unde familia mea încă mai trăiește.

Mai mult ca sigur că eu îmi voi pierde viața înăuntrul Ordului, și apoi fiul meu va avea nevoie de dumneata pentru a-l învâta și pregăti pentru a termina odată pentru totdeauna cu cel Rău. Cât despre dumneata, urmează-ți principiile, dar, te rog, te implor, fă o excepție în două cazuri. Primul, desigur, îl privește pe fiul meu, Thomas. Forța și înțelepciunea dumitale vor fi vitale pentru a-l însoți în

următoarea etapă a vieții lui acum el se află într-un pericol și mai mare.

Te implor de asemeni să faci o excepție și cu Alice Deane. Ea este fiica celui Rău și o posibilă vrăjitoare nocivă. Alice se va afla întotdeauna la granița dintre Întuneric și Lumină. Dar forța ei este uluitoare. Dacă ar fi să încheie vreodată o alianță cu Întunericul, Alice ar fi cea mai puternică vrăjitoare ce a pășit pe acest pământ. Dar merită să riscăm. Ea poate fi la fel de puternică și ca servitoare a Luminii și doar dacă Tom și Alice vor lucra împreună vor împlini ceea ce a fost întotdeauna scopul meu - ceea pentru care am luptat aproape întreaga mea viață îndelungată. Împreună au forța de a-l

distruge pe cel Rău și de a aduce
o nouă Eră a Luminii în această lume.

Dumneata poți face acest lucru
posibil. Vino, te rog, cu noi în țara mea.
Prezența dumitale este vitală pentru
a-mi proteja fiul și pentru a asigura
întoarcerea lui cu bine în comitat. Re-
nunță la o parte din ce ești pentru
a putea dereri mult mai mult.

Soamna șard

— A fost o femeie grozavă, a spus Vraciul. Cu siguranță *nu* sunt de acord cu metodele ei, băiete, dar ea a făcut ceea ce a crezut că trebuie făcut. Țara ei natală va fi un loc mult mai bun datorită sacrificiului ei. Da, și Comitatul și întreaga lume vor fi mai sigure.

Vraciul se arăta îngăduitor cu mama, așa cum nu fusese niciodată față de Alice. Dar, evident, nu știa tot adevărul. Nu-i voi putea spune niciodată că mama era Lamia, mama întregului neam de vrăjitoare și creaturi hibride. Asta nu ar putea să accepte nicicând. Era încă

un secret pe care nu aveam să i-l împărtășesc. Un alt lucru ce ar putea să ne îndepărteze.

— Și Alice? O să faci ce te-a rugat mama?

Vraciul și-a mângâiat barba, cu un aer gânditor. Apoi a încuviințat din cap, deși chipul îi era încordat.

— Ești încă ucenicul meu, băiete. Acum că Bill Arkwright este cu siguranță mort, e de datoria mea să te ajut cum pot și să continui să te pregătesc. Da, asta nu o neg. Dar fata asta mă îngrijorează. Indiferent câtă grijă am și cât de atent o supraveghez, totul poate să ia o întorsătură teribilă. Mă gândesc totuși să îi dau o șansă — cel puțin pentru moment. După tot ce a făcut mama ta, cum aș putea să o refuz?

Mai târziu m-am gândit la discuția noastră. Vorbind cu el, aproape că mă convinsesem singur că în curând totul avea să fie bine și că Vraciul, Alice și cu mine aveam să ne întoarcem în siguranță la Chipenden pentru a ne continua viața acolo ca și până acum. Dar cum putea fi așa, când eu mai aveam mai puțin de o zi de trăit pe acest pământ?

Îmi era atât de frică de ceea ce avea să se întâmple cu mine încât, într-un moment de slăbiciune, m-am gândit să mă duc din nou la magistrul meu și să-i spun ce mă

aștepta, sperând — într-un mod absurd — că în multele lui cunoștințe adunate de-a lungul anilor ar putea găsi o cale de a mă salva. Dar știam că era zadarnic.

Ultima mea șansă ar fi să folosesc urciorul de sânge, așa cum îmi propusese Alice, adăugând câteva picături din sângele meu la al ei. Dar atunci va trebui să rămânem împreună tot restul vieții pentru ca ea să beneficieze de protecția mea împotriva Celui Rău. Până la urmă se va întâmpla ceva care să ne separe și atunci furia lui se va dezlănțui asupra lui Alice. Nu, nu puteam îngădui să se întâmple așa ceva. Intrasem singur în povestea asta și tot singur trebuia să ies din ea — sau să accept consecințele.

CAPITOLUL 23 CUMPLITA SA MAIESTATE

Vraciul dormea de cealaltă parte a focului, iar Alice stătea întinsă în dreapta mea, cu ochii închiși. Nu puteau să fie mai mult de zece minute până la miezul nopții.

M-am ridicat cu grijă în picioare, încercând să fac cât mai puțin zgomot posibil, apoi m-am îndepărtat de foc și am intrat în întuneric. Nu m-am mai oboșit să-mi iau lanțul. Ar fi fost total inutil în fața forței cu care urma să mă confrunt. În doar câteva minute Cel Rău avea să vină după sufletul meu. Mi-era foarte frică, dar, în ciuda a ceea ce simțeam, știam că era mai bine să-l înfrunt singur. Dacă Alice sau Vraciul s-ar afla prin preajmă,

poate că ar încerca să mă ajute și ar avea și ei de suferit pentru asta, poate și-ar pierde chiar viața. Nu puteam îngădui să se întâmple una ca asta.

Am mers vreo cinci minute, apoi am coborât o pantă printre niște copaci piperniciți și niște tufișuri și am ajuns într-un luminiș pe unde curgea un pârâu. M-am așezat pe o piatră lângă apă. Pe mal se vedea noroi, frământat de picioarele animalelor care veniseră să se adape aici. Luna era ascunsă în nori și cerul era cețos; nici stelele nu se vedeau, așa că era o beznă deplină. Deși noaptea era caldă, am început să tremur de frică. Totul avea să se sfârșească acum. Viața mea pe Pământ era aproape încheiată. Dar nu mă duceam către Lumină. Soarta mea era să aparțin Diavolului. Cine știe ce chinuri avea pregătite pentru mine?

N-am avut prea mult de așteptat. Am auzit un zgomot pe celălalt mal al apei. Un zgomot ca o cădere. Un șuierat. Apoi o pleoscăitură, ca și cum ceva foarte mare ar fi intrat în apă. La început am crezut că era un cal. Cu siguranță era un animal mare și greu. Dar ritmul înaintării lui prin apă sugera două picioare. Trebuia să fie Cel Rău. Venea acum după mine. Venea să îmi ia sufletul, conform învoielii.

Auzeam aburii, şuieratul și clipocitul apei pe când el se apropia. Apoi am văzut în nisipul moale de pe mal cum apar urme uriașe de copite, strălucind roșii în întuneric. Traversase râul. La fiecare urmă care apărea se auzea un şuier când copitele fierbinți ale Diavolului veneau în contact cu pământul îmbibat de apă. Apoi începu să se materializeze. De data aceasta nu mai era imaginea răposatului Matthew Gilbert; acesta era Diavolul în adevărata și cumplita lui înfățișare — cea care făcuse mulți oameni să moară pe loc de frică. Și strălucea cu acea lumină sinistră a lui, astfel încât privirea mea îngrozită înregistra fiecare detaliu din înfățișarea lui.

Vraciul îmi spusese că Cel Rău se putea face mare sau mic, după voie. Acum alesese să fie mare. De aproape trei ori înălțimea mea, cu pieptul lat precum un butoi, mă privea de sus. Era un titan cu o formă omenească — deși asta nu făcea decât să-i dea o înfățișare și mai monstruoasă.

Picioarele lui se terminau în copitele despicate ale unui țap, iar coada lui lungă se târa în urma lui prin noroi. Era gol, dar nu i se vedea nicio bucățică de piele, căci trupul îi era acoperit cu o blană lungă și neagră. Și fața era plină de păr, dar trăsăturile i se vedeau foarte limpede: dinții ieșiți în afară și coarnele curbate de țap,

privirea răutăcioasă din ochii cu pupilele alungite. Veni aproape, foarte aproape, la o lungime de braț de mine, și duhoarea pe care o răspândea era mai scârboasă decât cea dintr-un grajd. Nu puteam decât să privesc în sus, în ochii aceia înspăimântători, care mă țintuiau. Eram încremenit de groază. Total neputincios.

Îmi simțeam genunchii moi, gata să cedeze, și tot trupul îmi tremura violent. Oare muream? Îmi dădeam ultima suflare?

În acel moment am auzit un zgomot în spatele meu. Pași! În pupilele Celui Rău se reflectă o lumină care se apropia. I-am văzut ochii mărindu-i-se de furie. M-am întors. Cineva stătea lângă mine, ținând în mână un felinar. Era Alice, iar în cealaltă mână strângea ceva. Ceva mic. Un obiect pe care îl ținea în fața ei ca pe o armă. Mi-l împinse în palma stângă.

— Lasă-l în pace! a strigat. E al meu. Tom e al meu! Pleacă! Nu poți să stai aici!

La aceste cuvinte, Diavolul a scos un strigăt cumplit de furie. Pentru o clipă am crezut că o să se aplece către noi și o să ne strivească. Furia lui se revărsă asupra mea cu o forță palpabilă. Am fost trântit pe spate în noroi și am auzit copacii de pe panta din urmă pocnind și

despicându-se. Apoi vântul păru să-și schimbe direcția și Cel Rău dispăru.

Se lăsă o tăcere deplină. Tot ce auzeam era propria mea răsufare, bătăile inimii mele și clipocitul râului.

Apoi, la lumina felinarului, am văzut ce țineam în mâna stângă.

Era urciorul de sânge.

Am reușit să mă ridic în picioare la o secundă după ce s-a ridicat și Alice, care bâjbâia în noroi după felinar.

— Ce făceai aici singur, Tom? m-a întrebat. Ai venit aici să te întâlnești cu Cel Rău?

Nu i-am răspuns, și ea s-a apropiat și a ridicat felinarul pentru a se uita cu atenție în ochii mei. Inima îmi bătea nebunește și gândurile mi se învârtejeau în cap. Încă mai tremuram pentru felul în care scăpasem, dar mă întrebam dacă Diavolul ar putea să-și facă iarăși apariția. Oare cum reușise Alice să-l alunge astfel? Cum era posibil?

— Ceva te supără, Tom, nu-i așa? De câteva zile ești cam ciudat. Prea tăcut... și e ceva în ochii tăi. O privire pe care n-am mai văzut-o până acum. Știu că ți-ai pierdut mama, dar mai e și altceva? Ceva ce nu-mi spui?

Pentru o clipă n-am răspuns; am încercat să păstrez secretul, dar dorința de a-mi împărtăși spaima cuiva

m-a făcut să spun totul, și adevărul se revărsă din mine ca un torent.

— Diavolul mi-a apărut în Ord, i-am explicat eu. Mi-a arătat cum va fi viitorul. Că toți urma să murim — tu, Vraciul și toată lumea din Kalambaka și Meteora. Toți refugiații de pe drum. A spus că o să-mi dea o șansă. A întârziat cu o oră trezirea lui Ordeen. Mi-a spus și unde o puteam găsi. Altfel n-aș fi putut să o ajut pe mama, și am fi fost înfrânți.

Alice tăcu pentru o clipă, dar puteam să văd teama în ochii ei.

— Ce-a vrut în schimb, Tom? m-a întrebat. Ce-a vrut de la tine?

— Nu e ceea ce crezi tu, Alice. Nu mi-a cerut să fiu aliatul lui și să fiu alături de el. L-aș fi refuzat...

— Și atunci ce, Tom? Nu mă ține pe jar...

— I-am dat sufletul meu, Alice. M-am sacrificat. Vezi tu, dacă Ordeen ar fi învins, ar fi putut să-și folosească portalul și să apară oriunde voia. Și ar fi venit în Comitat. Așa că mi-am făcut datoria...

— Oh, Tom! Tom! Ce prost ai fost! Nu știi ce înseamnă asta?

— Știu că voi suferi într-un anume fel, Alice. Dar ce altceva puteam face? Cred că speram că mama va reuși

să găsească o cale de a mă salva. Dar acum ea e moartă și eu trebuie să accept ceea ce va să mi se întâmple.

— E mai rău decât îți poți închipui, Tom. Mult mai rău. Nu-mi place că trebuie să-ți spun asta, dar e mai bine să știi adevărul. Odată ce ai murit și Diavolul îți ia în stăpânire sufletul, vei fi cu totul în puterea lui. Va putea să te facă să simți o durere mai cumplită decât ai simțit vreodată. Nu-ți aduci aminte cum mi-ai spus odată despre felul în care Morgan i-a chinuit sufletul tatălui tău?

Am încuviințat din cap. Morgan era un puternic necromant care închisese pentru o vreme sufletul tatălui meu în Limb. Îl păcălise că arde în flăcările Iadului. Îl făcuse să simtă vâlvătaia focului.

— Ei bine, același lucru ar putea să ți-l facă și ție Cel Rău, Tom. Ar putea să te facă să plătești pentru că ai luptat împotriva lui. Și nu numai asta: tu singur ai renunțat la viața ta. Nu el a fost cel care ți-a luat-o. Asta înseamnă că pripoanele vor fi distruse și va avea o altă șansă. Nu va mai exista pentru el amenințarea că l-ai putea distruge sau l-ai trimite înapoi prin portal. Cu tine înlăturat din drumul lui, va fi liber să devină tot mai puternic pe măsură ce însuși Întunericul se îndesește, până când în cele din urmă va stăpâni lumea. Iar tu vei

simți o asemenea durere, vei fi chinuit mai mult decât poate îndura sufletul tău, încât ai putea în final să devii aliatul lui doar pentru a fi eliberat de suferință. Poate că am înfrânt-o pe Ordeen, dar cu un preț teribil. E posibil ca Cel Rău să fi câștigat, Tom. E posibil să te fi învins. Dar există ceva la care nu se aștepta... Alice arată către urciorul de sânge pe care îl mai țineam în mâna stângă. Acum chiar ai nevoie de asta. Trebuie să-l ai mereu cu tine. Asta a fost ceea ce l-a alungat...

— Dar cum poate fi așa? Credeam că e nevoie ca sângele meu să fie amestecat cu al tău, am spus eu.

— L-am luat fără să-ți spun, Tom. Îmi pare rău, dar trebuia s-o fac. Când pietrele alea au căzut peste tine în peșteră, ai rămas mult timp inconștient, așa că ți-am luat puțin sânge. Nu mult, doar trei picături — asta era tot ce-mi trebuia. Acum sângele tău și sângele meu sunt împreună în urciorul ăsta. Ține-l mereu la tine și Cel Rău nu se poate apropia! Așa că ai o șansă! Doar una! Uită-ți principiile! Ele nu mai contează acum, nu-i așa? Ai folosit dorința întunecată pe care ți-a dăruit-o Grimalkin și acum ți-ai vândut sufletul. Este singurul lucru care ți-a mai rămas de făcut, Tom. Păstrează urciorul de sânge. Dacă îl folosești, am înfrânt-o cu adevărat pe Ordeen, iar Cel Rău nu a obținut nimic!

Am încuviințat din cap. Alice avea dreptate. Asta era tot ce-mi mai rămânea. O ultimă șansă, o cale de a-l ține pe Diavol departe de mine. Dar cele mai negre temeri ale Vraciului se adevereau. Încetul cu încetul eram întinat și atras către Întuneric.

— Dar atunci când am să mor, Alice? Chiar dacă asta se va întâmpla peste cinci sau peste cincizeci de ani, tot o să vrea să-mi ia sufletul. Până la urmă o să pună stăpânire pe el.

— Nu are cum să-ți ia sufletul dacă îl distrugi tu primul pe Cel Rău!

— Dar cum, Alice? Cum aş putea să fac asta?

— Trebuie să existe o cale. Mama ta te-a adus pe lume pentru asta. Nu ți-a spus niciodată cum se poate face?

Am clătinat din cap. M-am întrebat dacă mama avu-
sese vreo idee despre asta. Dacă da, oricum nu spusese
niciodată nimic. Iar acum era moartă și era prea târziu.

— O să descoperim noi cum s-o facem, Tom. Să-l omorâm sau să-l legăm, una din două, și pe urmă vei fi în siguranță!

Am strâns cu putere în mână urciorul de sânge. Era singurul lucru care îl va ține pe Cel Rău la distanță.

* * *

A doua zi, la revărsatul zorilor, ne-am început călătoria către apus, spre portul Igumenitsa, unde speram că *Celeste* ne mai aștepta încă. Vrăjitoarele o luaseră deja înainte, și nu mai rămăsesem decât Vraciul, Alice și cu mine.

De-abia ne așternusem la drum când s-a întâmplat ceva care m-a mai înveselit puțin. Am auzit niște lătrături, și am văzut-o pe Gheară, împreună cu puii ei, venind în fugă spre noi. Și eu am fost primul la care s-au repezit, și mi-au lins mâinile.

— Am știut dintotdeauna că într-o bună zi câinele ăsta o să fie al tău, a spus Alice zâmbind. Nu m-am gândit însă că o să ai trei!

Vraciul nu părea însă la fel de încântat.

— Pot să mergă cu noi, băiete, și o să-i ducem acasă în Comitat, dar pe urmă nu mai știu. Sunt câini de vânătoare și Bill i-a folosit bine. Dar la Chipenden nu e loc pentru ei. Cu siguranță câinii ăștia nu pot face casă bună cu duhul. N-ar supraviețui nici măcar o singură noapte în grădină. Ar fi mai bine să încercăm să le găsim un cămin bun.

Nu puteam să-l contrazic. Dar mă bucuram să-i văd din nou și, cu ei alături, drumul înapoi către coastă mi s-a părut ceva mai ușor.

* * *

Am fost ușurați să o vedem pe *Celeste* așteptând la ancoră. Căpitanul s-a bucurat să ne vadă și, pentru că mama nu mai era cu noi, m-a tratat imediat ca și cum eu fusesem cel care închiriasse vasul. Acestea erau instrucțiunile pe care le lăsase mama, mi-a explicat el.

Am mai așteptat câteva zile, în caz că mai existau supraviețuitori din grupul care ajunsese în Grecia cu atât de mult timp în urmă. Mai apărură câțiva rătăciți, și în final în cala corabiei se aflau cincisprezece vrăjitoare, printre care Grimalkin și surorile Mouldheel. Dar nicio urmă de Bill Arkwright. Era limpede acum că-și sacrificase viața pentru a ne da nouă posibilitatea de a scăpa.

Am ridicat ancora, și pe tot drumul de întoarcere nu mi-am mai petrecut nopțile pe punte, într-un hamac, cum făcusem la venire, ci într-un pat mare și confortabil. A fost ideea Vraciului să stau în cabina mamei.

— De ce nu, băiete? a spus el. Asta ar fi vrut și ea.

Așadar, călătoria mea spre casă a fost într-un oarecare lux, și acolo, în cabina mamei, noaptea, ascultând scârțâitul lemnului și simțindu-mă legănat de corabie și auzind cum adulmecă din când în când câinii care îmi păzeau ușa, am avut suficient timp să chibzuiesc. Am revăzut de nenumărate ori, cu ochii minții, tot ce se

întâmplase, și de fiecare dată mă întorceam la același gând cumplit: oare mama era prinsă în Întuneric, și sufletul ei fusese purtat într-acolo odată cu ruinele Ordului care au trecut înapoi prin portal? Oare aceeași fusese și soarta lui Bill Arkwright?

Am tot sperat că o s-o visez pe mama; acesta era scopul meu în fiecare noapte. Dintr-odată, visarea era mai importantă decât trezia. Nu s-a întâmplat nimic timp de aproape două săptămâni, dar în cele din urmă mi-a apărut. Și a fost un vis foarte lucid, căci eram pe deplin conștient că visez.

Eram la fermă, în bucătărie, și ea era în balansoarul ei, de cealaltă parte a vetrei. Eu stăteam pe un scăunel și mă simțeam fericit și mulțumit. Era mama cea de odinioară, nu cea care se întorsese din Grecia și îl făcuse pe Jack să se teamă că era altcineva; cu siguranță nu cea cu care vorbisem înăuntrul Ordului, care se schimbase repede în acel înger frumos și înspăimântător.

Începu să-mi vorbească, cu vocea plină de căldură, dragoste și înțelegere.

„Am știut întotdeauna că vei fi întinat de Întuneric, fiule. Am știut că vei încheia o învoială cu Cel Rău pentru că așa erai menit să faci încă de la început. Și n-ai făcut-o doar ca să-i ajuți pe cei pe care îi iubești, ci

pentru întregul Comitat — pentru întreaga lume. Nu te învinovăți. Face parte doar din povara de a fi cine ești.”

Și a continuat:

„Înainte de toate, nu uita un lucru. Diavolul ți-a făcut rău, dar și tu i-ai făcut rău și ai dat o lovitură puternică Întunericului. Crede-mă, fiule, și ai încredere în cine ești. *Fii încrezător* că îți vei reveni și se va întâmpla cu adevărat. Și nu te judeca mult prea aspru. Unele lucruri sunt menite să se întâmple, și tu a trebuit să cazi pentru ca mai târziu să te ridici și să devii ceea ce ți s-a hărăzit să fii.”

Am vrut să mă duc la ea și să o îmbrățișez, dar în momentul în care m-am ridicat în picioare visul s-a destrămat și am deschis ochii. Eram din nou în cabina de pe *Celeste*.

Era un vis sau ceva mai mult? De-abia trei zile mai târziu, pe când străbăteam Strâmtoarea Gibraltar, am avut a doua întâlnire cu mama. Vântul căzuse aproape cu totul și practic stăteam nemișcați. În noaptea aceea am adormit în clipa în care am pus capul pe pernă.

S-a petrecut cu puțin înainte de a mă trezi. Am auzit ceva chiar în fața mea. Foarte aproape de pat. Un zgomot ciudat. O mișcare bruscă în aer. Un soi de pocnitură,

un sunet de sfâșiere. Și pentru o clipă mi-a fost teamă. M-am simțit îngrozit.

Nu era însă senzația de frig pe care o simțeam adeseori atunci când de mine se apropia ceva care aparținea Întinericului. De data asta era ceva puternic și năucitor. Ca și cum lângă mine se afla ceva care nu avea niciun drept de a fi acolo. Ca și cum ceva ar fi dat dintr-odată deoparte toate regulile din lumea pe deplin trează. Așa cum niște vise plăcute se pot transforma brusc în coșmaruri, de data asta se întâmpla exact pe dos. Groaza îmi dispăru într-o clipă când ceva cald mă atinse.

Nu îmi atinse pielea. Nu era o mână caldă. Era o senzație care m-a străbătut, în sus, pătrunzându-mi în oase, carne și nervi. Era căldură, și era dragoste. Dragoste curată și desăvârșită. Doar așa o pot descrie. Nu au existat cuvinte, și nici mesaje. Dar nu am mai avut nicio îndoială.

Era mama. Era bine, și venise să-și ia rămas-bun. Eram sigur de asta, și siguranța mi-a ușurat durerea.

CAPITOLUL 24

NU POATE FI ADEVĂRAT!

Din nou am trecut în Golful Biscaia printr-o furtună care ne-a pus corabia la încercare, dar, în ciuda unui catarg rupt și a pânzelor sfâșiate, am scăpat cu bine și-am ținut direcția spre țărmul stâncos al țării noastre, simțind cum aerul devine tot mai rece.

Am ajuns la Capul Sunderland și ne-am îndreptat către ferma lui Jack: era de datoria mea să anunț familia de moartea mamei.

Grimalkin, Mab și celelalte vrăjitoare rămase în viață au pornit-o repede spre Pendle. Iar noi, însoțiți de câini, ne-am dus la fermă.

Am mers în tăcere, fiecare cufundat în gândurile lui. În vreme ce ne apropiam de fermă, mi-am dat brusc seama

că Alice ar trebui să stea deoparte, ca nu cumva să-i supere pe Jack și Ellie. Și totuși trebuia să fie alături de mine pentru a beneficia de protecția urciorului de sânge. Dacă ne despărțeam, Cel Rău o putea ataca drept răzbunare pentru ceea ce făcuse ea.

— Ar fi mai bine dacă ar veni și Alice cu noi la fermă, am spus eu, gândind repede. Mai mult ca sigur că Jack are să reacționeze urât, așa că Alice i-ar putea da niște ierburi să-l ajute să doarmă.

Vraciul mă privi cu îndoială, dându-și probabil seama că Jack nu ar accepta nicicând ajutorul lui Alice, dar eu m-am răsucit pe călcâie și am pornit-o repede către fermă cu Alice lângă mine, lăsându-l pe el cu cei trei câini ai bietului Bill Arkwright.

Câteva minute mai târziu, câinii fermei se puseră pe lătrat și Jack apăru traversând în fugă pășunea de miazăzi. Se opri la un metru de noi. Nu fusese foarte sigur că mama avea să-și părăsească din nou țara natală pentru a se întoarce în Comitat, așa că absența ei nu l-ar fi îngrijorat, dar expresia tristă de pe chipul meu îl făcuse probabil să se teamă de ce era mai rău.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? a întrebat. Ați învins?

— Da, Jack, am învins, i-am răspuns. Am învins, dar cu ce preț îngrozitor. Mama a murit, Jack. Nu există un mod mai ușor de a o spune. A murit.

Jack a făcut ochii mari, nu pentru că fusese copleșit de durere ci pentru că nu-i venea să creadă.

— Nu se poate, Tom! Nu poate fi adevărat!

— Știi că e greu de crezut, dar acesta e adevărul, Jack! Mama a murit distrugând-o pe dușmana ei. S-a sacrificat pentru ca lumea să fie un loc mai bun — nu doar țara ei.

— Nu! Nu! a strigat Jack și fața i se boți a plâns.

Am încercat să-l cuprind cu brațul pe după umeri, dar m-a împins deoparte și a continuat să murmure „Nu! Nu!” iarăși și iarăși.

James a primit vestea cu mai mult calm.

— Am simțit că asta are să se întâmple, mi-a spus încet. Mă așteptam la asta.

Când m-a strâns în brațe, l-am simțit tremurând, dar a încercat să fie curajos.

Mai târziu, Jack s-a dus la culcare, iar noi, ceilalți, am rămas în jurul mesei din bucătărie în tăcere — în afară de Ellie, care plângea încetiușor. Ca să fiu sincer, abia așteptam să plec de la fermă. Atmosfera era tristă și mi

se redeschisese rana propriei mele dureri pentru pierderea mamei.

Ellie ne făcuse niște supă de găină și m-am forțat să înmoi puțină pâine în ea și să mănânc ca să prind puteri pentru drum. Am rămas acolo doar câteva ore, dar înainte să plec, m-am dus să-mi iau rămas-bun de la Jack. Am bătut încet la ușa dormitorului. Nu mi-a răspuns, și după ce am mai bătut de două ori, am deschis-o ușor. Jack stătea pe pat, în capul oaselor, cu spatele rezemat de tăblie, cu chipul plin de durere.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, Jack, am spus. O să vin să te văd peste vreo lună. James e aici să te ajute la fermă, așa că totul ar trebui să fie în regulă.

— În regulă? Întrebă el cu glasul încărcat de amărăciune. Cum ar mai putea lucrurile să fie vreodată în regulă?

— Îmi pare rău, Jack. Și eu sufăr la fel ca și tine. Diferența e că eu am avut timp să mă obișnuiesc cu gândul. Încă mai doare, dar suferința s-a mai ușurat puțin. La fel o să fie și pentru tine. Lasă timpul să treacă.

— Timpul? Nu va fi niciodată suficient timp....

Am lăsat capul în jos. Nu știam ce aș putea să-i spun ca să-l fac să se simtă mai bine.

— La revedere, Jack, am spus. Ți promit că o să mă întorc cât de curând.

Jack doar a clătinat din cap, dar nu terminase tot ce avea de spus. Eu m-am întors spre ușă ca să plec, dar atunci el scoase un suspin gătuț și apoi vorbi încet, cu vocea plină de durere și amărăciune.

— Nimic n-a mai fost la fel de când ai devenit ucenicul unui vrăjitor, a spus. Și lucrurile au început să meargă cu adevărat prost de prima dată când ai adus-o la fermă pe fata aia, Alice. Mi se face rău să o văd din nou astăzi aici. Am fost atât de fericiți înainte. Cu adevărat fericiți. Nu ne-ai adus decât nenorocire!

Am ieșit din cameră și am închis ușa în urma mea. Jack părea să mă învinovățească pe mine pentru tot. Nu era prima dată, dar nu aveam nimic de spus în apărarea mea. De ce să irosesc cuvinte pe care oricum nu le-ar asculta? Desigur, totul făcuse parte încă de la început din planul mamei, dar Jack nu avea să înțeleagă asta niciodată. Nu puteam decât să sper că în cele din urmă avea să devină mai îngăduitor. Nu avea să fie ușor și va dura mult timp.

Ellie ne-a dat niște pâine și brânză pentru drum, și noi ne-am luat rămas-bun de la ea și de la James. Nu m-a

strâns în brațe. A părut puțin cam rece și distantă, dar s-a străduit să-i zâmbească lui Alice cu tristețe.

Vraciul ne aștepta împreună cu câinii în pădurea de pe Dealul Spânzuraților. Cât fusese singur îmi făcuse un nou toiag.

— Uite, băiete, va trebui să te descurci cu ăsta deo-camdată, a spus el întinzându-mi-l. Va trebui să așteptăm până când ne întoarcem la Chipenden ca să-ți fac unul cu lamă din aliaj de argint, dar cel puțin e din scoruș-de-munte și l-am ascuțit la un capăt.

Toiagul era bine proporționat și i-am mulțumit magistrului meu. Apoi am pornit-o din nou spre miază-noapte. După vreun ceas am plecat de lângă Vraci și am rămas în urmă, ca să pot vorbi cu Alice.

— Se pare că Jack mă învinovățește pe mine pentru tot, i-am spus. Dar nu pot nega un lucru. Momentul în care am devenit ucenicul Vraciului a marcat începutul sfârșitului familiei mele.

Alice m-a strâns de mână.

— Mama ta a avut un plan și l-a dus la îndeplinire, Tom. Ar trebui să fii mândru de ea. Cu timpul, Jack o să înțeleagă. Și pe urmă, ești încă ucenicul Vraciului. Curând vom fi iarăși la Chipenden, și vom locui în casa

lui, iar eu o să-i copiez din nou cărțile. Nu e o viață prea rea, Tom, și încă ne avem unul pe celălalt. Nu-i așa?

— Așa este, Alice, am răspuns trist. Încă ne mai avem unul pe celălalt.

Alice îmi strânse din nou mâna și ne-am continuat drumul către Chipenden cu inimile mai ușoare.

Din nou, cea mai mare parte din tot ce am scris aici e din amintiri, folosindu-mi carnețelul doar atunci când era necesar. Ne-am întors la Chipenden și la vechea noastră rutină. Eu continui să ucenicesc în vreme ce Alice copiază cărți din biblioteca Vraciului. Războiul nu se desfășoară prea bine. Soldații inamici atacă dinspre miazănoapte Comitatul, jefuind și arzând totul în drumul lor. Asta îl tulbură foarte tare pe Vraci, căci este îngrijorat pentru cărțile sale.

Câinii lui Arkwright, Gheară, Sânge și Oase, sunt pentru moment în grija unui fost păstor care trăiește lângă Coama Prelungă. Tot n-am găsit un cămin permanent pentru ei, dar mă duc uneori să-i văd și ei se bucură grozav.

Țin tot timpul în buzunar urciorul de sânge — este singura mea apărare împotriva Celui Rău. E un secret pe care îl împărtășesc doar cu Alice, care are nevoie de

el la fel de mult și niciodată nu se îndepărtează prea tare de mine. Dacă Vrăciul ar afla despre el, l-ar izbi de o piatră și atunci s-ar termina cu noi. Dar știu că într-o bună zi va veni momentul când va trebui să plătesc. În ziua în care voi muri, Cel Rău va fi acolo și mă va aștepta. Va aștepta să pună stăpânire pe sufletul meu. Acesta este prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru izbânda de la Meteora. Am o singură speranță, că voi reuși să-l nimicesc eu primul. Nu știu cum am s-o fac, dar mama avea încredere în mine, așa că mă străduiesc să cred că e posibil. Trebuie să încerc să găesc o cale.

Thomas J. Ward

Avertisment:

A nu se citi
după miezul nopții!

ISBN 978-973-128-239-8

9 789731 282398

www.cronicilewardstone.ro

www.corintjunior.ro